

A DR. CSONT CÍMŰ TV SOROZAT INSPIRÁLÓJA

KATHY REICHS

Halálos döntések

THRILLER

KATHY REICHS

Halálos döntések

SZÓ KIADÓ
BUDAPEST

A mű eredeti címe
DEADLY DÉCISION

Fordította
KÖVESDI MIKLÓS GÁBOR

ISBN 978 963 9870 11 6

Copyright © 2000 by Temperance Brennan, L. P.

© Kövesdi Miklós Gábor,
Hungárián transiation, 2009
© Szó Kiadó, magyar kiadás, 2009

készítette :

Könyvrajongók

Joyce

Andi

Judi

*Könyvem
a Carolina Beach-i bandának ajánlom,
szeretettel*

*A könyvben szereplő emberek és események
a szerző képzeletének szülöttei.*

*A történet a kanadai Montrealban, Észak-Karolinában
és egyéb helyszíneken játszódik.*

*A könyv említ valós helyszíneket és intézményeket,
de a leírt személyek és események
teljes egészében kitaláltak.*

köszönetnyilvánítás

Sok ember segített a *Halálos döntések* megírásában... Rendkívül türelmesek voltak velem szemben a törvényszéki szakértők és a rendőr kollégák. Szívélyes köszönetet kell mondanom Guy Ouelette őrmesternek a szervezett bűnözés elleni egységénél, Sûreté du Québec, és Steven Chabot kapitánynak, Yves Trudel őrmesternek, Jacques Monen tizedesnek, és Jean Ratté rendőrnek a montreali Carcajou Műveleti Egységénél.

A Communauté Urbaine de Montréal Police-nél Jean-Francois Maran nyomozóhadnagy – Division des Crimes Majeurs; Johanne Bérubé nyomozó őrmester – Division Agressions Sexuelles; és André Bouchard parancsnok – Moralité, Alcool et Stupéfiant, Centre Opérationnel Sud, mind türelmesen válaszoltak a kérdéseimre, és elmagyarázták a rendőri egységek működését. Külön köszönettel tartozom Stephen Rudman nyomozó őrmesternek – Superviseur, Analyse et Liaison, Centre Opérationnel Sud –, aki sok kérdésemre válaszolt, térképekkel látott el, és végigvezetett a börtönön.

A Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale-beli kollégáim közül köszönetet mondok Dr. Claudel Pothelnek a patológiával kapcsolatos tanácsaiért és François Juliennek, a Section de Biologie tól, amiért megmutatta, hogyan vizsgálják a vérfoltokat. Pat La turnus, az Ottawában működő Kanadai Rendőri Egyetem vérfoltminta-elemzője szintén segített ezen a szakterületen, és fotókkal látott el a borítótervhez.

Észak-Karolinában köszönetet szeretnék mondani Terry Slut kapitánynak a Charlotte-Mecklenburg Police Department Intelligence Unittól; Roger Thompsonnak, a Charlotte-Mecklenburg Police Department Crime Laboratoryban; Pam Stephensonnak a Senior Analyst, Intelligence and Technical Services-tól, North Carolina State Bureau of Investigation; Gretchen C. F. Shappertnek a United States Attorney General's Office-tól; és Dr. Norman J. Kramernek, a Mecklenburg Medical Group nál.

További személyek, akik ugyancsak rám szánták idejüket és tudásukat: Dr. G. Clark Davenport, a Necro-Search International

geofizikusa; Dr. Wayne Lord – National Centre for the Analysis of Violent Crime, FBI Academy, Quantico, Virginia; és Victor Svoboda, a Montreal Neurological Institute és a montreali idegkórház kommunikációs igazgatója. Dr David Taub volt az én Harley Davidson-gurum.

Adósa vagyok Yves St. Marie-nek, a Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale igazgatójának; Dr. André Lauzonnak, a Laboratoire de Médecine Légale felelős vezetőjének; és Dr. James Woodwardnak, a charlotte-i University of North Carolina kancellárjának folyamatos támogatásukért.

Külön köszönet illeti Paul Reicfiset, amiért értékes megjegyzéseket fűzött a kéziratához.

Mint mindig, szeretnék köszönetet mondani elképesztő szerkesztőimnek, Susanne Kirknek a Scribnernél és Lynee Drew-nak a Random House-nál, továbbá rámenős ügynökömmek, Jennifer Rudolph Walsh-nak.

Bár nagy mértékben támaszkodtam a szakértők tanácsaira, a *Halálos döntéseken* található bárminemű hibáért egyedül én vagyok felelős.

Halálos döntések

I

Úgy hívták, Emily Anne. Kilencéves volt. Fekete loknik, hosszú szempilla és karamellszínű bőr. Fülébe apró aranykarikát fűztek. A homlokát két Cobra 9mm-es félautomata fegyverből származó lövedék fúrta át.

Szombat volt, és a főnököm, Pierre LaManche külön kérésére dolgoztam. Négy órát töltöttem már a laborban. Csúnyán szétroncsolt szöveteket rendszereztem, amikor kinyílt az ajtó, és Luc Claudel őrmester viharzott be.

Claudel és én dolgoztunk már együtt, és bár sikerült elviselnie, sőt, talán még becsült is, nyers modorából ez nem derült ki.

– Hol van LaManche? – tudakolta, miközben az előttem fekvő guruló hordágyra tekintett, de gyorsan félre is nézett.

– Nem szóltam semmit. Ha Claudelre rájön a tízperc, nem törődöm vele.

– Megjött már Dr LaManche?

A nyomozó igyekezett nem ránézni maszatos kesztyűmre.

– Szombat van, Monsieur Claudel. Ma nem dol...

Ebben a pillanatban Michael Charbonneau nézett be a terembe.

A nyitott ajtón át hallottam az épület végéből az elektromos ajtó zúgását és csattogását.

– *Le cadavre est arrivé* – mondta Charbonneau a társának.

Milyen hulla? Mit keres két gyilkossági nyomozó a halottasházban, szombat délután?

– Üdv, doki.

– Mi történt? – kérdeztem, miközben lehúztam a maszkomat és a kesztyűmet.

Claudel válaszolt. Arca feszültségről tanúskodott, szemei komorak voltak az erős neonfényben.

– Dr. LaManche mindjárt itt lesz. Majd ő elmagyarázza.

Máris verejtékezett a homloka, a száját pedig nagyon-nagyon vékony vonallá préselte össze. Claudel gyűlölte a boncolást, és ha csak lehetett, kerülte a hullaházat. Egyetlen további szó nélkül kitérte az ajtót, és

elviharzott a társa mellett. Charbonneau utána nézett, ahogy végigment a folyosón, aztán visszafordult hozzám.

– Nehezen viseli. Neki is vannak gyerekei.

– Gyerekei? – Valami hideget éreztem a mellkasomban.

– Ma reggel megint lecsaptak az Eretnekek. Hallottál valaha Richárd Marcotte-ról?

Halványan ismerős volt a név.

– Lehet, hogy úgy ismered: *Araignée*. A Pók – tette hozzá. – Egy szekrényajtó. A törvényen kívüli motorosok választott tisztségviselője. Pók a Viperák ajtónállója volt, de ma rossz napra virradt. Amikor reggel nyolc körül elindult a konditerembe, az Eretnekek szítává lőtték egy autós kajaldánál, miközben a csaja egy orgonabokorba ugrott, fedezéket keresve.

Charbonneau hátrasimította a haját, és nyelt egyet.

Vártam.

– Közben lelőttek egy gyereket is.

– Istenem – az ujjaim összeszorították a kezemben tartott kesztyűt.

– Egy kislányt. A Montreali Gyerekkórházba szállították, de nem élte túl. Most idehozzák.

– LaManche bejön?

Charbonneau bólintott.

A labor öt patológusa felváltva van ügyeletben. Ritkán van szükség rájuk, de ha munkaidőn kívül boncolásra lenne szükség, vagy ki kell szállni egy haláleset helyszínére, mindig készen áll valaki. Ma LaManche volt a soros.

Egy gyerek. Éreztem az ismerős érzelmrohamot. El kellett szakadnom egy kicsit.

Az órám tizenkettő negyvenet mutatott. Letéptem magamról a műanyagkötényt, labdává gyűrtem a maszkkal és a gumikesztyűvel, és mindent a szerveshulladék-tárolóba dobtam. Azután kezet mostam, és lifttel felmentem a tizenegyedik emeletre.

Nem tudom, meddig ültem az irodámban, a Szent Lőrinc folyót bámulva. Teljesen elfeledkeztem a joghurtomról. Egyszer úgy véltem, hallom LaManche ajtaját, azután a szárnyunk részlegeit elválasztó biztonsági ajtók sziszegését.

Törvényszéki antropológusként kialakult bennem némi immunitás az erőszakos halállal szemben. Mivel a halottkém hozzám fordul, hogy információkat nyerjek neki a megcsönkített, megégett vagy elrothadt

csontokból, láttam a legrosszabbat is. Munkahelyem a halottasház és a boncterem, így hát tudom, hogy néz ki egy hulla és milyen a szaga, milyen érzés szikével belevágni. Hozzászóltam a rácson száradó véres ruhákhoz, a csontot átvágó Stryker-fűrész hangjához, a felszámozott üvegekben lebegő szervekhez.

De mindig felkavart a halott gyerekek látványa. A megölt csecsemők, összevert totyogósok, vallási fanatikusok betegesen lesoványodott gyerekei, vagy egy pedofil vadállat áldozata. Az ártatlan kicsik bántalmazása mindig is felzaklatott és feldühített.

Nem olyan rég dolgoztam egy gyerekekkel kapcsolatos ügyön. Iker fiúkat öltek meg és daraboltak fel. Pályafutásom egyik legnehezebb esete volt, és semmi kedvem nem volt visszazánni erre az érzelmi körhintára.

Lehúztam a fóliát, és kavargatni kezdtem a joghurtot.

Kísértett a kisbabák képe. Visszaemlékeztem, mit éreztem aznap a halottasházban. Saját kislányom jutott eszembe.

Istenem, miért ez az örület? A feldarabolt férfiak, akiket lent hagytam, szintén a motoros bandaháborúk áldozatai.

Csak semmi csüggedés, Brennan! Légy dühös! Töltsön el a higgadt, elszánt harag. Azután használd fel a tudásodat, hogy segíts elkapni a gazemereket .

– Jó – helyeseltem magamnak hangosan.

Megettem a joghurtot, kiittam a poharamat, és visszamentem a laborba.

Charbonneau-t az egyik kis boncterem előszobájában találtam. Egy spirál jegyzetfüzet lapjait pörgette. Hatalmas termete szinte kicsordult az asztallal szemben lévő műanyagszékből.

– Hogy hívják? – kérdeztem.

– Emily Anne Toussaint. A táncórájára tartott.

– Hol?

– Verdunben – a váróból nyíló helyiség felé biccentett. – LaManche már megkezdte a halottszemlét. Elmentem a nyomozó mellett, és beléptem a boncterembe. Egy fényképész fotózott, miközben a patológus jegyzetelt, és polaroid képeket készített.

Néztem, ahogy LaManche az oldalfogantyúinál tartja a gépet, és felemeli, majd leereszti a test fölé. Ahogy az objektív fókuszált majd életlen lett, egy apró pont sűrűsödött össze és mosódott el a gyerek

homlokán lévő sebeken. Amikor a pont szélei élessé váltak, LaManche exponált. Fehér négyzet csúszott ki a gépből, amit LaManche kihúzott, és a pult sarkán lévő többihez rakta.

Emily Anne teste arról árulkodott, mindent megtettek, hogy megmentsek az életét. A fejét részben kötés fedte, de láttam, hogy egy cső áll ki a homlokából, amit azért helyeztek be, hogy a koponyaúri nyomást megmérhessék. Egy endotracheális csövet vezettek le a torkán a légsövébe és a nyelősövébe, hogy oxigénnel lássák el a tüdőt, és megakadályozzák a gyomorból a visszaöklendezést. Infúziós katéterek maradtak a kulcsfont alatti, az inguinális- és a combvénában, és kerek, fehér korongok sorakoztak rajtuk, mert az EKG elektródák még mindig a mellkasára tapadtak.

Milyen elszánt beavatkozás, majdnem, mint egy ostrom. Lehunytam a szemem, éreztem, hogy belülről könnyek égetik a szemhéjamat.

Visszakényszerítettem pillantásomat az apró testre. Emily Anne nem viselt mást, csak egy műanyag kórházi karkötőt. Mellette halványzöld kórházi köpeny feküdt, rózsaszín hátizsák, és egy pár trendi piros tornacipő.

Az éles neonfény. A csillogó acél és csempe. A hideg, steril sebészszerszözök. A kislány nem ide tartozott.

Amikor felpillantottam, LaManche szeme találkozott az enyémmel. Bár egyikünk sem beszélt arról, ki fekszik a rozsdamentes acélon, tudtam, mire gondol. Még egy gyerek. Még egy boncolás, ugyanebben a teremben.

Felülkerekedtem az érzelmeimen, és beszámoltam róla, hogy mennyire sikerült előrehaladnom a saját ügyeimben. Két motoros testét kellett összeraknom, akik saját ostobaságuk miatt robbantak fel, és megkérdeztem, mikor kapjuk meg az áldozatok orvosi leleteit. LaManche azt felelte, hogy kikérték a kartonokat, és hétfőre várják őket.

Megköszöntem neki, és visszatértem saját szomorú feladatomhoz. Miközben a szöveteket rendszereztem, eszembe jutott előző napi beszélgetésem LaManche-sal, és azt kívántam, bárcsak még mindig Virginia erdeiben lehetnék! Tényleg csak tegnap volt, hogy LaManche felhívott? Akkor még Emily Anne élt.

Annyi minden megváltozhat huszonnégy óra alatt!

2

Előző nap még Quanticóban voltam, ahol holttest-feltárás tréninget tartottam az FBI Akadémián. Bizonyíték-helyreállító technikusokból álló csapatom épp egy csontvázon dolgozott, amikor felnézve egy különleges ügynököt láttam közeledni az erdőn át. Jelentette, hogy dr. LaManche sürgősen beszélni akar velem. Kellemetlen érzéssel hagytam ott a csapatot, és indultam ki az erdőből.

Miközben az út felé igyekeztem, LaManche-ra gondoltam, és arra, hogy mi miatt hívhat. Azután lettem a Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale tanácsadója, hogy a kilencvenes évek elején Montrealba utaztam a McGill és az én charlotte-i egyetemem közötti kutatói csereprogram keretében. Mivel LaManche tudta, hogy megkaptam az Amerikai Törvényszéki Antropológiai Testület engedélyét, úgy vélte, a segítségére lehetek.

Québec tartománynak központi halottkémi rendszere van, magas felszereltségű bűnügyi és orvosszakértői laborokkal, de nincs a testület által minősített törvényszéki antropológusuk. Akkor – és a mai napig – az Észak-Karolinai Fő Törvényszéki Szakértői Iroda tanácsadója voltam, és LaManche meg akart szerezni az LSJML-nek. A minisztérium létrehozott egy antropológiai labort, én pedig beiratkoztam egy gyorstalpaló francia nyelvtanfolyamra. Most már több mint egy évtizede, hogy Québec tartomány összes csontváza, elrothadt, mumifikálódott, összeégett és megcsonkított hullája hozzám kerül elemzésre és azonosításra. Amikor a hagyományos boncolás nem elég, a csontokból igyekszem megtudni minél többet.

Ritkán hagyott nekem LaManche sürgős üzenetet. Ha mégis megtette, az sose jelentett jót.

Pillanatokon belül ott voltam a kavicsút másik oldalán parkoló furgonnal. Kiengedtem a hajam, és végigtapogattam a fejbőrömet.

Nem találtam kullancsot.

Mintán visszatettem a hajcsatot, előástam a hátizsákomat a furgon hátuljából, és kihalásztam belőle a mobilomat. A parányi képernyő szerint három nem fogadott hívásom volt. Megnéztem a híváslistát. Mindhárom hívás a laborból jött.

Próbáltam telefonálni, de folyton elment a jel. Ezért is hagytam a mobilt a furgonban. A francba! Bár az elmúlt tíz évben folyékonyan megtanultam franciául, a háttérzaj és a rossz vonal sokszor okozott problémát. Az idegen nyelv és a gyenge jel miatt sose értem pontosan, amit mondanak ezen a telefonon. Nem volt mit tenni, le kellett mennem a központba.

Kicipzároztam Tyvek kezeslábasomat, és egy dobozba hajítottam a furgon végében. Vállamra csaptam hátizsákomat, és elindultam lefelé a dombon.

Magasan a fákon túl egy sólyom körözött valami távoli célpont fölött. Az ég rikító kék volt, itt-ott fehér felhőpamacsok úsztak rajta lomhán. A kurzust általában májusban rendezzük. Idén áprilisban került rá sor, és féltünk, hogy ez esővel, vagy hűvösebb idővel jár majd. Semmi gond. A hőmérő huszonöt Celsius-fok környékén járt.

Gyaloglás közben a körülvevő hangokra figyeltem. A bakancsom csikorgott a kavicsokon. Madárdal. Egy alacsonyan szálló helikopter dübörgése. Távoli pisztolylövés. Az FBI más szövetségi rendőrügynökségekkel és a tengerészgyalogsággal közösen használja Quanticót. Folyamatosan nagy a nyüzsgés.

A kavicsút Hogan's Alleynél torkolt az aszfaltútba, közvetlenül az FBI, DEA, ATF, és mások által használt főtérutánzat mellett. Balra kerültem, hogy ne tévedjek egy túszszabadítási gyakorlat útjába, és jobbra fordultam a Hoover Roadon, egy szürke és drapp betonépület közelebbi vége felé. A teteje legmagasabb pontjairól antennák szöktek az égbe, mint új hajtások egy öreg sövényből. Átvágtam egy kis parkolón a Törvényszéki Antropológiai Kutató- és Kiképzőközpontba, és csengettem a rakodókapunál.

Kis ajtó nyílt ki, és egy férfi kukucskált elő. Fiatal kora ellenére teljesen kopasz volt, érzésem szerint már hosszabb ideje.

- Máris végzett?
- Nem. Csak fel kell hívnom a laboromat.
- Telefonálhat az irodámból.
- Köszönöm, Craig. Nem tart sokáig, remélem.
- Épp a felszerelést ellenőrzöm, szóval ráér.

Az Akadémiát sokszor hasonlítják hörcsögkretrechez a különböző épületeket összekötő folyosók és alagutak labirintusa miatt. De ami a felsőbb szinteken van, szinte semmiség az alattuk húzódó útvesztőhöz képest.

Áttörtünk egy ládákkal és kartondobozokkal, régi monitorokkal és a különböző felszerelésekhez való fémládákkal teli területen. Végigmentünk egy folyosón, aztán két másikon egy olyan pici irodába, amibe alig fért be egy asztal, egy szék, egy iratszekrény és egy könyvespolc. Craig Beacham az Erőszakos Bűncselekményeket Elemző Nemzeti Központnak, az NCAVC-nek dolgozott, ami az FBI Súlyos Incidenseket Kezelő Csoportjának, a CIRG-nek az egyik legfontosabb egysége. Az egységet egy ideig nevezték Gyermekes Elleni Erőszak és Sorozatgyilkos Egységnek, CASKU-nak is, de nemrég visszakapta az eredeti nevét. Mivel a bizonyíték-helyreállítási technikusok, az ERT-k kiképzése az NCAVC hatásköre, ez az egység szervezi az éves kurzust.

Ha az FBI-nak akarsz dolgozni, nem árt ismerni az ábécét.

Craig dossziékat szedett össze az asztaláról, és a szekrény tetejére tornyozta őket.

– Így legalább lesz helye jegyzetelni. Becsukjam az ajtót?

– Nem kell, köszönöm. Így is jó lesz.

Vendéglátóm biccentett, aztán elnyelte a folyosó.

Nagy levegőt vettem, átállítottam az agyam franciára, és tárcsáztam.

– *Bonjour, Temperance* – kizárólag LaManche és az engem keresztelő pap használta a nevem hivatalos változatát. Mindenki más Tempének szólít. – *Comment ça va?*

Azt feleltem, hogy jól vagyok.

– Köszönöm, hogy visszahívott! Elég ijesztő helyzet állt elő, szükségem lesz a segítségére.

– *Oui?*

Ijesztő? LaManche-nak nem szokása fölöslegesen eltúlozni a dolgokat.

– *Les motards*. Újabb két halott.

Les motards. A motorosok. Több mint egy évtizede harcolnak egymással a rivális motorosbandák, hogy megszerezzék a québeci drogkereskedelem ellenőrzését. Több motoros-eseten is dolgoztam. Lelőtt áldozatok, akiket a felismerhetetlenségig összeégettek.

– *Oui?*

– Eddig a következőt sikerült a rendőrségnek megállapítania: tegnap éjjel az Eretnekek a Viperák klubházához hajtottak egy nagy hatóerejű házilag készített bombával. Az ellenőrző kamerákat felügyelő Vipera kiszúrt két pasast, akik egy jókora csomagot cipeltek. Rájuk lőtt, mire a bomba felrobbant.

LaManche szünetet tartott.

– A sofőr kritikus állapotban kórházba került. Ami a másik kettőt illeti, a legnagyobb darab, amit sikerült összeszedni belőlük, négy kiló.

Ajjaj.

– Temperance, próbáltam érintkezésbe lépni Martin Quickwater rendőrrel. Ott van Quanticóban, de egy esetszemlén vesz részt egész nap.

– Quickwater? – Nem tipikus québeci név¹

– Bennszülött. Azt hiszem, cree²

– A Carcajou-műveletben vesz részt?

A Carcajou-művelet olyan, több igazságszolgáltatási szerv által létrehozott összeműködés, ami a törvényen kívüli motorosbandák illegális ténykedését vizsgálja a tartományban.

– *Oui.*

– Mit akar, mit tegyek?

– Kérem, mondja el Quickwaternek amit tőlem hallott, és hogy hívjon fel engem. Nehézségeink lehetnek az azonosítással.

– Sikerült ép ujjakat találni, vagy fogdarabokat?

– Eddig nem, és nem is valószínű, hogy találnak.

– DNS?

– Azzal is gondok lehetnek. Bonyolult a helyzet, inkább nem telefonon beszélném meg. Vissza tudna jönni hamarabb, mint tervezte?

A szokásos időbeosztásomat követve hamar lezártam a tavaszi félévemet a charlotte-i egyetemen, hogy taníthassak az FBI kurzuson. Már csak a vizsgadolgozatokat kellett átolvasnom. Úgy terveztem, hogy rövid látogatást teszek Washington DC-ben a barátaimnál, mielőtt nyárra visszarepülök Montrealba. Ám a látogatást el kell halasztanom.

– Holnap ott leszek.

– *Merci.*

Tovább beszélt azzal a pedáns franciaságával. Szomorúság vagy talán fáradtság mélyítette el öblös, mély hangja csengését.

– Egyáltalán nem rózsás a helyzet, Temperance. Az Eretnekek nyilván visszavágnak. Amire a Viperák majd újabb vért ontanak – hallottam, ahogy nagy levegőt vesz, és lassan kiengedi. – Félek, hogy az

¹ A Quickwater név jelentése kb. sebes víz (a ford.).

² A Közép-Kanadában élő algonkin néphez tartozó indián törzs (a ford.).

események bandaháborúvá nővik ki magukat, ami ártatlanok életébe kerülhet.

Miután elkészöntünk, felhívtam az US Airwaysst, hogy helyet foglaljak a reggeli járatra. Mikor letettem a kagylót, Craig Beacham bukkant fel az ajtóban. Beszéltem neki Quickwaterről.

– Rendőr?

– RCMP. A kanadai királyi lovasrendőrség tagja. Vagy GRC, ha jobban tetszik franciául. Gendarmerie Royale du Canada.

– Öö... aha.

Craig beütött egy telefonszámot, és érdeklődött a rendőr holléte felől. Némi szünet után lefirkált valamit, és letette.

– A fickó valami jelentős esetek kezeléséről szóló megbeszélésen vesz részt itt, valamelyik konferenciaszobában – élém tolt a számot, amit leírt, aztán elmagyarázta az utat. – Csak osonjon be, és üljön le. Háromkor, azt hiszem, szünet lesz.

Megköszöntem, és körbetekeregtem a folyosókon, míg meg nem találtam a szobát. Tompa hangok szűrődtek ki a csukott ajtó mögül.

Az óráam kettő húszat mutatott. Elcsavartam a gombot, és beosontam.

A helyiség sötét volt, leszámítva egy vetítő fénysugarát, és a megvilágított vetítívászon villogó, barackszínű derengését. Úgy hat alakot láttam egy középen álló asztal körül. Néhányan felém fordultak, miközben leültem a fal mellett egy székre, de a többség változatlanul a kivetítőt bámulta.

A következő harminc percben LaManche megérezései keltek életre a szemem előtt, rémisztő részletességgel. Egy felrobbantott bungaló, a falakra kenődött húscsapatok, a pázsiton szétszóródott végtagok. Egy női torzó, az arca egy merő vörös pép. A koponyáját szétvitte egy vadászpuska. Egy kiégett sportkocsi, az egyik hátsó ablakból elszenenesedett kéz lóg ki.

A projektor mellett ülő férfi a chicagói motoros bandaháborúról beszélt, miközben váltogatta a képeket. A hangja ismerősnek tűnt, de nem láttam a vonásait.

Újabb lövések. Robbanások. Szúrt sebek. Időnként végignéztem az asztal mellett ülők sziluettjein. Csupán az egyiküknek nem volt tüsire nyírva a haja.

Végre kivilágosodott a vászon. A projektor zümmögött, és por szállt a fénysugárban. A székek nyikorogtak amint a bennük ülők nyújtózkodva visszafordultak egymás felé.

Az előadó felállt és a falhoz lépett. Amikor felgyúltak a fények, Frank Tuho különleges ügynököt ismertem fel benne. A tavalyi bizonyítékfeltárási kurzusomon végzett. Mikor észrevett, elmosolyodott.

– Tempe. Hogy ityeg?

Franken minden helyénvaló volt. Rövidre vágott ősz haja, zömök teste, remekbe készült olasz cipői. Velünk, többiekkel ellentétben Frank a bogarak és testek közt turkálva is folyamatosan jól fésült maradt.

– Nem panaszkodhatom. Még mindig a chicagóiaknál vagy?

– Tavaly otthagytani őket. Most már itt dolgozom a CIRG-nek.

Minden szem ránk szegeződött, és hirtelen ráébredtem a külsőm és frizurám nem túl előnyös állapotára. Frank a kollégáihoz fordult.

– Mindannyian ismerik a nagyszerű csontdoktor?

Miközben Frank bemutatta a társaságot, az asztal körül ülők mosolyogva bólintottak. Néhányat felismertem közülük, másokat nem. Volt, aki régi eseményekkel viccelődött, amikben részt vettem.

A jelenlévők közül ketten nem az Akadémia alkalmazottai voltak. A dúsabb hajkorona Kate Brophy-hoz, az Észak Karolinai Állami Nyomozóiroda (SBI) felügyelőjéhez tartozott. Amióta az eszemet tudom, Kate az SBI-nál a törvényen kívüli motorosbandák szakértőjének számított. A nyolcvanas évek elején találkoztunk, amikor a Törvénytelenek és A Pokol Angyalai háborúztak a két Karolinában. Én azonosítottam két áldozatot.

Az asztal távolabbi végénél egy fiatal nő gyorsírógépnek tűnő szerkentyűn kattogott. Mellette ült Martin Quickwater egy laptop mögött. Az arca széles volt, magas pofacsonttal, és a végénél felfelé álló szemöldökkel. A bőre színe égetett téglára emlékeztetett.

– Ti, a két külföldi, biztos ismeritek egymást – mondta Frank.

– Valójában nem – feleltem. – De ezért törtem be ide. Beszélnem kell Quickwater rendőrrel.

Quickwater körülbelül öt másodpercnyi figyelmet szentelt nekem, azután pillantása visszatért a számítógép képernyőjére.

– Remek időzítés. Ideje szünetet tartani – nézett Frank az órájára, azután visszament a vetítőhöz, hogy kikapcsolja. – Vegyünk magunkhoz némi koffeint, és gyűljünk össze ismét fél négykor.

Ahogy az ügynökök elhaladtak mellett, az NCAVC egyik tagja széles mozdulatokkal úgy tett, mintha egy kamera keresőjébe próbálna befogni. Évtizedes barátok voltunk, tudtam, mi következik.

– Jól nézel ki, Brennan. A kertészed akciót tart? Sövény- és hajnyírás egy áron?

– Tudja, Stoneham ügynök, vannak, akik valódi munkát végeznek. Nevetve ment tovább.

Amikor ketten maradtunk Quickwaterrel, elmosolyodtam és rendesen bemutatkoztam.

– Tudom, ki maga – felelte Quickwater enyhén akcentusos angolsággal.

Meglepett nyers modora, de leküzdöttem a késztetést, hogy hasonlóan udvariatlanul feleljek rá. Lehet, hogy izzadt, fésületlen megjelenésem érzékenyebbé tett.

Amikor elmondtam neki, hogy LaManche próbálta elérni, Quickwater elővette személyi hívóját az övéből, megnézte a kijelzőjét, és erősen a tenyeréhez ütögette. Söhajtva megrázta a fejét, aztán visszaakasztotta az övre.

– Az elem – magyarázta.

Feszülten figyelt, miközben elismételtem neki, amit LaManche mondott. A szeme olyan sötétbarna volt, hogy nem lehetett észrevenni a határt a pupilla és az írisz között. Amikor befejeztem, bólintott, megfordult, és kiment a szobából.

Egy ideig még ott álltam, és a férfi furcsa modorán töprengtem. Remek! Nem elég, hogy két füstbe ment motorost kell összeraknom, csupaszív rendőrúrral kell együttműködnöm.

Fogtam a hátizsákomat, és visszaindultam az erdőbe.

Semmi baj, Mr. Quickwater. Magánál keményebb diókat is feltörtem már.

3

A montreali út eseménytelenül telt, ha leszámítjuk Martin Quickwater leplezetlen ellenszenvét. Bár ugyanazon a gépen utaztunk, nem szólt hozzám, és nem ült át a széksoromba, bár több üres hely is volt. Biccentettünk egymásnak a Washington-Reaganen, aztán ismét, amikor a Mintrel's Drovalon álltunk sorba a vámnál. Füttyültem a hűvösségére. Semmi kedvem nem volt a pasassal bajlódni.

Taxival Centre-ville-i lakásomba vittem magam, kipakoltam a csomagjaimat, és bekaptam egy mirelit burritót. Öreg Mazdám harmadszori kísérletre beindult, és a város keleti része felé vette az irányt.

A törvényszéki orvosszakértői labor évekig az SQ negyedik emeletén működött. A többi szintet a tartományi rendőrség, vagyis a Sûreté du Québec (innen az SQ) foglalta el, leszámítva az én irodámat és egy fogdát a tizenegyedik és a tizenkettedik emeleten. A halottasház és a boncterem az alagsorban volt.

A québeci kormányzat milliókat költött az elmúlt időszakban az épület felújítására. A fogdát máshova helyezték, a törvényszéki orvosi és kriminalisztikai laborok pedig meghódították a felső két szintet. Hónapok letek el a költözés óta, de még mindig nem szoktam hozzá a változásokhoz. Új irodámból szép kilátás nyílt a Szent Lőrinc folyóra, és első osztályú laboratóriumban dolgozhattam.

Pénteken fél négykor a hétköznapok nyüzsgése kezd lecsillapodni. Az ajtók egymás után becsukódtak. A tudósok és technikusok köpenyes serege megcsappant.

Kinyitottam az irodámat, és felakasztottam a kabátomat a fá fogasra. Három fehér akta hevert az asztalomon. Kiválasztottam azt, amin LaManche aláírása szerepelt.

Többnyire a „*Demands d'Expertise an Anthropologie*” – antropológiai szakvéleménykérés – révén ismerkedem meg a különböző ügyekkel. Ezt az antropológiai vizsgálatot kérő patológus tölti ki, és benne van minden adat, ami szükséges az eset nyomon követéséhez.

A szemem végigszaladt a jobb oldali oszlopon. Laborszám. Hullakamraszám. Rendőrségi esetszám. Objektív és hatékony. A holttestet felcímkézik és archiválják, míg az igazság gépezete halad előre a maga útján.

Áttértem a bal oszlopra. Patológus. Halottkém. Nyomozótiszt. Az erőszakos halál a magánszféra legdurvább megsértése, és azok, akik kinyomozzák, lényegében kukkolók. Bár én is közreműködöm benne, mindig rossz érzéssel tölt el az a közöny, amivel a rendszer az elhunytakhoz és a halál okának kiderítéséhez közelít. Bár bizonyos mértékű távolságtartás elengedhetetlen, hogy megőrizhessük lelki egyensúlyunkat, mindig úgy érzem, az áldozat több együttérzést, több törődést érdemelne.

Áttekintettem az ismertté vált tényeket. Csak egy tekintetben különbözött LaManche telefonos beszámolójától. Mostanra kétszázötvenöt hús és csontmaradványt sikerült összegyűjteni. A legnagyobb közel öt kilót nyomott.

A többi úrlappal és a rengeteg telefonüzenettel nem foglalkoztam, inkább elindultam megkeresni az igazgatót.

Kevésszer láttam Pierre LaManche-t másban, mint fehér köpenyben vagy zöld műtőruhában. Nem tudtam elképzelni, amint nevet, vagy pepita zakót vesz fel. Komoly, kedves, mindig elegáns. És nem utolsósorban ő a legjobb törvényszéki patológus, akit csak ismerek.

Megláttam az irodája ajtaja melletti ablakon keresztül. Nyúlánk termete mindenféle színű újságokkal, könyvekkel és aktákkal teli asztala fölé görnyedt. Kopogásomra felnézett és betessékelt.

Az irodának, tulajdonosához hasonlóan enyhe pipadohány-illata volt. LaManche hangtalanul mozgott, és sokszor csak az illatról vettem észre a jelenlétét.

– Temperance! – Az utolsó szótagot megnyomta, és úgy ejtette, hogy rímelt a France-szal. – Köszönöm, hogy hamarabb visszajött. Üljön le, kérem.

Mindig tökéletes franciasággal beszélt. Soha két összemosott szó, soha semmi szleng.

Egy kis asztalhoz ültünk le az íróasztala előtt. Nagy barna borítékok feküdtek rajta.

– Tudom, hogy mára már késő van hozzáfogni az elemzéshez, de hajlandó volna bejönni holnap?

Úgy megnyúlt az arca a hosszú, mély ráncoktól, mint egy harci öszvére. Amikor kérdően felvonta a szemöldökét, a szemével párhuzamos barázdák meghosszabbodtak a homloka közepe felé.

– Természetesen.

– Talán legjobb lesz a röntgennel kezdeni.

A borítékokra mutatott, aztán az íróasztalához fordult.

– Ezek pedig a boncolási fotók – egy rakás kisebb barna borítékot meg egy videokazettát nyújtott át.

– A két motoros, aki a Viperák klubházához vitte a bombát, szétporladt. Óriási területen szóródtak szét a maradványaik. A zömét falakra kenve, bokrokra, fákra felakadva találták meg a helyszínelők. Meglepő módon a legnagyobb cafatok a klubház tetejéről származnak.

Az egyik törzsdarabon látható egy tetoválásrészlet, ami hasznos lehet az azonosításnál.

– Na és, a sofőr?

– Reggel meghalt a kórházban.

– Na és, aki lőtt?

– Őrizetbe vették, de ez a társaság sosem együttműködő. Inkább börtönbe megy, semhogy bármit is kiadjon a rendőrségnek.

– Még a rivális bandáról sem?

– Ha beszél, valószínűleg halott ember.

– Még mindig nincsenek fogak vagy ujjlenyomatok?

– Semmi.

LaManche végigsimította az arcát, megmozgatta a vállait, aztán összekulcsolta az ujjait az ölében.

– Félek, sose sikerül tökéletesen szétválogatni a szöveteket.

– A DNS nem segít?

– Hallotta valaha Ronald és Donald Vaillancourt nevét?

Megráztam a fejem.

– A Vaillancourt testvérek. Le Clic és Le Clac. Mindketten az Eretnekek oszlopos tagjai. Az egyikük benne volt pár éve Claude „Le Couteau” Dubé kivégzésében. Nem emlékszem, melyikük.

– A rendőrség szerint a Vaillancourt testvérek az áldozatok?

– Igen.

A szomorkás szemek az enyémbe mélyedtek.

– Clic és Clac egyetétjű ikrek.

Este hétig a videokazetta kivételével mindent átnéztem. Nagyító alatt végigszemléltem a fotókat, amelyek mindenféle alakú és méretű csonttöredékek és véres cafatok százait örökítették meg. A képeken nyilak mutattak a fűben heverő, faágakra akadt, salaktéglához, üvegcserepekhez, kátránypapíros tetőkhöz tapadt piros vagy sárga pacnikra.

A maradványok nagy fekete műanyag zsákokban érkeztek a halottasházba. A zsákokban kisebb tasakok voltak. A testrészeket, port, ruhaanyagokat, fémeket, és azonosíthatatlan szemetet tartalmazó tasakokat kivétel nélkül mind felszámolták. A boncolásról készült fotók a kibontatlan zsákokkal kezdődtek, aztán a boncasztalon felhalmozott apró tasakokkal folytatódtak, majd a tasakok szétválogatott tartalma következett.

Az utolsó felvételeken egymás mellett sorakoztak a húsok, mint egy hentesüzlet kirakatában. Láttam koponyadarabokat, sípcsontszilánkokat, egy combfejet és egy adag fejbőrt, ép jobb füllel. Némelyik kép recés csontfelületet mutatott, mások haját, rostokat és húshoz tapadó ruhadarabokat. A LaManche által említett tetoválás jól látszott egy bőrdarabon. Három koponyát ábrázolt, amelyeknek csontos kezek fogták be a szemét, fülét és száját. Elképesztően ironikus volt az egész. Ez a pasas aztán, akin ez díszelgett, tényleg nem lát, nem hall, és nem mond semmit.

A fényképek és a röntgenfelvételek átnézése után egyet kellett értenem LaManche-sal. A fényképeken láttam csontokat, és a röntgenfelvételek további csontokat tártak fel. Ez lehetővé teszi számomra, hogy azonosítsam némely szövet anatómiai eredetét. De testvérek szerint szétválogatni a cafatokat nem lesz könnyű.

Az összekeveredett testeket szétválasztani mindig nehéz, főleg, ha a maradványok súlyosan sérültek vagy hiányosak. Ám az eljárás még sokkal nehezebb, amikor az áldozatok azonos neműek, korúak és fajtájúak. Egyszer hetekig vizsgáltam hét férfiprostituált csontjait és rothadó húsát, amit a gyilkosuk otthona alól ástak ki egy szűk szerelőfolyosóban. Mindannyian fehér tinédzserek voltak. A DNS-vizsgálat felbecsülhetetlen értékűnek bizonyult annak eldöntésében, ki kicsoda.

Ez most nem segít. Ha az áldozatok egypetéjű ikrek, a DNS-ük egyforma.

LaManche-nak igaza volt. Valószínűtlennek tűnt, hogy sikerülhet a darabokat különálló testekre szétválogatni, és azután névvel ellátni őket.

A gyomrom morgása jelezte, hogy ideje mennem. Fáradtan, elbizonytalanodva fogtam a táskámat, felvettem a dzsekimet, és elindultam a kijárat felé.

Otthon a villogó lámpa azt jelezte, hogy üzenetem érkezett. Az asztalra raktam a magammal hozott szusit, kinyitottam egy diétás kólát, és megnyomtam a gombot.

Az unokaöcsém. Kit, Texasból Vermontba tart az apjával. Északra jöttek amolyan apa-fiú összetartásra, horgászni bármire, amit tavasszal horogra lehet csalni az édesvizekben. Mivel a macskám jobban kedveli egy lakóautó tágas kényelmét a repülőút hatékonyságával szemben, Kit

és Howie megígérték, hogy fölveszik őt Charlotte-ban, és elhozzák Montrealba. Az üzenet szerint Kiték holnap érkeznek Birdie-vel.

A szöszba mártottam egy makitekerceset, és a számba dugtam. Épp egy másikat akartam bekapni, amikor csöngettek.

A biztonsági kamera tanúbizonysága szerint Andrew Ryan támaszkodott a falnak a folyosón. Kopott kék farmer volt rajta, fekete póló és bomberdzseki. Százkilencven centijével, kék szemével és csontos arcával olyan volt, mint a baseballjátékos Cal Ripkin és Indiana Jones keveréke.

Én viszont úgy néztem ki, mint Phyllis Diller a műtétje előtt.

Remek!

Sóhajtván nyitottam ajtót.

– Mi újság, Ryan?

– Láttam, hogy ég a villany, és gondoltam, előbb visszajöttél.

Végigmért a tekintetével.

– Nehéz napod volt?

– A mai napom utazással és hűsválogatással telt – feleltem védekezően, és a fülem mögé gyűrtem a hajamat. – Bejössz?

– Nem lehet – láttam, hogy nála van a csipogója és a pisztolya. – Csak gondoltam, megérdeklődöm, mi a terved holnap vacsorára.

– Holnap egész nap bombatámadás-áldozatokat szortírozok, szóval lehet, hogy kicsit zizi leszek.

– Akkor is kell enned.

– Kell bizony.

Egyik kezét a vállamra tette, a másikkal egy hajfűrtőmmel játszott.

– Ha fáradt vagy, kihagyhatjuk a vacsorát és lazíthatunk – mondta halkán.

– Hmm...

– Kitégítjük a látókörünket?

Félresimította a hajamat, és ajkát a fülemhez dörzsölte.

Ó, igen.

– Persze, Ryan. Majd tangát veszek.

– Semmi rossznak nem vagyok elrontója.

„Na persze” pillantással néztem rá.

– Kínai megfelel?

– A kínai jó – feleltem.

Összefogta a hajamat, és kontyba csavarta, azután hagyta visszahullani, és mindkét karjával átölelt. Mielőtt tiltakozhattam volna,

magához húzott és megcsókolt. A nyelve a szám sarkánál incselkedett, aztán beljebb merészkedett.

Az ajkát puhának éreztem, a mellkasát keménynek. Megpróbáltam eltolni, de tudtam, hogy valójában erre vágyom. Sóhajtva elengedtem magam, és testem az övéhez simult. A nap rémségei szertefoszlottak, és egy pillanatra biztonságba kerültem a bombák és meggyilkolt gyermekek örülete után.

De végül levegőt kellett vennünk.

– Biztos, hogy nem akarsz bejönni? – kérdeztem, és hátralépve kitártam az ajtót.

A térdeim helyén mintha kocsonya lett volna.

– Egy fél óra biztos nem számít.

Ám ekkor megszólalt a csipogója. Megnézte a számot.

– A francba!

A francba!

Visszaakasztotta a személyhívót a farmerjára.

– Bocs – mondta félszegen. – Tudod, mennyivel szívesebb...

– Menj! – mosolyogva a mellkasára tettem a kezemet, és finoman eltoltam. – Holnap este várlak. Fél nyolckor.

– Gondolj rám! – mondta, miközben megfordult és elindult a folyosón.

Miután elment, folytattam a szusievést, és egyfolytában Andrew Ryanre gondoltam.

Ryan SQ, a gyilkosságiak nyomozója. Néha ugyanazon az eseten dolgozunk. Bár évekig győzködött, csak nem régóta vagyok vele együtt hivatalosan. Kellett némi önmeggyőzés hozzá, de végül elfogadtam az álláspontját. Lényegében nem dolgozunk együtt, így a „nincs munkahelyi románc” szabályom nem illik ránk, ha nem akarom.

Mégis, az új felállás felzaklatott. Húszévi házasság, és számos, nem túl kicsapongó szingliként töltött esztendő után nem volt könnyű új kapcsolatba kezdenem. De élveztem Ryan társaságát, ezért úgy döntöttem, adok neki egy esélyt. „Járok” vele, ahogy a húgom mondta volna.

Istenem! Jáрни.

Nehezemre esett bevallani, hogy irtó szexinek tartom Ryant. Akárcsak a nők többsége. Bárhová mentünk, láttam, hogy kocsányon lógnak a női szemek. Nyilván csodálkoztak.

Én is csodálkoztam. De pillanatnyilag a hajó még mindig vízen volt, a motorok jártak, indulásra készen. Remegő térdeim is megerősítették ezt. Házon kívül vacsorázni határozottan jobb ötlet volt.

Mikor leszedtem az asztalt, megszólalt a telefon.

– *Mon Dieu*, itthon vagy! – Mély, torokból jövő angol, erős francia akcentussal.

– Szia, Isabelle. Mi újság?

Bár még csak két éve ismertem Isabelle Caille-t, ennyi idő alatt is igen közeli barátok lettünk. Életem nehéz időszakában találkoztunk. Egy zord nyáron kiszemelt magának egy erőszakos pszichopata. A legjobb barátomat megölte, nekem pedig szembe kellett nézmem a tönkrement házasságommal. Önsajnálattól vezérelve kivettem egy egyágyas szobát a Club Medben, és odarepültem teniszezni és zabálni.

Isabelle-el a repülőn találkoztam Nassau felé, és később összeálltunk a páros meccsre. Nyertünk, felfedeztük, hogy hasonló okokból vagyunk ott, és egy kellemes hetet töltöttünk együtt. Azóta is barátok vagyunk.

– Csak jövő hétre vártalak. Üzenetet akartam hagyni, hogy találkozzunk. De ha már úgyis itthon vagy, mit szólnál egy vacsorához holnap?

Elmondtam, mi van Ryannel.

– Valóságos börtönőr az a pasas, Tempe. Ha megunod ezt a *chevalier*-t, küldd el hozzám. Majd én megmutatom neki! Miért jöttél vissza Ilyen hamar?

Elmagyaráztam a bombarobbanást.

– *Ah, oui*. Olvastam róla a *La Presse*-ben. Borzasztóan rémisztő?

– Az áldozatok nincsenek túl jó passzban – mondtam.

– *Les motards*... Ha engem kérdezel, a motoros banditák azt kapják, amit érdemelnek.

Isabelle-nek mindig megvolt a maga véleménye a dolgokról, és sose rejtette véka alá.

– A rendőröknek hagyniuk kéne, hadd robbantgassák fel egymást. Akkor nem kéne többé a koszos, tetovált testüket bámulnunk.

– Hm.

– Elvégre nem kisbabákat gyilkolásznak.

– Nem – ismertem el. – Nem azokat.

Másnap reggel meghalt Emily Anrie Toussaint, útban a balettórájára.

4

Howard és Kit hétkor érkeztek, beadták Birdie-t, és továbbmentek. Birdie ügyet se vetett rám. Épp esetleges kutya birtokháborítók után kutatott a lakásban, amikor nyolckor elindultam a laborba, hogy tovább dolgozzam a bomba áldozatain.

Emily Anne valamivel déli tizenkettő után érkezett.

Mivel helyre volt szükség, a nagy bonctermet választottam. A helyiség közepére gurítottam a felrobbant áldozatok maradványait, és próbáltam két asztalon összeállítani a holttesteket. Lévén szombat, egyedül voltam.

Azonosítottam és osztályoztam minden látható csonttöredéket. Azután a röntgen segítségével fogtam a csontot tartalmazó cafatokat, és felboncoltam a szövetet, hogy árulkodó jeleket keressek. Ha valamiből kettőt találtam, elosztottam a két asztalon. Két bal szeméremgumócska, vagy csecsnyúlvány vagy combizületdudor két különböző személyt jelent.

A hosszú csontdarabok némelyikén gyermekkori fejlődési rendellenesség nyomait fedeztem fel. Ha megrendül az egészség, a gyermek megáll a növésben, és a csontvázfejlődés szünetel. Az ilyen leállásokat általában betegség vagy elégtelen táplálkozás okozza. Amikor javul a helyzet, a növekedés újraindul, de a leállás maradandó nyomokat hagy.

A röntgen nem áttetsző vonalakat mutatott számos kar- és lábcsontszilánkon. A keskeny sávok rézsútosan haladtak a csontok szárán, ami a növekedés megtorpanására utalt. Az elváltozást mutató szöveteket az egyik asztalra helyeztem, a normális csontokat pedig a másokra.

Az egyik szétronszolódott húshalomban több kézcsontot is találtam. Amikor kifejtettem őket, észrevettem két kézközépcsontot, elváltozott ujjtővel. A röntgen nagyobb szövetsűrűséget mutatott a dudoroknál. Ez arra utalt, hogy az áldozatok egyike régebben eltörte ezeket az ujjait. Ezeket a szöveteket félreraktam.

A csontnélküli szövetek más lapra tartoztak. Ezeknél a szövethez tapadó ruhafoszlányokra koncentráltam. A szétválogatott szövetekből

indultam ki. Összehasonlítottam a két asztalon található szövetekről származó foszlányokat, cérnaszálakat a gurulós hordágyon lévőekkel.

Úgy véltem, ki tudok venni egy khakiszínű szőtt kockás anyagot, amelyből munkásnadrágokat szoktak készíteni, cejgvásznat és fehér pamutot. Később a szőr- és rotszakértők teljes elemzést végeznek majd, hogy alátámasszák a párosításaimat.

Miután megebédeltem és beszéltem LaManche-sal, visszatértem a felrobbantott áldozatokhoz. Negyed hatig a szöveteknek körülbelül a kétharmadát szétválogattam. DNS nélkül esélyt se láttam rá, hogy konkrét személyekhez köthessem a maradványokat. Amit tudtam, megtettem.

Időközben egy célt is kitűztem magamnak.

Miközben Vaillancourt-ék testrészei közt matattam, megvallom, hogy nemigen sajnáltam a személyeket, akiket próbáltam összerakni. Sőt, bosszantott, hogy ezzel kell foglalkoznom. Ezek a férfiak akkor robbantak fel, amikor épp másokat készültek felrobbantani. Brutális igazságot szolgáltatott nekik. Inkább zavart éreztem, semmint szánakozást.

Nem úgy a kis Emily Anne esetében. Ő LaManche boncasztalán feküdt, csak mert táncórára ment. Egy elfogadhatatlan tény. Ártatlan gyerekek halálát nem lehet azzal elintézni, hogy egy örült háború véletlen áldozatai.

A Viperák ölhetik az Eretnekeket, a Törvénytelenek pedig a Banditákat. Vagy az Eretnekeket. Vagy a Pokol Angyalait. De nem ölhetnek ártatlanokat. Megfogadtam, hogy minden törvényszéki orvosszakértői tudásommal segítek bizonyítékokat gyűjteni ezeknek a gyilkos szociopátáknak az azonosítására és elítélésére. A gyerekeknek joguk van az utcán sétálni anélkül, hogy golyók ölnék meg őket.

A szétválogatott maradványokat visszatettem a gurulós hordágyakra, a hűtőkamrákhoz toltam őket, lemosakodtam és utcai ruhát vettem. Azután a lifthez siettem, hogy megkeressem a főnökömet.

– Szeretném ezt az ügyet – mondtam nyugodt hangon. – El akarom kapni a rohadt gyerekgyilkosokat.

A fáradt öreg szemek egy örökkévalóságig fürkészték. Emily Anne Loussaint-ről beszéltünk. És egy másik gyerekről. Egy fiúról.

Olivier Fontaine hokiedzésre kerekedett, de túl közel haladt el egy jeep Cherokee mellett, amikor a sofőr elfordította a kulcsot. A robbanás

elég erős volt, hogy srappelt repítsen Olivier testébe. Azonnal megölte. A tizenkettedik születésnapján történt.

Amíg nem láttam Emily Anne-t, megfeledkeztem a Fontaine-gyilkosságról. Ez az eset 1995 decemberében történt West Islanden.

Akkor a Pokol Angyalai és a Rockmasinák voltak a ludasok. Olivier halála feldühítelte a közvéleményt; ez vezetett a Carcajou-művellet beindításához. Ez az a több ügynökség összefogásával létrejött erő, amit a motoros bűnözés elleni harcnak szenteltek.

– Temperance, nem tudom...

– Bármit megteszek. Dolgozom a szabadidőmben, a saját ügyeim között. Ha a Carcajou is úgy működik mint a többiek, biztos emberhiánnyal küzdenek. Végezhetnék adatrögzítést, vagy esetelözmény-kutatást. Lehetnék kapcsolattartó az ügynökségek között, esetleg összeköttetést teremthetnék az amerikai ügynökségekkel...

– Lassan a testtel, Temperance – emelte fel LaManche a kezét. – Ez nem az én hatásköröm. Beszélek Monsieur Patineau-val.

Stéphane Patineau az LSJML igazgatója volt. Övé volt az utolsó szó a kriminalisztikai és orvosszakértői laborok esetében.

– Nem hagyom, hogy a Carcajou-val kapcsolatos bármely elfoglaltságom akadályozzon a kötelezettségeimben.

– Tudom. ígérem, hogy hétfő reggel az első dolgom lesz beszélni az igazgató úrral. Most menjen haza. *Bonne fin de semaine.*

Én is jó hétvégét kívántam neki.

A québeci telek egész másképp érnek véget, mint a karolinai Piedmontban. Otthon a tavasz lassan lopózik be, és március végén, április elején a virágok virágozni kezdenek, a levegőt pedig felmelegíti a közelgő nyár

Les québécois csak hat héttel később ültethetik be kertjeiket és ablakládáikat. Az április hűvös, szürke, az utakon és járdákon pedig olvadt jég és hó csillog. Ám ha kitör a tavasz, rettentő látványosan teszi. Valósággal berobban, az emberek pedig sehol másutt nem látható lelkesedéssel fogadják.

Aznap még hetek választottak el a nagy belépőtől. Sötét volt, finom eső szemerkélt. Összehúztam a kabátomat, lehajtottam a fejem, és a kocsimhoz rohantam. Épp a Ville-Marie-alagútba hajtottam be, amikor bemondták a híreket. A Toussaint-gyilkosság volt a vezető hír. Aznap este Emily Anne díjat kapott volna egy alsó tagozatos irodalmi

versenyen. Nyertes esszéjének a címe ez volt: „Hagyjátok élni a gyerekeket.”

Kikapcsoltam a rádiót.

Az esti terveimre gondoltam, és örültem, hogy lesz valaki, aki felvidít. Megfogadtam, hogy nem beszélek a munkáról Ryannel.

Húsz perccel később arra léptem be a lakásomba, hogy csöng a telefon. Az órára néztem. Hat ötven. Ryan negyven perc múlva érkezik, én pedig még le akartam tusolni előtte.

Bementem a nappaliba, és ledobtam a dzsekimet a heverőre. Bekapcsolt az üzenetrögzítő, és hallottam a hangomat, amint kérem, hogy hagyjanak rövid üzenetet. Birdie épp akkor jelent meg, amikor felharsant Isabelle hangja.

– Tempe, ha ott vagy, vedd fel! *C'est important!* – Szünet. – *Merde!*

Semmi kedvem nem volt beszélgetni, de valami a hangjában arra készítetett, hogy a kagylóért nyúljak.

– Hello, Isa....

– Kapcsold be a televíziót! CBC.

– Tudok a Toussaint-gyerekről. A laborban vol...

– *Gyerünk!*

Fogtam a távirányítót, és bekapcsoltam a készüléket.

Aztán csak elszörnyedve bámultam.

5

„ ... hónapok óta folyt a nyomozás Ryan nyomozóhadnagy ellen. Lopott tárgyak és tiltott szerek birtoklásával és terjesztésével vádolják. Ryan ellenállás nélkül megadta magát ma délután a CUM munkatársainak Old Portban lévő otthona előtt. A nyomozás lezárásáig felfüggesztették a szolgálatból, és fizetést se kap.

Most pedig további híreink. Üzleti hírek. A fúzió... ”

– Tempe!

Isabelle rikácsolása visszazökkentett. Felvettem a kagylót.

– *C'est tui, n'est-ce pas? Andrew Ryan, Crimes contre la Personne, Sûreté du Québec?*³

– Biztosan valami tévedés. Miközben beszéltem, szemem az üzenetrögzítő kijelzőjére vándorolt. Ryan nem hívott.

– Mennem kell. Nemsokára itt lesz.

– Tempe. Börtönben van.

– Mennem kell. Holnap felhívlak.

Letettem, és Ryan lakását hívtam. Nem vette fel. Felhívtam a személyi hívóját, és bepötyögtem a számomat. Semmi válasz. Birdie-re néztem. Ő sem adott magyarázatot.

Kilenckor már tudtam, hogy nem jön. Hétszer hívtam otthon. Hasonló eredménnyel hívtam a társát. Semmi válasz. Semmi reakció.

Megpróbáltam leosztályozni a záróvizsga-dolgozatokat, amelyeket a charlotte-i egyetemről hoztam magammal, de nem bírtam koncentrálni. Állandóan visszakalandoztak a gondolataim Ryanre. Telt-múlt az idő, és azon kaptam magam, hogy ugyanazt az esszét bámulom, ugyanabban a kék füzetben, és az agyam semmit nem fog fel abból, amit a hallgató írt. Birdie a két térdem között gubbasztott, de ez se nagyon vigasztalt.

Nem lehet igaz. Nem tudtam elhinni. Nem *akartam* elhinni.

Tízkor hosszú, forró habfürdőt vettem, felmelegítettem egy kis mirelit spagettit, és bevittem a nappaliba. Kiválasztottam pár CD-t, amiktől azt reméltem, hogy felvidítanak, és a lejátszóba tettem őket. Azután próbáltam olvasni valamit. Birdie ismét csatlakozott hozzám.

De minden hiába. Ugyanaz történt. Mintha kínaiul lett volna a Pat Conroy-könyvem.

Láttam Ryant a képernyőn megbilincselve, egyenruhás rendőrök gyűrűjében. Láttam, amint lehajtja a fejét, hogy beszálljon a járőrközi hátuljába. De az agyam akkor se akarta elfogadni.

Andrew Ryan drogot árult?

Hogy ismerhettem ennyire félre? Lehet, hogy Ryan végig díler volt, amióta ismertem? Lett volna egy olyan oldala, amiről nem tudtam? Vagy az egész csak fatális tévedés?

Tévedésnek kell lennie.

Kihűlt a spagetti az asztalon. Nem volt étvágyam. Nem érdekelt a zene. A Big Bad Voodoo Daddy és a Johnny Favourite zenekar olyan

³ Ugye ez ő? Andrew Ryan nyomozó? (Francia)

zenét nyomott, hogy még a Gulágon is táncra perdültek volna, mégse lett jobb kedvem.

Most már folyamatosan esett az eső, halkan kopogott az ablakon. A Karolinában töltött tavasz borzasztó távolinak tűnt.

Feltekertem a tésztát a villára, de az illattól tiltakozni kezdett a gyomrom.

Andrew Ryan bűnöző volt.

Emily Anne Toussaint meghalt.

A lányom valahol az Indiai-óceánon hajózott.

Gyakran felhívom Katyt, ha hullámvölgyben vagyok, de az utóbbi hónapokban ez nehezebbé vált. A tavaszt a Tengeri Egyetemen tölti, az S.S. *Universe Explorer* fedélzetén kering a világ körül. A hajó csak öt hét múlva tér vissza.

Egy pohár tejjel a hálósobámba mentem, kinyitottam az ablakokat, és kibámultam. Úgy kavarogtak a gondolataim, mint a reggel ötórai forgalom.

A fák és bokrok fekete árnyak voltak csupán a sötét, csillogó ködön keresztül. Mögöttük fényszórókat láttam, és a sarki *dépanneur* derengő neonfényét. Időnként autók suhantak el, gyalogosok siettek tova, sarkuk kopogott a járdán.

Annyira mindennapi. Annyira normális. Csak egy újabb esős áprilisi nap.

Hagytam a függönyt visszahullani, és az ágyamban kerestem felejtést. Úgy éreztem, a világom sokáig nem fog visszazökkenni a normális kerékvágásba.

A következő napot végignyüzsögtem. Kipakolás. Takarítás. Ennivalóvásárlás. Kerültem a rádiót és a tévét, és csak futva lestem bele az újságba.

A *Gazette* a Toussaint-gyilkossággal foglalkozott: ISKOLÁS LÁNY HALT MEG A VÉRES LÖVÖLDÖZÉSBE. A szalagcím mellett ott volt Emily Anne felnagyított negyedikes fényképe. Haját copfba fonták, és a végébe nagy, rózsaszín szalagot kötöttek. Mosolya olyan foghíjakat mutatott, amit most már nem hozhatott helyre a fogszabályozás.

Emily Anne édesanyjának a képe ugyanilyen szívszorító volt. A fénykép karcsú, fekete asszonyt örökített meg. Fejét hátravetette, a száját szélesre nyitotta, a szája széle lefelé görbült a fájdalmas kiáltástól. Mrs. Toussaint térde megrogyott, kezét összekulcsolta az álla alatt, és

egy nagydarab fekete asszony tartotta, hogy össze ne rogyjon. Elmondhatatlan gyász sugárzott a szemcsés képről.

A cikk kevés részletet közölt. Emily Anne-nek két húga volt, a hatéves Cynthia Louise és a négyéves Hannah Rose. Mrs. Toussaint egy pékségben dolgozott. Mr Toussaint három éve meghalt egy üzemi balesetben. A Barbadoson született pár emigrált Montrealba. Jobb életet akartak a lányaiknak.

Gyászmisét celebrálnak csütörtökön, reggel 8 órakor az Angyalok Nagyasszonya Katolikus Templomban. Ezután a Notre-Dames-des-Netges Temetőben kerül sor a végső búcsúra.

Nem voltam hajlandó elolvasni és meghallgatni a Ryanról szóló riportokat. Egész délelőtt üzeneleket hagytam a rögzítőjén, de nem hívott vissza. Ryan partnere Jean Bertrand szintén elérhetetlen volt.

Nem tudtam, mit tehetnék még. Biztos voltam benne, hogy sem a CUM-nél, sem az SQ-nál nem beszélne senki nekem a helyzetről, és nem ismertem senkit Ryan családjából vagy barátai közül.

Lementem az edzőterembe, azután vacsorára csirkemellet csináltam ciberével, glasszírozott sárgarépat és gombát, és sáfrányos rizst. A macskám persze jobban örült volna hálnak.

Hétfőn korán keltem, a laborba hajtottam, és egyenesen LaManche-hoz mentem. Három nyomozóval tanácskozott, de annyit azért mondott, hogy amint tudok, beszéljek Stéphane Patineau-val.

Habozás nélkül elindultam a folyosón, amin a törvényszéki orvosszakértői csapat irodái, továbbá az antropológiai, fogászati, szövettani és patológiai laborok találhatóak. Miután balra elhagytam a Section des Documents-t, jobbról pedig a Section d'Imagerie-t, tovább mentem a recepcióhoz. Itt balra fordultam, abba a szárnyba, ahol az LSJML adminisztratív munkatársai dolgoztak. Az igazgató irodája leghátul volt.

Patineau épp telefonált. Beljebb tessékelt a kezével, így hát leültem az asztala elé.

Amikor befejezte a telefonbeszélgetést, hátradőlt és egyenesen rám nézett. Sötétbarna szemét mély ráncok és vastag szemöldök fogták közre. Stéphane Patineau olyan típus volt, akinek sose kell kopaszságtól tartania.

– Dr LaManche szólt, hogy szeretne bekapcsolódni a Toussaint-ügy nyomozásába.

– Úgy vélem, a Carcajou segítségére lehetnék. Számtalan motorosbanda esetén dolgoztam már. Jelenleg is a Vipérák klubházánál történt robbanás áldozatait válogatom szét. Nem ismeretlen számomra a téma. Tudok...

Leintett a kezével.

– A Carcajou-művelet igazgatója kérte, hogy adjam oda valamelyik emberemet kapcsolattartónak. Most, hogy fellángolt a bandaháború, szeretné, hogy a bűnügyi labor, a törvényszéki orvosszakértői csoport és a nyomozói egyaránt készenlétben legyenek.

Nem bírtam tovább várni.

– Elvállalom.

– Tavasz van. Ha kiolvad a folyó, és a kirándulók, táborozók előzőnlík az erdőt, több lesz a munkája.

Igaza volt. A vízihullák és az oszló tetemek száma ugrásszerűen megnő a meleg időben, amikor előkerülnek az elmúlt tél halottjai.

– Majd túlórázom.

Réal Marchand-t akartam jelölni, de nincs akadálya, hogy megpróbálja. Nem teljes munkaidős állás.

Felemelt egy iratot az asztaláról, és ideadta.

– Ma délután háromkor lesz egy megbeszélés. Szólok nekik, hogy maga is ott lesz.

– Köszönöm. Nem bánja meg.

Felállt, és az ajtóhoz kísért.

– Azonosította már a Vaillancourt testvéreket?

– Addig nem dönthetjük el, amíg ide nem érnek az orvosi leletek. Reméljük, még ma sor kerül rá.

Mindkét hüvelykujját felemelte.

– Kapja el őket, Tempe! – mondta angolul.

Viszonoztam a gesztust. Az igazgató vállat vont, és visszament az irodájába.

Amellett, hogy nagyszerű vezető, Patineau sokkal impozánsabban festett az ingében, mint a legtöbb testépítő.

A hétfők általában eseménydúsán zajlottak minden halottkém és orvosszakértő számára. A mai sem volt kivétel. Azt hittem, sose lesz vége napnak, miközben LaManche végigment az eseteken.

Egy kislány meghalt a kórházban. Az anyja azt vallotta, hogy csak megrázta. Ám egy hároméves gyereknél már nem jelentkezhet az SBS,

a gyermekeknél fellépő megrázási szindróma, és egy kék folt arra utalt, hogy a kicsi fejét valami kemény felülethez ütötték.

Egy 32 éves paranoiás skizofrént felvágott hassal találtak, a belei lefolytak a szobája szőnyegére. A család azt állította, hogy saját magában lett kárt.

Két teherautó ütközött össze St-Hyacinthe közelében. Mindkét sofőr a felismerhetetlenségig összeégett.

Egy 27 éves orosz matrózt életjelek nélkül találtak a kabinjában. A hajó kapitánya halottnak nyilvánította. A holttestet tartósították, és partra hozták. Miután a halál kanadai vizeken állt be, boncolás szükséges.

Egy 44 éves asszonyt agyonverték a lakásán. Az elhidegült férjet keresik.

Megérkeztek Donald és Ronald Vaillancourt orvosi leletei. Akárcsak egy fényképekkel teli boríték.

Amikor a képeket körbeadtuk, tudtuk, hogy legalább az ikrek egyike biztosan odalent fekszik darabokban. Egy nagyszerű, Kodakra kívánczó pillanatban Ronald Vaillancourt félmeztelenül mutogatta az izmait. A „Ne láss, ne hallj” tetoválás a jobb mellkasát díszítette.

LaManche kiosztotta a boncolásokat a patológusok között, a Vaillancourt-iratokat pedig odaadta nekem.

Háromnegyed tizenegykor már tudtam, melyik testvér ujjai törtek el. Ronald „Le Clic” Vaillancourt egy kocsmai verekedésben törte el a második és harmadik bal ujját 1993-ban. A kórházi röntgen ugyanott mutatta a sérülést, ahol észrevettem a kézközépcsonton a rendellenességet. Azt is megmutatta, hogy Le Clic karcsontjairól hiányoznak a visszamaradt növekedés nyomai.

Egy motorbaleset következtében Le Clic két hónappal később visszakerült a sürgősségire, ezúttal csípő- és alsóvégtag-sérüléssel. A röntgenkép hasonló volt. Ronald lábsontjai normálisak voltak. A kartonjaiból kiderült, hogy '95-ben kidobták egy autóból, egy évre rá leszúrták utcai verekedésben, '97-ben pedig megverte egy rivális banda. A röntgenfelvételei ötcentis stósztt alkottak.

Azt is megtudtam, ki volt a beteges közülük. Donald „Le Clac” Vaillancourt többször is kórházba került gyerekkorában. Kisgyerekként gyakran kínozták émelygés, és sokat hányt, aminek sosem

diagnosztizálták az okát. Hatévesen csaknem elvitte a skarlát. Tizenegy évesen a gyomorbélhurut következett.

Le Clac sem szűkölködött sérülésekben. Fivéréhez hasonlóan az ő dossziéja is nagy csomó röntgent tartalmazott. Ezek szerint törzsvendég volt a traumatológián. Törött orr és arccsont. Késszúrás a mellkason. Fejsérülés egy üvegtől.

Amikor becsuktam a dossziét, mosolyogtam a sors fintorán. A testvérek tomboló életmódja valóságos diagramot szolgáltat a megkülönböztetésükhöz. Számos balsikerű kalandjuk igazi csontvázterképet hagyott maga után.

Az orvosi leletekkel felszerelve visszatértem a lejjebb lévő szintre, hogy folytassam a testrészek azonosítását. A tetovált mellkassal kezdtem, és mindazzal, amit ehhez kapcsolhattam. Ez volt Ronald. Övé lett a törött kéz, és az összes normális fejlődésű csontokat tartalmazó szövet.

A növekedési rendellenességről árulkodó végtagcsontokból lett Donald. A vonalak nélküli végtagcsontokat a testvére kapta.

Ezután megmutattam Lisának, az egyik boncsegédnek, hogyan röntgenezze meg a megmaradt cafatokat úgy, hogy azonos helyzetben legyenek, mint a kórházi felvételeken. Így összehasonlíthatom az alakjukat és a belső szerkezetüket.

Mivel nagyon sokan használták a röntgenfelszerelést, ebédidőben dolgoztunk. Fél kettőkor hagytuk abba, amikor a többi technikus és patológus visszatért. Lisa megígérte, hogy befejezi a munkát, ha felszabadul a gép, én pedig felszaladtam átöltözni.

A Carcajou-művelet központja egy modern, háromszintes épületben volt a Szent Lőrinc folyó partján, szemben Old Montreallal. Az épület többi részét a kikötői rendőrség és a hajózási hatóság irodái foglalták el.

Orral a folyó felé parkoltam le a kocsit. Tőlem balra a Jacques Cartier-híd ívelt át az Île-Notre Dame felett. Jobbra a kisebb Victoria-híd. Hatalmas jégtáblák lebegtek a sötétszürke vízen.

Feljebb a part mentén észrevettem a Habitat '67-et, ezt a geometrikus lakókupacot. Eredetileg az Expóra épült, később pedig magánlakásokká alakították. Az épület látványától összeszorult a szívem. Ryan is ebben a dobozhalomban lakott.

Elhessegettem a gondolatot, fogtam a kabátomat, és a Carcajou-központhoz siettem. Kezdték felszakadozni a felhők, de így is hűvös

nyirkos volt az idő. Olaj és jeges víz illatát hordó szél cibálta a ruhámat. Széles lépcső vezetett a Carcajou második emeleti főhadiszállására. Az üvegajtón túl egy kitömött rozsomák volt látható, a totem, amiről az egység a nevét kapta. Férfiak és nők ültek asztalok mögött egy óriási központi teremben. Telefonmellékük számát nagy betűkkel felírták a fejük feletti táblákra. Bekeretezett újságkivágások díszítettek minden falat. A Carcajou nyomozásairól szóló tudósítások.

Alig néhányan néztek fel, amikor odamentem a titkárnőhöz, egy középkorú, festett hajú asszonyhoz. Arcán akkora anyajegy sötétlett, mint egy éji bogár. Épp csak annyi időre nézett fel a körömrészelésből, amíg a konferenciaterem felé irányított.

Odabent tizenkét férfit láttam egy négyszögletű asztal mellett, és még sokan mások ácsorogtak a fal mentén. Az egység vezetője, Jacques Roy felállt, amint megpillantott. Alacsony volt, izmos, az arca pirosposztság. Őszülő haját közepén választotta el, mint egy 1890-es évekből való gyorsfénykép alanya.

Dr Brennan, nagyon hálásak vagyunk azért, amit értünk tesz. Nagy segítség lesz a nyomozóimnak és az ön laboratóriumbeli kollégáinak is. Kérem! – Egy üres helyre mulatott az asztal mellett.

A szék támlájára akasztottam a kabátomat, és leültem. Miközben újabb emberek érkeztek, Roy elmagyarázta a találkozó célját. A jelenlévők közül sokan mostanában kerültek a Carcajou csapatához. Mások régi motorosok voltak, de szükségük volt az ismereteik felfrissítésére. Roy röviden ismertette a québeci helyzetet. Ha megérkezik Quickwater rendőr, beszámol arról a nagyszabású nyomozati tréningről, amin az FBI akadémiáján vett részt.

Úgy éreztem magam, mint aki időcsapdába került. Megint Quanticóban éreztem magam, csak ezúttal franciául beszéltek, és a vérontásra olyan helyen került sor, amit ismertem és szerettem.

A következő két órában olyan világ tárult fel előttünk, amit csak kevesen ismernek. Belepillantva jeges borzongás járta át a testemet és a lelkemet.

6

– Először is, némi háttér-információ.

Roy a szoba végéből beszélt. Az emelvényén jegyzetek heverték, de nem használta őket.

– A törvényen kívüli motorosklubok az Egyesült Államok nyugati partján alakultak ki, nem sokkal a II. világháború után. A hazatérő veteránok egy része nem tudott alkalmazkodni a békeidők társadalmi elvárásaihoz. Harley Davidsonokon kezdték járni az országot, zaklatták a lakosságot, és minden tekintetben ellenszenvesen viselkedtek. Laza csoportokba szerveződtek olyan nevek alatt, mint Piaharcosok, Vágtató Ludak, A Sátán Bűnösei, Győztesek. Soha nem voltak ma született bárányok.

Nevetés és halk megjegyzések.

– A legnagyobb hatást egy társadalmi söpredékből álló csapat, a Bloomingtoni Dühös Gazemberek – Pissed Off Bastards of Bloomington – érte el. A POBOB-ból lett A Pokol Angyalai. A nevet és a halálfejjelképet egy II. világháborús bombázó repülőszázadtól vették. A kezdetek után a kaliforniai San Bernardinóból....

– Juhé, Berdoo! – szúrta be valaki hátulról.

– Igen.

– A kezdetek után A Pokol Angyalai szétterjedtek egész Észak-Amerikában. Végül más csapatok is országossá, majd nemzetközivé nőttek ki magukat. Napjainkban a nagy négyes A Pokol Angyalai, a Törvénytelenek, a Banditák és az Eretnekek. Az Eretnekeket kivéve mindnek voltak balhéi az Egyesült Államokon kívül is, bár akkorák senkinek, mint az Angyaloknak.

Az asztal túoldalán egy férfi jelentkezett. Nagy hasa volt, kopaszodó homloka, és kísértetiesen hasonlított Andy Sipowiczra a *New York rendőrei* c. sorozatból.

– Milyen arányokról beszélünk?

– Az adatok forrásonként változnak, de a legpontosabb becslések szerint A Pokol Angyalainak több mint ezerhatszáz tagja van Európában, Ausztráliában és Új-Zélandon. A legtöbben persze az Egyesült Államokban és Kanadában vannak, de a mai ismereteink szerint százharminchárom csoportjuk létezik világszerte.

– A kanadai bűnügyi titkosszolgálat 1998-as jelentése szerint a Banditáknak hatvanhét csoportja és körülbelül hatszáz tagja van világszerte. Más becslések szerint a nyolcszázat is eléri.

– *Sacrament!*

– Mi a törvénytelen motorosklub meghatározása? – Ez a kérdező körülbelül tizenkilenc évesnek látszott.

– Technikailag azok tekinthetők OMC-nek, azaz törvényen kívüli motorosklubnak, amelyek nincsenek regisztrálva a jelenleg Svájcban működő Fédération Internationale de Motocyclisme észak-amerikai tagszervezeteinél, az Amerikai Motoros Szövetség (AMA) vagy a Kanadai Motoros Szövetség valamelyikénél. Az AMA szerint a nem regisztrált klubok csupán a motorosok egy százalékát teszik ki, de ez a renitens szélsőség kelti a motorosok rosszhírét. Ráadásul a fiúknak tetszik a bélyeg. A legromdább vállakon láttam már a tartományban az egyszázalékos lógót.

Igen. A kis háromszög az igazi motoros ismérve – a tőlem jobbra megszólaló nyomozónak lófarka volt, és ezüst fülbevalója.

– Mármost az igazi patkányhányadéké.

Sipowicz. Pont úgy beszél franciául, mint ahogy várnám, ha a *New York rendőrei* Trois-Rivières-ben játszódna. Ismét nevetés.

Roy az asztal közepén felhalmozott jegyzetekre mutatott.

– Ezekben információ található az OMC szerkezetéről. Olvassák el, és később megvitatjuk. Ma az itteni helyzettel szeretnék foglalkozni.

Bekapcsolta a projektort. A kivetítőt egy ökölbe szorított kéz töltötte be. A csuklóra horogkeresztet tetováltak, az ujjizületekre pedig az FTW betűket pirossal és feketével.

– A törvényen kívüli motorosok világnézetét egy mondatban össze lehet foglalni.

– *Fuck the World!* – kiabáltuk egyszerre.

– FTW... Baszni a világra⁴! – erősítette meg Roy. – A színed és testvéreid az elsők, és teljes lojalitást követelnek meg. A nem fehéreknek külön kérelmezniük kell a felvételüket.

Roy átkapcsolt a következő képre. A képernyőn fekete-fehér kép látszott, rajta tizenhat férfi hármas sorokba rendeződve. Mind torzonborz volt, és kitűzőkkel, felvarróval teli ujjatlan bőrmellényt viselt. A tetoválásaik egy maori harcost is lenyűgöztek volna. Akárcsak a zord ábrázatuk.

A hetvenes évek végén az Egyesült Államok-beli Törvénytelenek és A Pokol Angyalai is összeálltak egyes québeci bandákkal, mert át akarták venni az irányításukat. 1977-ben a Popeyeket kérték fel

⁴ Az FTW betűk a *Fuck the World* rövidítése, ami kb. ezt jelenti (a ford.).

keringőre, ők lettek A Pokol Angyalai első alegysége a tartományban. Akkoriban a Popeyek volt Kanada második legnagyobb illegális motorosklubja, kétszázötven-háromszázötven taggal. Ám sajnos csupán huszonöt-harminc fiú tetszett eléggé az Angyaloknak ahhoz, hogy felvehessék az ő színeiket, így a többit kirúgták. Itt az elutasítottak egy részét láthatják. Ez a hírhedt Északi Szakasz. Közülük ötöt angyali testvéreik likvidáltak, így a szakasz kihalt.

– Miért?

– Minden klubnak megvan a maga szabályzata, ami kötelező az összes tagra. Amióta csak a negyvenes években megalakultak, A Pokol Angyalai szabályai tiltották a heroin és a tú használatát. A mai üzleties világban ez még fontosabbá vált. Ne feledjék, akikről ma beszélünk, azok már *nem* a régi motorosok. Ez *nem* az ötvenes évek társadalmi forradalma, vagy a hatvanas éveket végigtáncoló drogos, lázadó szubkultúra. A mai motorosok a kifinomult szervezett bűnözés részei. Ezek a fickók elsősorban üzletemberek. A drogosok gondot okozhatnak, sokba kerülhetnek a klubnak. Ezt pedig nem tűrik.

Roy a kivetítőre mutatott.

– De hogy visszatérjünk a lényegre, 1982-ben a montreali szakasz elfogadott egy drogtörvényt, és halállal vagy kizárással sújtott minden angyalt, aki megszegte. Csakhogy az Északi Szakasz túlságosan ragaszkodott a kokóhoz, ezért úgy döntöttek, a maguk feje után mennek. Az anyag nyilván befolyásolta a számolási képességüket, mert nem vették észre, hogy az angyalok mekkora túlerőben vannak.

Roy egyenként rámutatott a tollával öt férfira a képen.

– 1985 júniusában ezeket a fickókat a Szent Lőrinc csatornarendszerben találták meg. Betonba öntve szundikáltak. Az egyik „hálósák” fellebegett a felszínre, a másik négyet a fenékről kellett felhúzni.

– Ápolták az üzletet – Lófárok.

– Hosszú távon. A Pokol Angyalai klubházában ölték meg őket, Lennoxville-ben. Úgy tűnik, a buli, amire mentek, kicsit másként alakult, mint várták.

– Némileg ellenkezik a régi jó motoros betyárbeccsülettel – rázta Lófárok a fejét.

– Ez indította el a háborút? – kérdeztem.

– Nem igazán. Egy évvel azután, hogy A Pokol Angyalai átvették a Popeyeket, egy montreali csoport, A Sátán Kiválasztottjai lett a Törvénytelenek első québeci szakasza. Azóta ölik egymást.

Roy egy ösztövérférfira mutatott, aki az első sorban ült a képen.

– Akkor üzentek hadat egymásnak, amikor A Pokol Angyalai megöltek egy Törvényteltet valami útszéli csehóban. Azóta folyamatosan tart a vadászhidény.

– Isten megbocsát, de a Törvénytelenek nem. Ez a szlogenjük – Sipowicz, miközben beszélt, ráírta a nevét, „Kuricek”, egy jegyzetfüzetre.

Elgondolkoztam, vajon hányan hívják tévedésből Sipowicznak.

– Igaz. De a québeci Törvénytelenek számos ellencsapást szenvedtek el azóta. Öten vagy hatan börtönben vannak, a klubházukat pedig néhány éve porig égették. A mostani háború valójában az Angyalok és a Rockmasinák nevű kanadai csoport, valamint bábklubjaik között dúl.

– Szép kis alakok – jegyezte meg Sipowicz/Kuricek.

– De a Rockmasináknak sem ment túl jól – folytatta Roy. – Egészen az utóbbi időkhöz.

Ismét képet váltott. A felvételen egy svájcisapkás fickó bőrkabátos bajtársát ölelgette. Az átölelt fickó hátán egy képregényfigura-szerű mexikói bandita pompázott. Egyik kezében kés, a másikban pisztoly. A figura felett és alatt piros és sárga, félhold alakú bannerek hirdették, hogy ő a Banditák MC országos alelnöke.

– A Masinák az utolsókat rúgta, de úgy tűnik, épp most születik újjá. A tagok mostanában próbaidős Banditák-tagokként jelennek meg.

– Próbaidős? – kérdeztem rá.

– A Masináknak átmeneti státuszt adtak, amíg a Banditák eldöntik, méltók-e a csatlakozásra.

– Azt értem, miért jó ez a Masináknak, de mi van benne a Banditáknak? – érdeklődtem.

– A Banditák évekig beérték a helyi szintű drogterjesztéssel, és a prostitúcióból származó néhány dollárral. Az országos hálózat igen laza volt. Csakhogy hatalmi váltás történt, és az új vezetés felismerte a terjeszkedés és a különböző aleggységek szigorú ellenőrzésének előnyeit.

– Figyeljék a feliratot – mutatott Roy az alsó bannerre egy háttérben látszó dzsekin. – Québec helyett már Kanadát írnak. Ez elég világosan jelzi, mire készülnek a Banditák. De lehet, hogy nem lesz olyan könnyű.

Újabb kép. Motorosalakzat egy kétsávos autópályán.

– Ez néhány hete készült Albuquerque-ben, Új Mexikóban. A Banditák az oklahomai szakaszuk által szervezett bulira tartottak. A rendőrség lemeszelte néhányukat közlekedési kihágásért, és a klub nemzetközi elnöke is köztük volt. Ezért a nyomozók kihasználták a lehetőséget, hogy kikérdezzék az új arcokról. A pasas elismerte, hogy a Banditák világszerte ellenőrzik a csatlakozni vágyó klubokat, de a Rockmasinákról nem volt hajlandó beszélni.

– Kiderült, hogy az egybeolvadás még nincs lejátszva. Az elnök épp a Motorosok Országos Koalíciójának üléséről tért vissza, ahol a Banditák és A Pokol Angyalai megpróbáltak egyezséget kötni a Masinákról. Az Angyaloknak nem tetszik a Banditák terjeszkedése, és felajánlották, hogy ejtenek egy leendő új mexikói szakaszt, ha a Banditák felhagynak a québeci tárgyalásokkal.

– Tehát a Masinák még ingadoznak?– Lófarak.

– Igen, de a Banditák megjelenése átbillentheti a mérleget – mondta Roy komoran.

– A Rockmasinák viszonylag új, *n'est-ce pas?* – kérdezte egy fiatalnak tűnő nyomozó.

– 1977 óta vannak jelen – felelte Roy. – De csak '97-ben tették a nevükhöz az MC-t. Egész addig nem tartották magukat olyan hétköznapi valaminek, mint egy motorosklub. Egy kis meglepetés volt az azévi karácsonyi lapjukon.

– Karácsonyi lap? – Azt hittem, viccel.

– Igen. Fontosak nekik a hagyományok. Ez volt a börtön társalgójában a húzó téma – Kuricek.

Nevetés.

– A lapok segítségével a tagok tarthatják egymással a kapcsolatot – magyarázta Roy. – Hátrányuk, hogy információval látják el az ellenséges bandák hírszerzőit.

Roy tovább váltotta a képet Montreal térképére.

– Jelenleg a Rockmasinák a tartomány illegális drogkereskedelmének irányításáért harcolnak A Pokol Angyalaival. Nagy pénzről beszélünk. A legfőbb államügyész-helyettes szerint Kanada illegális kábítószerpiaca évi hét-tíz milliárd dollárt hoz a szervezett bűnbandáknak. Québec ennek egy nagy szeletét jelenti.

Roy a térkép két területére mutatott.

– A szóban forgó terület Montreal északi és keleti részét érinti, és Qèbec City bizonyos részeit. 1994 óta itt több száz robbantás és gyújtogatás történt, és legalább száztizennégy gyilkosság.

– Beleszámítva Marcotte-ot, a Vaillancourt ikreket és a Toussaint gyereket? – kérdeztem. – Száztizennyolc. Ráadásul rengeteg az eltűnt vagy halottnak nyilvánított.

– Hányan vannak ezek a harcos seggfejek a lövészárkokban? – kérdezte Kuricek.

– Az Angyalok kezdősora kétszázötven, a Rockmasináké ötven.

– Ennyi? – megdöbbenett, hogy ilyen kevesen ekkora ámokfutásra képesek.

– Ne feledkezzünk meg a másodhegedűsökről sem! – Kuricek hátradőlt, a széke halkan megnyikordult.

– Mindkét oldalnak megvannak a saját bábklubjai. Ezek a lúzerek végzik a piszkos munkát a szervezeteknek – mondta Roy.

– A piszkos munkát? – Nekem az egész nagyon piszkosnak tűnt.

– A drogok szétosztását és árusítását, a pénzbehajtást, a fegyver- és robbanószer-vásárlást, a fenyegetést, a gyilkosságokat. Ezek a bábklubok a motoros-társadalom legalja. Bármit megtesznek, hogy megmutassák a nagykutyáknak, milyen kemények. Ezért olyan nehéz elkapni egy nagyobb klub rendes tagját. A rohadékok sikamlósak, mint az angolna, és mindig megtartják az egy lépés távolságot.

– Ha mégis elkapod őket, akkor a páviánjaikkal megijeszti vagy megöletik a tanúdat – Kuricek.

Magam elé képzeltem a szétrobbant húsokat, amik a Vaillancourt fivérek voltak.

– Az Eretnekek a Rockmasinák szövetségesei?

– *C'est ça.*

– A Viperák pedig A Pokol Angyalaié?

– *C'est ça.*

– Kik a többiek?

– Lássuk. A Vagány Csapat, a Dzsókerek, a Rockerek, a Gonoszok, a Halállovasok...

Ekkor Martin Quickwater jelent meg az ajtóban. Tengerészöltönyt viselt és ropogós fehér inget. Inkább adószakértőnek tűnt, mint a szervezett bűnözés nyomozójának. Biccentett Roynak, aztán végigpásztázta a helyiséget. Amikor meglátott, elkeskenyedett a szeme, de nem szólt semmit.

– *Ah, bon.* Monsieur Quickwater megosztja velünk az FBI ismereteit.

De nem így történt. Quickwater sürgős híreket hozott. A hullák számának növekedésére számíhattunk.

7

Másnap St-Basile-le-Grand-ban ért a napkelte, a Viperák klubházánál. Az épület egyedül állt az egyholdas területen, amit teljesen körbekerítettek elektromos kerítéssel. A kerítés tetején ipari kamerák sorjáztak, és nagy teljesítményű reflektorok világították meg a környéket.

Az utat lezáró kaput az épületből irányították és ellenőrizték. Amikor odaértünk, a kapuk nyitva álltak, és senki nem vont kérdőre minket a kaputelefonon keresztül. Láttam, hogy egy távolabb lévő kamera ránk fókuszált, de tudtam, hogy senki se figyel minket. A végzést már kézbesítették. Jelöletlen autók, járórkocsik, a halottkémi hivatal szállító járművei és a helyszínelő furgon parkoltak az út mentén.

Quickwater áthajtott a kapun, és beállt a sor végére. Miközben leállította a motort, lopva rám nézett, de nem szólt semmit. Viszonoztam kedvességét, fogtam a hátizsákomat, és kiszálltam. Az épület mögött a birtok erdős volt, az épület előtt viszont nyílt terület húzódott a közútig. A kavicsos út, amin behajtottunk, kettészelte a tisztást, és egy, az épületet körülvevő aszfaltgyűrűbe torkollott. Az aszfaltút mentén derékmagasságú betontüskék meredeztek, megakadályozva, hogy bármilyen jármű parkolhasson az épület falától öt méteren belül. Mindez Észak-Írországot juttatta eszembe, a hetvenes évek végéről. Akárcsak Belfast lakói, a québeci motorosok is komolyan vették az autósbombák veszélyét. Fekete Ford Explorer vesztegelt az aszfaltút szélén.

Napfény derengett a horizonton, a sárgát és rózsaszínt a korahajnal bíborává keverte. Egy órája, amikor Quickwater felvett, az ég még ugyanolyan sötét volt, mint a hangulatom. Semmi kedvem nem volt idejönni. Semmi kedvem nem volt Mr. Nagyemberrel bajlódni. De legfőként, semmi kedvem nem volt még több halott motorost kiásni.

Mindattól, amit Quickwater tegnap elmondott nekünk, hatalmas súly nehezedett rám. Miközben a beszámolóját hallgattam, tudtam, hogy ami

eredetileg felületes közreműködésnek indult a részemről, mert szerettem volna részt venni Emily Anne ügyében, óriási feladattá nőtte ki magát. A szembesülés mindazzal, ami vár rám, letaglózott, mint egy hentesbárd. De emlékeztettem magamat, hogy egy kilencéves gyerek fekszik a hullaházban, akinek megcsonkított családja már sose lesz a régi. Miattuk vagyok itt.

Az a Viperá, aki lövésével kiiktatta a Vaillancourt testvéreket, hajlott az egyezsége. Miután harmadszor várt rá börtön, és előre megfontolt emberöléssel akarták megvádolni, felajánlotta, hogy megmondja két holttest helyét. Az ügyész hirtelen felindultságból elkövetett emberölést ajánlott cserébe. Az eredmény: hajnal St-Basile-ben.

Miközben végigvánszorogtunk az úton, a hajnal átadta helyét a reggelnek. Láttam a lehetemet, de tudtam, hogy napközben felmelegszik az idő.

Kavicsok csikorogtak a talpunk alatt. Időnként felrúgtunk egy kavicsot, ami pörögve hullott az útszéli árokba. Madarak csicseregtek, így fejezték ki az érkezésünk felett érzett méltatlankodásukat.

Tehettek egy szívességet! Én korábban keltem, mint ti.

Ne gyerekeskedj, Brennan! Azért vagy mérges, mert Quickwater egy seggfej. Ne törődj vele! Tedd a dolgodat!

Ekkor a nyomozó megszólalt:

– Meg kell keresnem az új társamat. Most adták kölcsön a Carcajounak.

Bár Quickwater nem említett nevet, azonnal együtt éreztem a szerencsétlen fickóval. Nagy levegőt vettem, felemeltem a hátizsákomat, és körülnéztem, miközben követtem a férfit.

Egy biztos. A Viperák sose nyerik el „Az Év Tereprendezője” díjat. A terület elülső része jó példája volt annak, amitől az amerikai kongresszusban ülő természetvédők óvni próbálnak. A főútig nyúló területen elhalt növényzet lapult a vörösesbarna tavaszi sárba. A ház mögötti cserjés gondozását teljes egészében négy lábú lakóira bízták.

Am ahogy átmentünk az aszfaltsávon, és beléptünk az udvarba, nyilvánvalóan tudatos tervezés eredményét láttuk magunk előtt. Amerika jobb börtönei inspirálhatták a tervezőt. Semmi nem hiányzott. Ipari kamerákkal megfejelt, három és fél méter magas falak, mozgásérzékelők, reflektorok. A földet faltól falig beton borította, rajta kosárpalánkok, egy gáz barbecue-sütő, és egy kutyaház láncfuttatóval.

Az eredeti udvari kaput acélkapura cserélték, a garázsajtót pedig acélrudakkal erősítették meg.

Idefelé jövet Quickwater csak egyszer elegyedett beszédbe velem, amikor elmondta a birtok történetét. A házat egy New York-i építtette, aki alkoholt csempészett a szesztilalom idején. A Vipérák a nyolcvanas évek közepén vásárolták meg a csempész örököseitől. Négy-száz-ezeret költöttek a felújításra, és feltették a lógójukat. A birtokot körbevevő biztonsági rendszeren kívül a fiúk golyóálló üveget raktak az összes földszinti ablakra, és acélbetétet minden ajtóra.

De ma reggel mindez mit sem ért. Akárcsak a kapu, a klubház is tárva-nyitva állt. Quickwater belépett, én pedig követtem.

Először megdöbbsentett a gazdag berendezés. Ha a fiúknak óvadéka vagy ügyvédre van szükségük, nincs más dolguk, mint rendezni egy árverést. Csak az elektronikai cikkekből felfogadhatnák F. Lee Bailey-t, az amerikai sztárügyvédet.

A ház többszintes volt, középen fémlépcső futott a magasba. Átmentünk a fekete-fehér burkolólapos előcsarnokon, és elindultunk felfelé. Balkéz felől megpillantottam egy játszósobát, benne biliárd – és cso-csó asztal, és faltól falig érő bárpult. Az italok fölött a falon egy összetekeredett kígyó vigyorgott a narancssárga neonfényben hús nélküli koponyával, nagy fogakkal, kidülledő szemekkel. A bár túlsó végében tizenhat képernyőn a birtok különböző szegleteit lehetett látni kicsiben. A helyiségben volt még egy óriási tévé, és egy olyan erősítő berendezés, ami simán elment volna egy NASA irányítópultnak. A St-Basile-i rendőrség egyik járőre odabiccentett nekünk, amint elhaladtunk mellette.

Az első emeleten tornatermet láttam, legalább fél tucat Nautilus fitnessgéppel. Két fekvenyomó pad és felszerelhető súlyok álltak baloldalt, egy tükörfal előtt. A Vipérák adtak a testükre.

A másodikon átmentünk egy gusztustalan, ezredvégi motoros stílusban dekorált nappalin. Sötétpiros plüssszőnyeg, a falakon keresztbe tett agancsok és aranydíszítés, a hatalmas ülőgarnitúrák kárpitjában pedig kék minta. Az asztalok csupa réz és füstüveg, és mindegyiken kígyósobrocskák sorakoztak. Fa-, agyag- és fémkígyók díszeltek az ablakpárkányokon is, és a legnagyobb tévén, amit csak életemben láttam.

A falakat poszterek díszítették. A klubestekről és kiruccanásokról készített fotók nagyjításai. A képeken izzadságtól csillogó izmaikat

feszítették a fiúk, a motorukon ültek, vagy sörösüvegeket és sörösdobozokat tartottak magasra. A legtöbbjük ránézésre nem tűnt nagy IQ-bajnoknak.

Öt szobán mentünk keresztül, majd egy feketemárvány fürdőszobán, besüllyesztett jacuzzival és akkora átlátszó zuhanyozófülkével, mint egy squashpálya. Így értünk végül a konyhába. Tőlem jobbra egy falitelfont láttam, és letörölhető táblát számokkal. Rajta ábécés kóddal írt halandzsa, és egy helyi ügyvéd neve. Tőlem balra újabb lépcsőt vettem észre.

– Mi van ott fent? – kérdeztem Quickwatert.

Nem válaszolt.

A helyiség túlsó végében újabb St-Basile-i rendőr posztolt.

– Még egy társalgó – mondta angolul –, napozóterasszal és tízszemélyes élménymedencével.

Két férfi ült egy kis ablakfülkében faasztal mellett. Egyikük zilált, a másik jól fésült, elegáns.

Quickwaterre néztem, aki bólintott. Elkeseredtem.

Luc Claudel volt a névtelen balsorsú, akit Quickwater mellé osztottak be. Remek. Tehát Beavis mellé megkapom Butt-Headet is.

Claudel beszélt. Időnként rábökött egy iratra, amit a házkutatási parancsnak véltem.

Beszélgőtársán látszott, hogy ez nem az ő napja. A férfinak haragos fekete szeme volt és kampós orra, amely az orrnyereg alatt élesen balra ferdült. Az orra alatt szőrösebb volt, mint egy hím rozmár. Bosszúsan bámulta pucér lábait, miközben hol ökölbe szorította, hol szétnyitotta térdei közt lógó kezét.

Quickwater a rozmár felé biccentett.

– A Neander-völgyi neve Sylvain Bilodeau. Luc épp elmagyarázza neki, hogy kertészkedni szeretnénk kicsit.

Bilodeau ellenségesen ránk nézett, aztán ismét a kezeire összpontosított. Trikolor kígyó tekeredett végig a karján, és úgy tűnt, mintha imbolyogna, amint a férfi izmai elernyedtek és összehúzódtak. Úgy véltem, Quickwater metaforája igazságtalan volt öseinkkel szemben.

Claudel nemsokára elhallgatott, Bilodeau pedig talpra szökkent. Nem lehetett magasabb 165 centinél, mégis olyan volt, mint aki egy szteroidreklámból lépett ki. Egy ideig nem szólt semmit. Aztán azt mondta:

– Ez baromság. Nem rongyolhatnak be ide csak úgy, hogy felássák az egész területet.

Annnyira vidékies akcentussal beszélte a franciát, hogy sok mindent nem értettem. De a lényegét azért felfogtam. Claudel felállt, és Bilodeau szemébe nézett.

– Pedig pontosan ez az, amit e szerint a papír szerint tehetünk. Mint már mondtam, két választása van. Vagy leül szépen, mint egy jó kisfiú, vagy bilincsbe verve elvisszük, és bizonytalan ideig ingyenes szállást biztosítunk önnek. Maga választ. Szimat.

Claudel gúnyosan ejtette ki a becenevet. Találó név, gondoltam.

– Mi a francot csináljak?

– Szól a haverjainak, hogy a saját érdekükben jobb, ha nem dugják ide ma az orrukat. Ezt leszámítva, laza napja lesz. Nem csinál semmit. Berringer rendőr itt marad, és ellenőrzi, hogy tényleg így legyen.

– Üzleteket bonyolítok. Mi a francért kellett pont ma felbukkanniuk?

Claudel vállon veregette Szimatot.

– Az élet titka az időzítés, Szimat.

Bilodeau elrántotta a vállát, és az ablakhoz támo lygott.

– Rohadt szarházi!

Claudel tehetetlenül tárta szét a kezét.

– Lehet, hogy te nagyobb gondban vagy, mint mi. Szimat. A tesók nem fognak örülni, amiért elaludtál őrségben.

Bilodeau úgy járkált fel-alá a szobában, mint egy ketrecbe zárt állat. Aztán megállt a pultnál, és mindkét öklével ráütött.

– Picsába!

Nyakizmai kidudorodtak a dühtől, a homlokán pedig kidagadt egy ér, mint valami keskeny patak.

Aztán megfordult, és arcról-arcra végigpásztázta a szobát. Végül Charies Masont⁵ is megszegyenítő elszántással rám meredt.

Egyik öklét szétnyitotta, és remegő ujjal rám mutatott.

– Ajánlom annak a kétkulacos gecinek maguknál, hogy már elsőre végezzen alapos munkát – hangja remegett a dühtől –, mert halott ember.

⁵ Charies Manson hírhedt amerikai pszichopata gyilkos volt, aki a Manson család nevű szektájával számos gyilkosságot követett el Amerikában. Többek között ők végeztek Sharon Tate színésznővel, Roman Polanski feleségével (ford.).

A szóban forgó kétkulacsos geci mintegy száz méterre várt egy jelöletlen dzsip hátsó ülésén. A vádalku részeként vállalta, hogy elvisz minket a sírokhoz. De nem volt hajlandó kiszállni a kocsiból, amíg nem leszünk tisztas távolságban a háztól. Kocsival kell odavinni, különben nincs üzlet.

A házból egyenesen a dzsiphez mentünk. Én az anyósülésre ültem, Claudel kászálódott be hátra, Quickwater pedig továbbindult az úton a nyombiztosítókkal. Olyan sűrű cigarettafüst volt a kocsiban, hogy alig kaptam levegőt.

Az informátorunk középkorú férfi volt, zöld szemmel és lófarokba kötött, fakóvörös hajjal. Fehér bőrével, tartás nélküli hajával és ragadozószerű, világos szemével olyan volt, mint valami fura lény ami egy földalatti barlang vizében fejlődött ki. Illett hozzá a Vipera-tagság. Akárcsak Bilodeau, ő is alacsony volt. Ám Bilodeau-val ellentétben korántsem vágyott rá, hogy a klubházban maradjon.

Claudel szólalt meg először:

– Ajánlom, hogy igaza legyen, Rinaldi, különben a családja már szervezheti a temetését. Úgy tűnik, némileg visszaesett a népszerűsége a barátai között.

Rinaldi letüdözte a füstöt, bent tartotta, aztán két füstcsíkot fúj ki az orrán. Az orrlyukai elfehéredtek, amint kitágultak az erőfeszítéstől.

– Ki ez a tyúk? – Furcsa volt a hangja, mintha elváltoztatta volna, hogy eltitkolja a személyazonosságát.

– Dr Brennan ássa ki a kincset. Béka. Maga pedig mindenben segít neki, ugye?

– Pffff – préselte ki a levegőt a száján Rinaldi.

Akárcsak az orrlyuka, a szája széle is elfehéredett.

– Olyan engedelmes lesz, mint egy hulla a boncteremben. Világos?

– Csináljuk már, a picésába!

– Nem véletlen, hogy a boncteremmel példálóztam. Béka. A hasonlat valósággá válhat, ha kiderül, hogy átvért.

– Nem találtam ki. Két pasas szagolja ott alulról az ibolyát. Csapjunk bele végre.

– Csapjunk! – helyeselt Claudel.

Rinaldi csettintett az ujjával. Csörgött a csuklóján a bilincs.

– Kerüljük meg a házat, és keressenek jobbra egy földutat.

– Ez ígéretes kezdet, Béka.

Béka. Ez is találó becenév, gondoltam, amint Rinaldi furcsa, recsegő hangját hallgattam.

Claudel kiszállt, és a hüvelykujját mutatta Quickwaternek, aki tíz méterre állt, a helyszínelők furgonjánál. Hátrafordulva láttam, hogy Rinaldi úgy bámul engem, mintha ki akarná olvasni a genetikai kódomat. Amikor találkozott a pillantásunk, nem nézett félre. Én se.

– Valami baja van velem, Mr. Rinaldi? – kérdeztem.

– Fura melő egy tyúknak – mondta, de egy pillanatra se törte meg a szemkontaktust.

– Én egy fura tyúk vagyok. Egyszer belepisiltem Sonny Barger medencéjébe – fogalmam se volt, hogy az egykori Pokol Angyalai vezérnek volt-e medencéje, de jól hangzott.

Bár a Barger-utalás, azt hiszem, amúgy sem ért célba Békánál. Másodpercek teltek el. Végül Béka elmosolyodott, megrázta a fejét, és elnyomta a cigarettáját a két első ülés közti hamutartóban. Ahogy félrecsúszott a bilincs, két villámot láttam az alkarjára tetoválva, a „Mocskos tízezer” felirat fölött.

Claudel visszaszállt, és Quickwater is csatlakozott hozzánk. Beült a kormány mellé, de nem szólt semmit. Miközben megkerültük a házat, és elindultunk az erdőbe, Rinaldi kibámult az ablakon. Biztosan a saját szörnyű démonjai foglalkoztatták.

A Rinaldi által mutatott út alig volt több két keréknyomnál. A kocsik és a helyszínelő furgon lassan araszoltak előre a sárban és a nedves aljnövényzetben. Egy ponton Claudel és Quickwater kénytelen volt kiszállni, hogy félrehúzzanak az útból egy keresztbedőlt fát.

Amint nekiveselkedtek a korhadt ágaknak, két mókus szaladt el riadtan.

Quickwater az izzadságtól csuromvizesen ült vissza, a nadrágja térdtől lefelé saras volt, Claudel viszont ugyanolyan tiszta maradt, és úgy mozgott, mintha szmokingot viselne. Sejtésem szerint Claudel akkor is makulátlan és elegáns, amikor egy szál gatyában van. Bár kétlem, hogy előfordulna ilyesmi.

Claudel egy egész milliméterre kiengedte a nyakkendőjét, és kopogott Rinaldi ablakán. Kinyitottam az ajtót, Rinaldi pedig megint rágyújtott.

Claudel megint kopogott, mire Béka rácsapott a kilincsre. Az ajtó felpattant, és füst ömlött ki rajta.

– Nyomja el, mielőtt mindannyiunkat lélegeztetőre raknak! – mondta Claudel. – Na, bizseregnek a szürke agysejtjei. Béka? Ismerős a vidék?

– Itt vannak. Fogja be, hadd tájékozódjak.

Rinaldi kiszállt és körülnézett. Quickwater újabb fagyos pillantásban részesített, miközben az informátorunk körbevizslatott a területen. Nem törődtem a goromba rendőrrel, inkább magam is felmértem a körülményeket.

Ezt a helyet valaha szemétlerakónak használták. Konzerveket, műanyag dobozokat láttam, sörös- és borosüvegeket, régi matracokat, rozsdás rugókat. A földet szarvasok halványan kivehető nyomai borították keresztül-kasul, és eltűntek a környező fák közt.

– Kezd elfogyni a türelmem. Béka – sürgette Claudel. – Háromig számolok, mint a gyerekeknél. Bár nyilván nem erőssége a matematika.

– Befogná a...

– Nyugi! – intette Claudel.

– Évek óta nem voltam erre felé. Volt ott egy fészert. Ha megtalálom a kibaszott fészert, odaviszem magukat.

Béka be-beszaladt az erdőbe, mint egy kopó, amely a nyúl szagát keresi. Ahogy múltak a percek, egyre bizonytalanabb lett, és kezdtem osztozni a kétségeiben.

Sok informátor által vezetett kutatásban vettem már részt. Az esetek többségében csak időpocsékolás. A börtöninfók rendszerint megbízhatatlanok. Vagy mert a madárka hazudik, vagy mert cserben hagyja az emlékezőtehetsége. LaManche-sal kétszer is elmentünk, hogy megkeressünk egy szennyvíztartályt, amely egy gyilkosság áldozatának feltételezett sírja volt. Két utazás, de szennyvíztartály sehol. A besúgó visszament a börtönbe, az adófizetők pedig fizették a számlát.

Végül Rinaldi visszajött a dzsiphez.

– Messzebb van.

– Milyen messze?

– Mi vagyok én, geográfus? Nézze, felismerem a helyet, ha látom. Volt ott egy fafészert.

– Ezt már hallottuk, Béka – Claudel az órájára nézett.

– *Sacré bleu!* Ha leszáll rólam, és kicsit továbbmegyünk, akkor megkapja a hulláit.

– Ajánlom, hogy igaza legyen. Béka! Vagy az évezred legnagyobb csoportos baszása közepén találja magát.

A pasik visszaszálltak az autóba, és lassan továbbhaladt a menet. Húsz méter múlva Rinaldi felemelte a kezét. Aztán megragadta az ülésen támláját a vállamnál, és előrehajolt, hogy kinézzen a szélvédőn.

– Állj!

Quickwater fékezett.

– Ott. Ez az.

Rinaldi egy kis tető nélküli fatákolmány falaira mutatott. A fészter nagy része összeomlott. Tető- és korhadt fadarabok heverték köröskörül.

Mindenki kiszállt. Rinaldi körbefordult, kis ideig tétovázott, aztán a fészertől negyvenöt fokos szögben elindult az erdőben.

Claudellel követtük a tavalyról maradt elszáradt indák és a visszacsapó csupasz ágak között, amelyek csak hetek múlva fognak rügyezni. A nap magasan járt az égen, az ágak pedig hosszú, pókhálószerű árnyékokat vetettek a nyirkos földre.

Amikor utolértük Rinaldit, egy tisztás szélén állt. A karjait előre lógatta, a vállát begörbítette, mint egy hím csimpánz, amelyik épp produkálni akarja magát. A tekintete nem volt túl biztató.

– Megváltozott a környék. Nem emlékszem ennyi fára. Idejártunk tüzet rakni és berúgni.

– Nem érdekel, mivel töltöttétek a nyarat a barátaitokkal, Béka. Fogytán az idő. Huszonöt kemény év vár rád, mi pedig majd elolvassuk az újságban, hogy egy csővel a seggedben találtak meg a zuhanyozó padlóján.

Még sose hallottam Claudelt ilyen színesen ecsetelni valamit.

Rinaldi állizmai megfeszültek, de nem szólt semmit. Habár reggel fagyott, ő csak egy fekete pólót és farmert viselt. Karjai vékonyak, inasak voltak, és sápadt bőre lúdbőrzött.

Béka elfordult, és a tisztás közepére ment. Jobbra a terep egy kis patakhoz lejtett. Rinaldi egy fenyőcsoporton keresztül átvágott a patakpartra, szétnézett, aztán elindult folyással szemben. Mind a hárman követtük. Körülbelül húsz méter után Rinaldi megállt, és karját egy csupasz földdarab felé lendítette, ami a patak és egy sziklarakás között húzódott. Faágak, műanyag flakonok, konzervdobozok borították, és az áradással partra vetődő szokásos szemét.

– Itt vannak a kibaszott sírjaik.

Az arcát néztem. A bizonytalanságot ismét macsó pókhendiség váltotta fel.

– Ha csak ennyit tudsz nyújtani. Béka, akkor már készítheted is a segged! – mondta Claudel.

– Ne basszon át, pajtás! Több mint tíz év telt el. Ha ez a tyúk érti a dolgát, megtalálja őket.

Miközben átvizsgáltam a Rinaldi által mutatott területet, ismét éreztem a nyomást a mellkasomban. Több mint tíz év áradásai. Nem lesz semmi értékelhető nyom. Nem lesznek bemélyedések. Nem alapozhatok a rovartevékenységre. Nem segít a megváltozott növényzet. Nem segít a rétegtan. Nincs semmi, ami a föld alatti sírhelyekre utalhat.

Claudel kérdően nézett rám. Mögötte halkan bugyogott a patak. A fejünk felett egy varjú károgott, és egy másik válaszolt neki.

– Ha itt vannak, megtalálom őket – mondtam magabiztosabban, mint ahogy éreztem magam.

A károgás nevetésnek tűnt.

8

Mire dél lett. Béka bizonytalan elbeszélésére alapozva egy körülbelül huszonöt négyzetméteres területről elpucoltuk a növényzetet és a szemetet. Mint kiderült, ő maga soha nem látta a testeket, de folyton valami „megbízható forrásra” hivatkozott. A bandában az a szóbeszéd járta, hogy az áldozatokat kerti partira hívták meg, aztán az erdőbe vitték, és föbe lötték őket. Csodálatos.

Rácszerűen felosztottam a területet, aztán a peremére másfél méterenként narancssárga műanyag karókat tűztem. Miután a hullákat ritkán rejtik két méternél mélyebbre, kértem egy földön áthatolni képes radart 500 MHz-es antennával. Ez a frekvencia rendszerint elég ebben a mélységben. Egy órán belül megérkezett.

A radarkezelő segítségével ástam egy próbagödrt a kutatási területen kívül, hogy felmérhessük a sűrűséget, a nedvességtartalmat, a rétegződést és a talaj egyéb jellemzőit. Visszatemettük a gödrt, és beletemettünk egy vasdarabot. Ezután a radarkezelő végigpásztázta, hogy kontrolladatokat kapjon.

Épp befejezte az utolsó finomításokat a szerkezet beállításain, amikor Béka kiszállt a kocsiból, és mellém sompolygott. Szorosan mögötte követte az öre. Nem először ütötte bele az orrát a dolgomba. Miután

eltelt a délelőtt, és még egyszer se próbálták megölni, némileg megnyugodott.

– Mi a fasz ez? – kérdezte, és a szerkezetre mutatott, ami olyan volt, mint a *Vissza a jövőbe* egyik kelléke.

Ekkor Claudel is csatlakozott hozzánk.

– Béka, igazán tanulhatna új szavakat. Veszek magának egy olyan kalendáriumot, ami minden nap új szót tanít.

– Kapja be!

Bizonyos mértékig örültem az angol káromkodásoknak. Az otthon hangjait jelentették számomra egy idegen földön.

Odanéztem, mert kíváncsi voltam, hátha Béka csak okoskodik. De a faközöld szempárban őszinte érdeklődést láttam. Oké. Ott, ahova Béka megy, úgysem sok lehetőséget kap tudományos ismeretei bővítésére.

– Ez egy GPR-rendszer.

Értetlenül nézett rám.

– Ground Penetrating Radar, vagyis földön áthatoló radar.

Az egyik négykerék-meghajtású jármű szivargyújtójába dugott képernyőre mutattam.

– Az a GPR-gép. Kiértékeli a jeleket, amit egy antennától kap, és kirajzolja a képernyőre.

Egy áramszedőszerű eszköz következett, aminek függőleges nyele volt, és vastag kábel kötötte a GPR-dobozhoz.

– Az az antenna.

– Olyan, mint egy fűnyíró.

– Igen – elgondolkoztam, ugyan mit tudhat Béka a pázsit gondozásáról. – Ha a gépkezelő végighúzza az antennát a földön, akkor az jelet ad le a földrétegen keresztül, aztán az adatokat továbbítja a GPR-nek. A radar kijelzi a jel erősségét és visszaverődési idejét.

Béka úgy nézett rám, mint aki tud követni. Bár Claudel úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog, azért ő is kagylózott.

– Ha van valami a földben, a jel torzul. A jel erejét befolyásolja a föld alatti akadály mérete, az akadály aljának és tetejének elektromos tulajdonságai és a terep mélysége. Ezek határozzák meg, hogy mennyi ideig tart a jel oda-vissza útja

– Szóval ez az izé megmondja magának, hol van a hulla?

– Nem kimondotta a hullát. De meg tudja mondani, hol van felszín alatti akadály, és információkat ad a méretéről és a helyéről.

Béka értetlenül nézett.

– Ha ás az ember egy gödröt, és beletesz valamit, az a hely már soha nem lesz ugyanolyan, mint előtte. Például lehet, hogy a betöltött anyag nem olyan sűrű, más az összetétele, vagy más elektromos tulajdonságokkal rendelkezik, mint a körülötte lévő mátrix.

Igaz. De nem gondoltam, hogy itt is ez lesz a helyzet. Tíz év alatt a beszivárgó víz eltünteti a talajjegylenlétlenségeket.

– Az eltemetett tárgy pedig, legyen az kábel, fel nem robbant bomba vagy emberi test, más jelet küld, mint a körülötte lévő föld.

– Hamut a hamunak. Mi van, ha a holttest már porrá lett?

Jó kérdés, Béka,

– A rothadó hús megváltoztathatja a föld vegyi összetételét és elektromos tulajdonságait. Tehát akár a csontokat, illetve a rothadó tetemeket is kimutathatja a gép.

Akár.

Ekkor a radarkezelő intett, hogy felkészült.

– Quickwater, akarja az antennát húzogatni? – kiáltottam.

– Majd én! – ajánlkozott Claudel.

– Oké. Valaki menjen mögöttem, és kezelje a kábelt. Nem nehéz. Induljatok onnan, ahol a radarkezelő felállította az antennát a kitisztított terület mellett. Ha túlértetek a legészakabra lévő karókon, nyomd meg kétszer a továbbítás gombot. A nyélen van. A jel beállítja az adott szekció kezdetét. Körülbelül a normál sétatempó kétharmadával haladj, és olyan egyenesen, amennyire csak tudsz. Valahányszor elhagysz egy kelet-nyugat tájolású karót, nyomd meg a gombot egyszer. Amikor a túlsó véghez érsz, megint nyomd meg kétszer a gombot, hogy jelezd a szekció végét. Akkor visszahozzuk az egészet, és jöhet a következő pásztázás.

– Miért nem mehetünk oda-vissza?

– Mert akkor nem tudjuk összehasonlítani az egymás melletti szekciók eredményét. Az egész területet északról délre haladva vizsgáljuk végig, az harminc pásztázás. Utána megismételjük az egészet keletről nyugatra.

Claudel bólintott.

– Én a kezelő mellett maradok, és figyelem a képernyőt. Ha valami akadályt látok, szólok, és a társa megkaróztatja a helyet.

Egy órával később befejeztük a kutatást, és mindenki a furgon körül gyűlt össze. Szendvicseket csomagoltunk ki, és üdítő palackokat

nyitottunk fel. Tizenkét kék karó jelölt három négyzetet a vizsgált területen belül.

Az eredmény jobb lett, mint reméltem. A harmadik és a tizenharmadik észak-déli pásztázás eredményei nagyjából egyforma hosszúságú és szélességű akadályt jeleztek. De a tizenegyedik pásztázásról készült profil volt az, ami igazából felkeltette az érdeklődésemet. Kértem egy másolatot, és ezt tanulmányoztam, miközben megettem húsos-sajtos szendvicsemet.

A kinyomtatott papír egy rácsot ábrázolt. A vízszintes vonalak a mélységre utaltak, amit a próbagödörrel kalibráltunk, és amin a földfelszín számított a tetőnek. A függőleges vonalak pontozottak voltak, és a Claudel által küldött jeleket mutatták, ahogy elhaladt a rácsvonalakat jelző karók mellett.

A közvetlenül a felszín alatti réteget jelző minta ingadozó, de alapjában véve egyenes vonal volt. Ám az északi 11-es koordinátahálónál több harang alakú vonalat láttam egymáson; akárcsak egy csontváz bordái. A profil valamilyen akadályt jelzett a 11. észak-déli, és a 4. kelet-nyugati vonal metszésénél. Körülbelül öt láb mélyen feküdt.

Megnéztem a területet a kelet-nyugati pásztázás során készült felvételeken is. A függőleges transzekteket összehasonlítva meg tudtam becsülni az akadály méretét. A látványtól felgyorsult a szívverésem.

Az akadály körülbelül hat láb hosszú volt, és három láb széles. Sírméretű.

Sírmélységben.

– Menni fog? – Nem is hallottam, hogy Claudel közeledik.

– Gerincre!

– Most?

– Ja.

Kiittam a diétás kólámat, és beültem a dzsipbe. A furgon követett minket, ahogy Quickwater az északi 11. keleti 4-es koordináta felé vezetett. Úgy döntöttünk, hogy én ezen a helyen fogok ásni, míg Claudel és Quickwater utánanéznak a két másik akadálynak. Miután minden helyszínt rácsozatra osztok, apró darabokban eltávolítják a földet, és minden ásonyomnyit átszítálnak.

Elmagyaráztam a Carcajou-nyomozóknak, hogyan figyeljenek a föld színében és összetételében lévő különbségekre. Ha bármi változást tapasztalnak, kiáltsanak. Mindhármunkat segíti egy-egy ember a Section

d'Identité Judiciaire-től, röviden a SIJ-től. A fotósaink pedig fényképezik és filmezik az egészet.

Igy is lett.

A Claudel felügyelte csapat az északi 13-as, keleti 5-ös pontnál lévő akadályt vizsgálta meg, körülbelül három méterre az enyémtől. Néha arra sandítottam. Láttam, ahogy Claudel az emberek fölött áll, utasítóan mutogat, vagy rákérdez valamire, amit a földön látott. Még mindig rajta volt a sportzakója.

Harminc perccel később az ásó nagyot koppant valamin Claudel gödrében. Felkaptam a fejem, és összeszorult a gyomrom. A fém kemény ellenállásba ütközött.

Claudel figyelő tekintete előtt a technikusokkal feltártam a tárgy körvonalait. Rozsdás volt, és sár lepte, de az alakját semmivel nem lehetett összetéveszteni.

– *Tabernac! C'est un Weber!*

– Á, Monsieur Claudel barbecue-t tervez? Dobjunk rá néhány hamburgerhúst, hozzuk ki a kerti székeket, és hívjunk csajokat?

– Jean-Guy, szólj Lucnek, hogy van ennél egyszerűbb módja is. Bármikor vehet ilyet a Wal-Martban.

– Igen – Claudel soha még csak el se mosolyodott. – Irtó vicces vagy, lehet, hogy hullazsákra lesz szükségünk, mert belehalok a nevetésbe. Ássatok tovább! Ki kell szednünk ezt az izét, hogy lássuk, nincs-e alatta valami meglepetés.

Claudel a többiekre bízta a grillsütőt, és visszakísért az északi 11, déli 4-es ponthoz. Folytattam az északi rész feltárását, míg Claudel a déli oldalon dolgozó SIJ segítóm fölé állt. Két óráig körülbelül három lábnyit haladtunk, de nem találtam semmit a gödörben vagy a szitán, ami azt sugallta volna, hogy sírhoz közeledünk.

Ekkor pillantottam meg a bakancsot.

Oldalra dőlve feküdt, a sarka kicsit felfelé állt. A spaklimmal kezdtem eltisztítani körüle a földet. A segítóm odapillantott, de aztán tovább kapirgált a gödör túlsó felén. Claudel szó nélkül figyelt.

Pár perc alatt megtaláltam a párját. Óvatosan, maroknyi adagokban szedtem le a földet, míg elő nem tűnt mindkét lábbeli. A bőr nedves volt, és nagyon kifakult. A fűzőlyukak elgörbültek és berozsdáltak, de mindkét bakancs viszonylag ép maradt. Mikor a lábbelik teljes terjedelmükben előkerültek, jegyzeteket készítettem, a fényképész pedig lefotózta a leletet. Ahogy kiemeltem a bakancsokat, és egy műanyag

lepedőre helyeztem őket, nyilvánvalóvá vált, hogy egyikben sincs lábcsonst.

Rossz jel.

Az ég kékítőszínű volt, tűzött a nap. Időnként szellő borzolta felettünk az ágakat, finoman összekocogtatta őket. Tőlem jobbra halkan csobogott a patak a gleccserek által réges-rég itt hagyott sziklák között.

Izzadságcsepp bukkant elő a hajamból és végigcsorgott a nyakamon. Lehúztam a pulóveremet, és a gödrünket szegélyező túlevelekre dobtam. Nem tudtam eldönteni, hogy a nyirokcsomóim a tavaszi melegtől vagy a stressztől durrantak-e be.

Mindig ez volt exhumáláskor. A kíváncsiság. A várakozás. A kudarcától való félelem. Mi lapul a következő réteg alatt? Mi lesz, ha van valami, de nem tudom sértetlenül kiemelni?

Legszívesebben fogtam volna az ásót, hogy azonnal lefúrjak. De a külszíni bányászat nem oldana meg semmit. Bármilyen fárasztó is volt, tudtam, hogy létfontosságú a megfelelő technika. Egy ilyen esetben fontos a csontok, tárgyak és a részletek pontos feltárása. Így hát folytattam a munkát. Meglazítottam a talajt, aztán vödörbe lapátoltam az átszításhoz. A szemem sarkából láttam, hogy az SIJ technikus ugyanezt teszi, Claudel némán állt mellette. Időközben levette a zakóját.

Egyszerre láttuk meg a fehér pöttyöket. Claudel már szólt volna, de megelőztem.

– Helló.

Felvont szemöldökkel nézett rám, és én bólintottam.

– Mésznek tűnik, ami általában azt jelenti, hogy valaki lakozik itt.

A pöttyök után ragacsos fehér nyálka következett, és megtaláltuk az első koponyát. Arccal felfelé feküdt, mintha a földdel megtelt szemüregek még egyszer felnéztek volna az égre. A fotós szétkürtölte a hírt, és a többiek körülvették a gödrünket.

Miközben a nap lassan araszolt a horizont felé, két csontváz került elő. Az oldalukon feküdtek, az egyik magzatpozícióban, a másik élesen hátratekert lábakkal és karokkal. A koponyákon, a lábakon és a medencecsontokon nem maradt hús, és ugyanolyan barna foltok borították őket, mint amilyen a környező talaj volt.

A láb- és bokacsontok elrothadt zokniban voltak, a felsőtesteket szétmállott ruha fedte. Az anyag rátapadt a karokra. Mint valami madárijesztő karjai. Drót tekeredett a csuklókra, és cipzárak, valamint nagy fém övcsatok ékelődtek a gerincbe.

Fél négyre a csapatom teljesen feltárta a csontvázakat. A műanyag lepedőn a bakancs mellett rozsdás töltények és fogak heverték, amiket a radar talált. A fotósok épp fényképeket és videofelvételeket készítettek, amikor Béka újabb látogatásra vette rá az őret.

– *Álló! Bonjour!* – mondta, és megbillentette nem létező kalapját a csontvázak felé. Azután felém fordult. – Bár önnek inkább azt kellene mondanom, *Bonejour*⁶, hölgyem.

Elengedtem fülem mellett a kétnyelvű szóviccet.

– Jó ég! Ing, zokni, és semmi más?

Nem volt nagy kedvem a kiselőadását hallgatni.

– Így van – vihogott a gödörbe nézve. – Levetették velük a cipőjüket, közben kellett hozniuk. De hol a francban van a nadrágjuk?

– Hamut a hamunak. Tudja! – válaszoltam kurtán.

– Inkább szart a szarnak. – Béka hangja izgatott volt, mint akit felhúztak.

Dühített az érzéketlensége. A halál fájdalmas. Ilyen egyszerű. Fájdalmas annak, aki meghal, fájdalmas azoknak, akik szerették, és fájdalmas annak, aki megtalálja.

– Pont fordítva – vágtam vissza. – A szar marad meg legtovább. A természetes rostok, mint a farmervászon, sokkal hamarabb lebomlanak, mint a műanyag. A haverjai imádták a műszálat.

– A picsába, elég durván néznek ki. Volt náluk valami? – kérdezte a sírba nézve. A szeme csillogott, mint egy tetemen ülő patkánynak.

– Rossz döntés volt eljönniük a bulira, mi? – nevetett.

Igen, gondoltam. Halálos döntés.

Tisztogatni kezdtem a spaklimat, hogy lenyugodjak. Két holttest fekszik előttünk, ez a fereg pedig jót mulat az egészen.

Megfordultam, hogy lássam, végeztek-e a fotósok, amikor észrevettem, hogy Quickwater közeledik felém.

Remek. Már csak ez hiányzik. Reméltem, hogy valaki mást keres.

Sajnos nem. Épp annyi lelkesedéssel közelített hozzám, mint egy jégoszorhoz.

Quickwater közel ért, és szinte felnyársalt a pillantásával. Az arca merev volt, mint a gránit. Izzadság- és túlevélszagot árasztott. Ráeszméltem, hogy egész délután dolgozott. Míg a többiek szüneteket

⁶ Lefordíthatatlan szójáték. *Bonjour*: Jó napot! franciául. Az angol *bone* szó pedig csontot jelent (ford.).

tartottak, hogy megnézzék, mi folyik a sírnál, Quickwater folytatta a munkáját. Persze lehet, hogy csak távol akart maradni tőlem. Amit csöppet sem bántam.

– Van ott valami, amit látnia kell.

Volt valami nyugtalanító a merevségében. További magyarázatra számítottam, de Quickwater szó nélkül sarkon fordult, és visszament a gödréhez, azzal a biztos tudattal, hogy úgyis követem.

Arragás fasz, gondoltam.

A fák hosszú árnyékot vetettek, és percről percre hűlt a levegő. Az órára néztem. Majdnem hat óra. A húsos-sajtos szendvics réges-rég a múlté.

Ajánlom, hogy fontos legyen, gondoltam.

A megtisztított területen keresztül átvánszorogtam az északi 3-as, keleti 9-es koordinátaéhoz, amin Quickwater csapata dolgozott. Csodálkozva láttam, hogy az egészet kiásták.

A tárgy, ami felkeltette Quickwater érdeklődését, egy méter mélyen feküdt. Nem mozdították el, ahogy utasítottam őket. A négyzet többi részét a csapat kétméteresre mélyítette.

– Ennyi?

Quickwater bólintott.

– Semmi más?

Arcizma se rezdült.

Körbenéztem. Nyilvánvaló volt, hogy alapos munkát végeztek. A szita még mindig a helyén volt, nedves földcsomók tömték el a lyukait.

Úgy tűnt, a tartomány minden földdarabkáját átszittalták. Visszafordultam a földből készült talapzat és a halálos kiállítási tárgy felé.

Amit találtak, annak nem volt semmi értelme.

9

Lehunytam a szemem. A távolból halk tehénbögést hallottam. Valahol nyugodt, szokványos, értelmes élet folyt.

Mikor kinyitottam a szememet, a csontok még mindig ott voltak, de a dolognak akkor sem volt semmi értelme. Gyorsan sötétedett, elmosva a körvonalakat. Mint amikor egy régi filmben lassan elsötétül a kép.

Aznap már nem fejezhettük be a feltárást, ezért a válaszokra is várnunk kellett.

Nem kockáztathattam, hogy a sötétben ügyetlenkedve bizonyítékokat tegyek tönkre. A sírok már itt vannak egy ideje, pár órát még maradhatnak. A feltárt maradványokat elvisszük a sírokból, de ez minden. A helyszínt biztosítjuk, és reggel folytatjuk a munkát.

Quickwater még mindig figyelt. Körülnéztem, de sehol se láttam Claudel.

– Beszélnem kell a társával – mondtam, a saját gödröm felé fordulva.

Quickwater felemelte az ujját. Azután mobiltelefont vett elő a kabátjából. Beütött egy számot, és ideadta. Claudel szinte azonnal válaszolt.

– Hol vagy?

– Egy nyárfá mögött. Ki kellett volna kéredzkednem?

Hülye kérdés, Brennan.

– A társa úgy vélte, két csontváz kevés, úgyhogy talált egy harmadikat.

– *Sacré bleu!*

– Jó, nem egészen csontváz. Annak alapján, amit láttam, a hármas számú úriember mindössze egy koponyából és néhány hosszú csontból áll.

– Hol a többi?

– Nagyon jó kérdés, Claudel nyomozó. Ebben a dologban én se látok tisztán.

– Mit akar tenni?

– Szedjük ki a csontokat, aztán zárjuk le a helyszínt holnapig. A St-Basile-nek le kell pecsételnie a területet, és őrt állítani minden sírhoz. Nem lehet nehéz őrizni a helyszínt, hiszen erősebb a biztonsági rendszere, mint Los Alamosnak.

– A háziak nem fognak örülni.

– Sebaj. Én se így terveztem a hetemet.

Egy óráig se tartott bezacskózni a csontokat, és elküldeni a hullaházba. A grillsütőt és a többi tárgyi bizonyítékot felcímkéztük és beküldtük a bűnügyi laborba. Ezután műanyag ponyvával letakartam a gödröket, és a St-Basile-i rendőrségre bíztam őket.

Mint várható volt, Quickwaterrel útközben egy szót se váltva tértünk vissza a városba. Otthon megpróbáltam felhívni Ryant, de nem jött válasz.

– Miért, Andy, miért? – suttogtam, mintha ott lenne és hallhatna engem. – Kérlek! Ez nem lehet igaz!

Az estém fürdővel, pizzával és korai lefekvéssel telt.

A hajnal már mindannyiunkat ismét a Viperák piknikezőhelyén talált. A patak ugyanúgy csobogott, a madarak ugyanúgy csiviteltek, és ugyanúgy meglátszott a leheletem a reggeli hidegben. Csak két dolog változott.

Claudel a városban maradt, hogy más szálaknak járjon utána.

Az éjszaka folyamán a sajtó megszimatolta a holttesteket, és valóságos inváziós erő fogadott minket. Autók és furgonok sorakoztak az út mentén, és riporterek ostromoltak minket angolul és franciául. Semmilyen nyelven nem foglalkoztunk velük. Végiggurultunk a fényképezőgépek és mikrofonok között. Azonosítottuk magunkat az őrt álló rendőrnek, és bementünk a kapun.

Újra felnyitottam mindegyik sírt, és ott folytattam, ahol abbahagytam. A kettős sírral kezdtem. Hat láb mélységig ástam, de csak néhány kézcsontot és még egy pár bakancsot találtam.

Ugyanígy jártam el Quickwater gödrében. De a zavarom minden ásónyommal csak nőtt. A koponyát és a lábcsontokat leszámítva a helyszín teljesen steril volt. Se ékszerek, se ruhák nem maradtak. Nem voltak kulcsok, se plasztik személyazonosító okmányok. Semmi nyoma szőrnek vagy puha szövetnek. Az újabb GPR-pásztázások se mutatták más föld alatti akadályok jelenlétét a területen.

Volt még valami furcsa. Bár a két csontvázat magában rejtő sír tele volt rovarmaradványokkal, az északi 3, keleti 9-es ponton nem került elő sem fosszilizálódott lárva, sem bábgyűző. Semmi magyarázatot nem találtam erre a különbségre.

Ötig visszatemettük a lyukakat, és a felszerelésemet betettem a helyszínelő furgonba. Fáradt voltam, piszkos, összezavarodott, és halálszag áradt a hajamból és a ruháimból. Másra sem vágytam, mint hogy hazamenjek, és eltöltsék egy órát szappan és víz társaságában.

Amint Quickwater kihajtott a kapun, egy tévéstáb vette körbe a dzsipet, és nem hagytak továbbmenni. Megálltunk. Festett hajjú, középkorú férfi jött az ajtóhoz, és bekopogott az ablakon. Mögötte egy operatőr igazította rám a lencsáját.

Nem volt hangulatom a finomkodáshoz. Leeresztettem az ablakot, kihajoltam, és ízes kifejezések kíséretében a fenébe küldtem őket. A kamerán kigyulladt a kis lámpa, a riporter pedig kérdésekkel bombázott. Javaslatot tettem, hogy hová tegyék a kamerájukat, és ajánlottam néhány helyet, ahová elmehetnének. Aztán szememet az égre emelve visszahúztam a fejeim, megnyomtam az ablakemelő gombot. Quickwater gázt adott. Hátranézve láttam, hogy a riporter ott áll az úton, a mikrofonnal a kezében, és jól fésült fején döbbenet ül.

Hátradőltem, és becsuktam a szemem, tudván, hogy Quickwatertől nem számíthatok beszélgetésre. De nem is baj. Kérdések kavargtak a fejemben, örvénylettek, mint egy patak megduzzadt vize.

Ki a harmadik áldozat? Hogyan halt meg? Reméltem, hogy választ kapok a kérdésekre a laborban.

Mikor történt a haláleset? Hogy került a hulla egy része egy jelöletlen sírba, a Viperák birtokán? Úgy véltem, ezekre a kérdésekre a Viperáknak kéne válaszolniuk.

De legjobban a hiányzó testrészek zavartak. Hol lehetett a csontváz többi darabja? Miközben kivettem és elcsomagoltam a csontokat a szállításhoz, tüzetesen átnéztem őket, állat okozta sérüléseket keresve. A medvék, farkasok, prérifarkasok és más ragadozók boldogan lakmároznak az emberi tetemekből, ha lehetőségük nyílik rá. A család kedvenc kutyájára-macskájára ugyanez igaz.

De semmi jel nem utalt arra, hogy dögevők tüntették el a hiányzó részeket. Nem láttam semmiféle rágásnyomot. Sem fűrész- vagy késnyomokat, amik azt sugallnák, hogy feldarabolták a testet.

Tehát hol van az elhunyt többi része?

A szerda estémet a kedd némileg módosított ismétlésének terveztem. Fürdő. Mikrókaja. Pat Conroy. Ágy. Ám az első lépést leszámítva, egészen másképp alakult.

Épp csak megtörölköztem és felvettem a zöld flanel hálóingemet, amikor csöngött a telefon. Birdie követett a nappaliba.

– *Mon Dieu*, lassan ismertebb lesz az arcod, mint az enyém!

Az biztos, hogy most nem ezt akartam hallani. Több mint húszévnnyi színházi és televíziós szereplés után Isabelle Québec legkedveltebb előadójának egyike volt. Mindenütt felismerték.

– Benne voltam a hatórás híradóban – tippeltem.

– Oscar-díjas alakítással! Nyers düh és szenvedély...

– Nagyon rossz volt?

– A hajad jó volt.

– Megneveztek?

– *Mais oui, Docteur Brennan.*

A francba! Amikor lehuppantam a heverőre, Birdie az ölembe kucorodott, mert hosszú beszélgetésre számított.

– Megvágták az anyagot?

– Egyáltalán nem. Tempe, jól tudok szájról olvasni. Hol tanultad azokat a kifejezéseket?

Morogva idéztem fel magamban színesebb javaslataimat a kamerák és mikrofonok elhelyezéséről.

– De nem ezért hívtalak. El akarlak csábítani szombaton vacsorára. Pár barátom is ott lesz, és azt hiszem, csoportterápiára van szükséged, hogy elszakadj kicsit azoktól a rémes motorosoktól és a Ryan-ügytől.

A Ryan-ügy.

– Isabelle, nem hiszem, hogy most jó társaság lennék. Én...

– Tempe, a nemet nem fogadom el válasznak. És viselned kell a gyöngyörödet, a parfümödet, és rendesen öltözz ki! Sokat dob a megjelenéseden.

– Isabelle. Mondd, hogy nem akarsz megint összehozni valakivel!

Némi hallgatás után azt felelte:

– Tempe, a munkád túl gyanakvóvá tesz. Megmondtam. Csak néhány barátom jön. Különb is, meglepetésem van a számodra.

– Jaj, ne!

– Mi?

– Ha megmondom, nem lesz meglepetés.

– Azért csak mondd meg.

– *Bon.* Be akarlak mutatni valakinek. Nagyon szeretne megismerkedni veled. Igazából találkozottatok már, de még nem vagytok bemutatva. Hidd el, a pasasnak esze ágában sincs románcba kezdeni.

Az elmúlt két évben Isabelle számos barátjával megismerkedtem, többségük művész. Némelyik unalmas, mások elragadóak. Sokan melegek. A maga módján mindegyik egyedi. Igaza volt. Jót tenne egy frivol este.

– Oké. Mit hozzak?

– Semmit. Csak vedd fel a túsarkúdat, és legyél itt hétre.

Letekertem a frottirturbánt a hajamról, megfésülködtem, és tenger

gyümölcsseit tettem a mikroba. Épp az időt állítottam be rajta, amikor csöngették.

Ryan, ébredt fel bennem a remény, miközben kimentem a folyosóra. Az egész csak tévedés volt. De ha mégsem, akarom látni? Szeretném tudni, hol volt?

Igen. Mindennél jobban.

Szükségtelennek bizonyult az önellenőrzés, mert a biztonsági kamerán Jean Bertrand-t láttam az előcsarnokban állni, nem pedig a társát. Beengedtem, aztán a fürdőszobába mentem zokniért és köntösért. Amikor Jean belépett a lakásba, habozott, mintha próbálná összeszedni magát. Némi kínos szünet után kezét nyújtott. Hideg volt a keze, mikor megráztam.

– Helló, Tempe. Bocs, hogy így megleptelek.

Úgy látszik, kezd divattá válni, hogy meglepnek. Biccentettem.

Arca nyüzött volt, szeme körül sötét karika. Általában kifogástalanul öltözött, most azonban kopott farmert és gyűrött antilopbőr dzsekit viselt. Meg akart szólalni, de közbevágtam, és javasoltam, hogy menjünk be a nappaliba. A heverőre ült, én pedig a vele szemben lévő székre kuporodtam.

Bertrand arcán kiismerhetetlen érzelmek viaskodtak, miközben engem nézett. A konyhában a mikrószütő meleget zümmögött a halba, répába és currys rizsbe.

Rajtad a sor, gondoltam, és nem törtem meg a csendet.

– Ryanról – mondta végül.

– Igen.

– Megkaptam a hívásaidat, de akkor még nem beszélhettem róla.

– Pontosan miről?

– Óvadékkal kiengedték, de megvádolták...

– Ismerem a vádat.

– Ne légy rám mérges! Nem tudhattam, mi a szereped az ügyben.

– Az isten szerelmére, Bertrand, mióta ismeresz?

– Ryant sokkal régebben ismerem! – csattant fel. – A mellékelt ábra szerint nem vagyok túl jó emberismerő.

– Egyikünk se szerepelt túl jól ezen a téren.

Szégelyltem, hogy ilyen hűvös vagyok, de fájt, hogy Bertrand nem hívott. Amikor információra lett volna szükségem, átnézett rajtam, mint egy utcán kéregető részegen.

– Nézd, fogalmam sincs, mit mondhatnék. Ez az ügy rázósabb, mint egy elsőbálozó új cickókkal. Úgy hallottam, miután végeznek Ryannel, még papírmunkát se kaphat soha többé.

– Ennyire rossz a helyzet? – Nézttem, ahogy az ujjaim egy díszpárna rojtjaival játszanak.

– Elég bizonyítékuk van, hogy egy életre lecsukják.

– Mijük van?

– Amikor átkutatták a lakását, annyi metamfetamint találtak, hogy egy harmadik világbeli népnek is elég lenne, hogy felpörögjön. Na és több mint tízezer dollár értékű lopott parkát.

– Parkát?

– Ja. Az a kanadai cucc, amiből mindenki szeretne egyet.

– És? – Olyan erősen az ujjamra tekertem a rojtot, hogy fájdalom nyilallt a kezembe, fel egészen a csuklómig.

– És tanúkat, videofelvételeket, számlákat. Szimatot fogtak, és a szag elvezetett a trágyadombhoz.

Bertrand hangja elárulta az érzelmeit. Nagy levegőt vett.

– Ez még nem minden. Közel sem. De nem beszélhetek róla. Kérlek, értsd meg, Tempe. Sajnálom, hogy lógva hagytalak. Nekem is időbe tellett, amíg feldolgoztam. Nem akartam elhinni, de...

Elhallgatott, mert nem bízott a hangjában.

– Félek, a pasas sose szakított teljesen a múltjával.

Egyetemistaként Ryan ivott és nyugtatókat szedett, és végül a tanulmányait züllésre cserélte. Egy késsel hadonászó seggfej majdnem megölte, így a vadóc irányt váltott, és zsarú lett. Hadnagyi rangig vitte. Mindezt én is tudom. De akkor is...

– Nyilvánvaló volt, hogy valaki feldobta Ryant, és amennyit tudtam, akár te is lehettél. De már nincs jelentősége. A rohadék sáros, és megérdemli, amit kap.

Sokáig nem szólalt meg egyikünk se. Magamon éreztem Bertrand tekintetét, de nem akartam a szemébe nézni, vagy szólni hozzá. A mikrosütő csipogott, majd leállt. Csönd. Végül megkérdeztem:

– Tényleg azt hiszed, ő tette? – Égett az arcom és a mellkasom.

– Az elmúlt napokban mást se csináltam, csak nyomokat kerestem, hogy bebizonyítsam, *nem* ő tette. Bármit. Bárkit. Legalább egy parányi kételyt.

Amikor felemelte a mutató- és hüvelykujját, láttam, hogy enyhén megremeg a keze.

– Nem volt, Tempe – végighúzta kezét az arcán –, de már nem számít.

– Dehogynem számít. Csak ez számít.

– Először azt hittem, kizárt dolog. Andrew Ryan soha. De aztán megismertem az ügyet.

Megint nagy levegőt vett.

– Sajnálom, Tempe. Sajnálom az egészet. Már azt se tudom, ki vagyok, vagy hogy hová tart ez a világ. Nem tudom, megéri-e egyáltalán benne élni.

Amikor felnéztem, Bertrand arcát eltorzította a fájdalom, és pontosan tudtam, mit érez. Próbálta nem megvetni a társát, amiért engedett a kapzsiságának, miközben utálta őt azért a nagy, hideg ürért, amit az árulása teremtett.

Bertrand megígérte, hogy értesít, ha megtud valamit. Miután elment, kidobtam a halat, és álomba sírtam magam.

10

Csütörtökön sötétkék ruhába bújtam, és elmentem az Angyalok Nagyasszonya templomba. Viharos volt a reggel, csak néha jelent meg a nap a felhők között.

Leparkoltam, és áttörtem az ilyenkor megszokott báméskodók, újságírók és rendőrök tömegén. Nyomát se láttam Charbonneau-nak, Claudelnek vagy Quickwaternek.

A lépcsőkön szomorúan lépkedő gyászolók nagy többsége fekete volt. A fehérek kisebb csoportokban érkeztek, mindannyian legalább egy gyerekkel. Biztos Emily Anne osztálytársai és a családjaik.

A bejárat előtt, tőlem jobbra a szél letépte egy idős asszony fejről a kalapot. Egyik bütykös keze a fejéhez kapott, a másik a lába körül csapdosó szoknyával harcolt.

Odarohantam, a kalapot a templom falához nyomtam, és odaadtam az asszonynak. Csontos mellkasához szorította, és halványan rám mosolygott. Ráncos, barna arca a csutkababákra emlékeztetett, amiket a Smoky Mountains-ben készítenek az asszonyok.

– Ön Emily Anne barátja? – kérdezte az öregasszony recsegő hangon.

- Igen, asszonyom. – Nem akartam elmagyarázni az érintettségemet.
- Az unokám.
- Részvétem a veszteségéért.

– Huszonkét unokám van, de Emily Anne különleges volt. Ez a gyerek annyi mindent csinált. Leveleket írt, balettre járt, úszott, korcsolyázott. Szerintem lehet, hogy még a mamájánál is okosabb volt.

- Szép kislány volt.
- Talán ezért vette magához az Úr.

Néztem, ahogy Emily Anne nagymamája eltotyog, és valahonnan a múltból felrémlettek ugyanezek a szavak. Szunnyadó fájdalom hasított a szívembe, miközben próbáltam megacélozni magam az elkövetkezendőkre.

Odabent a templomban hűvös volt. Tömjén, viasz és fapolitúr illata terjengett. Fény szűrődött be a színes ólomüvegablakokon, tompa pasztellárnyalatba borítva mindent.

Az első sorok tömve voltak, hátrébb ritkásabban ültek. Becsusszantam egy hátsó sorba, összekulcsoltam a kezem, és próbáltam a jelenre összpontosítani. A bőröm máris viszketett, a tenyerem izzadt. Mikor körbenéztem, a kántor épp abbahagyott egy rekviemet, és újba kezdett.

Kis, fehér érckoporsó állt az oltár előtt virághalmok és gyertyák között. A koporsó fogantyúira léggömböket kötöttek. A rikító színű gömbök nagyon nem illettek a jelenethez.

Az első sorban két apró fejet láttam, köztük egy nagyobb alakot. Mrs. Toussaint előregörnyedt, zsebkendőjét szorította a szájához. Miközben figyeltem, rázkódni kezdett a válla, és egy apró kéz emelkedett fel, hogy megsimogassa a karját.

A bennem lappangó fájdalom teljes erővel előtört, és ismét a Szt. Barnabás parókián találtam magam. Morrison atya állt a szószéken, és a kisöcsém feküdt a koporsóban.

Anyám zokogása rettenetes volt, és én felnyúltam, hogy megvigasztaljam. Nem vette észre az érintésemet, csak magához szorította a kis Harriettet, és a hajába sírt. Tehetetlenül néztem, ahogy a húgom lenszöke haja átnedvesedik az anyám könnyeitől.

Ha adnának egy doboz krétát, hogy rajzoljam le a világot abban az évben, egyetlen színt választanék. Feketét.

Nem tudtam megmenteni Kevint, megállítani a testét elemészto leukémiát. Ő volt a legféltettebb kincsem, a karácsonyi testvérkém, és

imádtam. Imádkoztam, mégse tudtam megakadályozni a halálát. Vagy megmosolyogtatni az anyámat. Kezdtém azt hinni, hogy rossz voltam, mert az imáimnak nem lett hatása.

Majdnem négy évtized múltán még mindig nem múlt el Kevin halálának a fájdalma. A gyászmise látványa, hangjai, illatai mindig feltépték a sebet, és az eltemetett gyász visszalopakodott a tudatomba.

Elfordultam a Toussaint családtól, és a tömeget pásztáztam. Charbonneau az egyik gyóntatófülke takarásába bújt, de más ismerőst nem láttam.

Ekkor bejött a plébános, és keresztet vetett. Fiatalnak látszott, kisportoltnak és idegesnek. Inkább tűnt a pályára induló teniszjátékosnak, mint temetést celebráló papnak. Mind felálltunk.

Miközben végig csináltam az ismerős mozdulatokat, éreztem, hogy ég az arcom, és a szívem gyorsabban ver, mint kéne. Próbáltam odafigyelni, de az agyam ellenállt. Képek tűntek fel benne a gyerekkoromból.

Megtermett asszonyosság foglalta el a szószéket az oltártól jobbra. A bőre mahagóniszínű, a haját kontyba fogta. Arca csillogott, amint az „Amazing Grace”-t énekelte. Emlékeztem rá az újságban látott képről.

Azután, a pap a gyermeki ártatlanságról beszélt, Emily Anne rokonai a kislány vidám természetét ecsetelték, és hogy mennyire szerette a családját. Egy nagybácsi megemlítette, hogy imádtá a gofrit. Tanára a szorgalmas tanulót dicsérte, és felolvasta díjnyertes esszéjét. Egy osztálytárs a saját versét szavalta el.

Újabb himnuszok. Úrvacsora. A hívők visszatérnek a helyükre. Tompa zokogás. Tömjén. Megáldják a koporsót. Mrs. Toussaint halk sírása.

Végül a pap felénk fordult, megkérte Emily Anne testvéreit és osztálytársait, hogy csatlakozzanak hozzá, és leült az oltár lépcsőjére. Egy pillanatig senki nem mozdult. Aztán suttogó szülői utasítások és noszogatás. A gyerekek egymás után felálltak a padokból, és félénken az oltár felé indultak.

Nem volt semmi új abban, amit a pap mondott. Emily Anne a mennyben van Istennel. Találkozott az apukájával. Egy nap az anyukája és a testvérei is követik, mint minden jelenlévő.

Ám, amit ezután csinált az atya, az merőben eredeti volt. Azt mondta a gyerekeknek, hogy Emily Anne boldog, és együtt kell ünnepelnünk

vele. Ekkor intett a ministránsoknak, akik kimentek a sekrestyébe, és nagy léggömbkötegekkel tértek vissza.

– Ezeket a léggömböket héliummal töltötték fel – magyarázta a plébános. – Ezért tudnak repülni. Mindenki vegyen egyet a kezébe, azután kísétálunk Emily Anne-nel innen. Búcsúimát mondunk, és eleresztjük a lufikat, hogy a mennybe szálljanak. Emily Anne látja őket, és tudni fogja, hogy szeretjük.

A szomorú arcokra néztem.

– Tetszik az ötlet?

Mindenki bólintott.

A pap felállt, szétbogozta a madzagokat, minden kis kézbe rakott egy lufit, és levezette a gyerekeket a lépcsőn. A kántor belekezdett Schubert *Ave Mariájába*.

Előléptek a koporsóvivők, a menet megindult a kijárat felé, és nyomában kiürültek a padsorok. Ahogy elmentek mellettem, beálltam a sor végére.

A gyászolók követték a koporsót a szabadba, s ott körbeálltak. A gyerekek voltak belül, a felnőttek a külső körben. Mrs. Toussaint a lányai mögött állt, az éneklő hölgy támogatta.

Én hátramaradtam a templomlépcsőn. Elvonult a vihar, kósza felhők úsztak az égen. Ahogy néztem az égre szálló lufikat, olyan gyászt éreztem, mint soha életemben.

Egy pillanatig még elidőztem, aztán lassan elindultam lefelé. Letöröltem a könnyeket az arcomról, és megerősítettem a fogadalmat, amit Emily Anne halála napján tettem.

Megtalálom ezeket a mészárosokat, és gondoskodom róla, hogy soha többé ne ölhessenek meg más gyereket. Nem támaszthatom fel a kislányt, de ennyi vigaszt azért nyújthatok az anyjának.

A szeretteire hagytam Emily Anne-t, én pedig Parthenais felé hajtottam. A munkába akartam temetkezni.

Közben a laborban a Carcajou-nyomozók nevesítették a St-Basile-ban talált csontvázakat. A huszónhét éves Félix Martineau és a harminckilenc éves Robert Gately földi maradványai voltak. Mindketten egy mára már megszűnt, de Montrealban a '70-es '80-as években aktív motorosbandához, a Tarantellákhoz tartoztak. Gately teljes jogú tag volt, Martineau a felvételére várt.

1987. augusztus 24-én este együtt hagyták el Gately lakását a rue Hochelagán. Egy partira indultak. Gately anyja nem tudta a buli helyét, sem a házigazda nevét. Egyiküket se látták többé.

A kettős sírból származó csontokkal töltöttem a napomat. Szétválogattam a csontokat személyek szerint, és megállapítottam a korukat, nemüket, rasszukat és magasságukat. A koponya és a medencecsont főmája megerősítette, hogy mindketten férfiak. A korban és magasságban lévő különbségek miatt sokkal könnyebb volt elkülöníteni őket, mint a Vaillancourt testvérek esetében.

Miután végeztem a koponyákkal és az állkapcsokkal, átadtam őket Marc Bergeronnak fogaelemzésre. Feltételeztem, hogy az ő dolga se lesz nehéz, mivel mindkét férfin sok fogászati beavatkozás nyomát láttam.

A magasabb áldozatnak tökéletesen összeforrt törés volt a kulcscsontján. Épp ezt a sérülést fotóztam péntek délelőtt, amikor Marc Bergeron bejött a laboromba. Kevés olyan fura szerzetet láttam, mint a fogorvosunk. Égnek meredő haj, nyakigláb alkat. Lehetetlen volt kitalálni a korát, és úgy tűnt, senki nem is tudja a laborban.

Bergeron megvárta, amíg elkészítem a felvételt, aztán megerősítette, hogy a személyazonosítás pozitív.

– Hogy szerezted meg ilyen hamar a fogászati kartonokat?

– Két készséges fogorvosnak köszönhetően. Nagy szerencsémre mindkét elhunyt áldozott a szájhygiénia oltárán. Legalábbis Gately

Rossz fogak, sok tömés. Martineau nem volt annyira igényes, de volt néhány sajátossága, amivei beazonosíthattam. A csúnya nagy motoros bácsi négy tejfoggal mászkált. Ez rendkívül ritka az ő korában.

Kikapcsoltam a háttérfal lámpáját.

– Hozzáálltál a harmadik áldozathoz? – kérdezte Bergeron.

– Még nem, de ezt később is befejezhetem. Megnézzük?

Egész délelőtt arra vágytam, hogy megvizsgálhassam a harmadik csonthalmazt, és Bergeron jó ürügyet szolgáltatott ehhez.

– Naná!

Visszatettem a baloldali munkaasztalon fekvő csontvázhoz a kulcscsontot.

– Melyik melyik? – kérdeztem, a csontokra mutatva.

Bergeron a tálcájához ment, ellenőrizte a számokat mindegyik nyakszirtesonton, aztán azokon a kis kártyákon, amiket a csontvázak mellé tettem, és ennek megfelelően helyezte el a koponyákat. A törött kulcscsontú áldozat felé bökött csontos karjával.

- Monsieur Martineau. – Aztán a tőle jobbra fekvő úriemberre mutatott. – És Mr. Gately
- Gately angol ajkú volt?
- Gondolom, mivel a fogorvosa egy szót se tud franciául.
- Ritkaság *les motards* között.
- Én is úgy tudom.
- Közlöd a jó hírt Quickwaterrel és Claudellel?
- Már hívtam őket.

Odamentem a hűtőkamrákhoz, és kihúztam azt, amelyik a harmadik St-Basile-i áldozatot tartalmazta. Mivel a maradványok piszkosak voltak, egy szitát tettem a mosdóra, ráhelyeztem a csontokat, és meleg vizet engedtem rájuk.

A lábszárcsontokat könnyű volt megtisztítani, ezért a szárítóra tettem őket, és a koponyáról kezdtem lesikálni a sarat. A súlya arról árulkodott, hogy a koponya belseje tele van. Miután az arcot letisztítottam, megfordítottam, és hagytam ráfolyni a vizet. Aztán az asztalomhoz mentem, hogy kitöltsek egy esetazonosító kártyát.

Mikor visszatértem a mosdóhoz, Bergeron a kezében tartotta a koponyát, arccal felfelé fordította, aztán forgatni kezdte, hogy oldalról is megnézzék. Hosszú ideig szemlélte, majd megszólalt:

– Húha!

Mikor ideadta a koponyát, utánoztam a mozdulatait, és megismételtem, amit mondott:

– Húha.

11

Egyetlen pillantás elég volt, hogy rájöjjek, tévedtem. A sima homlok és nyakszirt, a karcsú arccsontok és a kis csecsnyúlványok elárulták, hogy a harmadik halott egyértelműen az én nememhez tartozott.

A mérőkörzőmmel ellenőriztem a szárítón heverő csontok egyikét. A combcsont csúcsa golyószerű képződmény, amely a medence üregébe illeszkedik, együtt alkotják a csípőizületet. Ennek az átmérője csupán harminckilenc milliméter volt, ami egyértelműen női méret.

Emellett az áldozat fiatal volt. Fogazott vonalat láttam a hüvelykujjpárnán keresztül, ami arra utalt, hogy a növekedés még nem volt teljes a halál idején.

Visszatértem a koponyához. Kacsaringós vonalak választották el az összes csontot. Megfordítottam, hogy megnézhessem a koponyatőt. Az öreglyuk előtt – az a lyuk, amin keresztül a gerincvelő elhagyja az agyat – rést láttam az ékcsont és a nyakszirtecsont között.

Megmutattam Bergeronnak a felnyílt varratot.

– Még kölyök volt – mondtam. – Alighanem tinédzser.

Marc mondott valamit, de nem értettem. Egy rendellenességre lettem figyelmes a jobboldali koponyafalcsonton. Óvatosan végigsimítottam. Igen, volt ott valami.

Vigyázva, nehogy sérülést okozzak, a csap alá tartottam a koponyát, és egy puha sörtéjű fogkefével letisztítottam. Bergeron figyelte, ahogy mind jobban láthatóvá vált a sérülés.

Egy kis, kerek lyukat vettem észre, kicsivel a fülnyílás fölött és mögött. Körülbelül egy centiméterre becsültem az átmérőjét.

– Lőtt seb? – találgatta Bergeron.

– Talán. De nem hiszem.

Már a méret megfelelt egy kis kaliberű lövedéknek, a perforáció nem lőtt bemeneti sebről tanúskodott. A széle sima volt és lekerekített, mint egy fánklyuk belseje.

– Akkor mi?

– Nem tudom. Talán valami születési rendellenesség. Esetleg egy tályog. Többet fogok tudni, ha kiürítem a koponyát, és megnézem a Koponya belső felszínét. Röntgenre is szükségem lesz, hogy lássuk, mi van a csont belsejében.

– Szólj, ha végeztél, hogy erről is csinálhassak néhány fogröntgent. Nem láttam tömést, de lehet, hogy a röntgenen észreveszek valamit.

A jobb szemfogon furcsa vonalat láttam, ami még hasznos lehet. De jobban örülnék, ha meglenne az alsó állkapocs.

– Legközelebb majd jobban iparkodom.

– Nem kell – mondta nevetve.

Miután Bergeron elment, lefelé fordítottam a koponyát, egy gumigyűrűbe helyeztem, és úgy állítottam a vizet, hogy az öreglyuk belsejébe csorogjon. Azután folytattam Gately és Martineau fotózását. Dokumentáltam az azonosításukhoz szükséges csontvázi

jellegzetességeket. Készítettem több fényképet a férfiak tarkóján lévő golyó ütötte lyukakról.

Időnként ránéztem a női koponyára, kiöntöttem belőle a felázott sarat. Kevéssel dél előtt, miközben az üledéket távolítottam el, valami kiszabadult a koponya belsejében, és a csontfalnak ütközött. Visszatettem a koponyát a gyűrűre, és belenyúltam az ujjaimmal.

Hosszú és vékony tárgyra tapintottam. Próbáltam kivenni, de a vége még mindig a sár foglya volt. Alig bírtam visszafojtani a kíváncsiságomat, de ismét beállítottam a vízcsapot, és visszatértem a Gately-jelentéshez.

Délután egyre a tárgy szabadon lebegett, de a végét még mindig erősen rögzítette valami. Türelmetlenül feltöltöttem a koponyát vízzel, aztán lementem a kantinba.

Mire visszatértem az ebéd után, a maradék föld is felázott, így könnyedén ki tudtam önteni. Visszatartott lélegzettel benyúltam a koponyába, és óvatosan kiszabadítottam a tárgyat.

Az eszköz nem egészen tíz centiméter hosszú volt. Egy csőből állt, a végén szeleppel. Letisztítottam, és egy tálcára helyeztem. Biztos voltam benne, hogy fontos, de nem tudtam, mi lehet az. Ezért keztem mostam, és elmentem, hogy megkeressem valamelyik patológust.

A beosztás szerint LaManche a gyermekhalálozási bizottság ülésén volt. Marcel Morint viszont az asztalánál találtam.

Felnézett, amikor kopogtattam az ajtaján.

– Van egy perced?

– Hogyne.

Lágyan, költőien beszél franciául, ami haiti gyermekéveit tükrözi. Beléptem az irodába, és eléje tettem a tálcát.

– Á. Műtéti implantátum.

Keret nélküli szemüveglencsái fölé vonta szemöldökét, amely már őszült, akárcsak a feje búbján mind hátrébb húzódó, lenyírt, göndör hajkorona.

– Gondoltam. Tudsz még valamit mondani róla?

– Nem sokat – emelte fel mindkét tenyerét. – Agykamrai összeköttetésnek, más néven söntnek tűnik, de nem vagyok idegsebész. Beszélne kéne Carolyn Russellel. Vele szoktunk konzultálni ideggyógyászati kérdésekben.

Kinyitotta a kalkulátorját, leírt egy számot, és ideadta.

– Az MNI-nél van.

Megköszöntem, az irodámba mentem, és beütöttem a Montreali Neurológiai Intézet számát. Dr. Russell megbeszélésen volt, ezért üzenetet hagytam. Épp csak letettem a készüléket, mikor ismét csöngött. Claudel volt az.

– Beszéltél Bergeronnal? – kérdezte. – Az előbb ment el.

– Szóval ketten az eltűnt személyek listájáról átugrottak a halottak listájára.

Vártam, hogy folytassa, de nem tette. – És?

Claudel várt kicsit, majd azt felelte:

– Elkezdünk telefonálgatni, de senki nem tud semmit. Nem csoda, hiszen több mint egy évtized telt el, és ezek a fickók sosem ragadnak le sokáig egy helyen. Persze akkor se mondanának semmit, ha a nagyanyjukat szedjük ki abból a sírból.

– Na és Rinaldi?

– Béka ragaszkodik a sztorijához. Hallomásból tudta, amit tudott. A klubbeli szóbeszéd szerint Gately és Martineau egy partira mentek, és a sírjukba sétáltak.

– Zokniban.

– Igen. Ezek a fickók mindig alulöltöztek. De Béka nem volt ott a bulin. Aznap biztos szeretetszolgálatot végzett. Mi van a harmadik pasival?

– A harmadik pasi lány.

– Lány?

– Igen. Róla mit tud Béka?

– Semmit. De Béka különben se beszél, ha nem kap érte valamit. Mit tudsz róla mondani?

– Fehér nő, a tízes évei végén.

– Olyan fiatal volt?

– Igen.

A háttérből kocsi zaját hallottam; ebből arra következtettem, hogy Claudel az autójából hívott.

– Megszerzem az eltűnt tinilányok listáját. Mi az időkeret?

– Menj vissza tíz évig.

– Miért tizen?

– Szerintem az áldozat legalább két éve halott, de ennyi maradványból nem igazán tudom megmondani a felső határt. Az az érzésem, hogy ez egy újratemetés volt.

– Az mit jelent?

– Szerintem valahol másutt temették el, aztán kiásták és átvitték oda, ahol megtaláltuk.

– Miért?

– Egy újabb jó kérdés, Claudel nyomozó.

– Az mit jelent?

– Szólok, ha kitaláltam.

Alig tettem le a kagylót, amikor ismét megszólalt a készülék. Carolyn Russell háromkor tudott fogadni. Az órára néztem. Ha a parkolók istenei is úgy akarják, odaérhetek.

Az esetszámot ráírtam egy műanyag tárolóedény tetejére, beletettem az implantátumot, és lezártam. Beszoltam Bergeronnak, hogy megkaphatja a lány koponyáját, és átnyargaltam a városon.

A Royal Victoria kórház a 19. század végén épült. A szélesen elterpeszkedő, szürke kőépület Montreal szívében emelkedik, a McGill campus fölé tornyosul, mint egy középkori kastély egy toszkán domboldalon.

A Peel felőli oldalon van az Allan Memorial Intézet. Arról hírhedt, hogy a CIA drogkísérleteket folytatott itt az ötvenes évek végén. A Montreali Neurológiai Intézet a Royal Victól keletre áll, a rue Université túloldalán. A McGill Egyetem oktató- és kutatóegységei, az MNI, a neurológiai kórház, és az új Agydaganat Kutató Intézet a futballstadion tőszomszédságában csoportosulnak, amely téglába és malterba vésett mementója annak, mi a fontos egy modern egyetem számára.

A Neuro, ahogy a kutatóközpontot és a kórházat emlegetik, a harmincas években jött létre Wilder Penfield agyszüleményeként. Bármilyen zseniális tudós és idegsebész volt is Dr. Penfield, nem igazán értett a forgalomszervezéshez. A parkolás valóságos rémálom.

Dr. Russell tanácsát megfogadva behajtottam a Royal Vic területére, leszurkoltam tíz dollárt, és körözni kezdtem. Harmadszor kerültem már, amikor égő tolatólámpákat vettem észre. Egy Audi állt ki, én pedig gyorsan befaroltam a helyére. Az órák kettő ötvenötöt mutatott.

Izzadva és lihegve érkeztem Russell irodájába, miután végigrohantam az avenue des Pins-n, és átverekedtem magam a kórházon. Kezdett leszállni a köd. A tincseim nedvesen, kócosan tapadtak a homlokomra. Jöttömre az orvosnő felnézett, és láttam, hogy kétkedés suhan át az arcán.

Mikor felállt és kezét nyújtott, bemutatkoztam. A haja ősz volt, rövid, és oldalra fésülte. Az arca nagyon ráncos, de a szorítása épp oly erős, mint egy férfié. Úgy tippeltem, a hatvanas éveiben járhat.

– Elnézést a késésért, de nehezen találtam meg.

Az nem kifejezés.

– Igen, könnyű eltévedni. Üljön le, kérem – mondta angolul, és az asztala előtti székre mutatott.

– Fogalmam se volt róla, hogy ilyen nagy ez a hely – ültem le.

– Na igen. Az MNI rengeteg dologgal foglalkozik.

– Tudom, hogy az intézet világhírű az epilepsziakutatásairól – mondtam, miközben levettem a kabátomat.

– Igen, több epilepsziaműtétet hajtanak végre a kórházunkban, mint a világ bármely más központjában. A kortikálorezekció nevű műtéti eljárást ebben az intézetben dolgozták ki. Az agyfunkció feltérképezése az itteni epilepsziás betegekkel indult, több mint hatvan éve. Ez követte ki az utat a mai MRI és a PET agyfeltérképezés előtt.

– A Magnetic Resonance Imaginget, vagyis a mágneses magrezonancia képalkotást ismerem. De mi az a PET?

– Pozitron Emissziós Tomográfia. Akárcsak az MRI, a PET is olyan technika, amellyel feltérképezhetik az agy szerkezetét és fiziológiáját. A McConnellről elnevezett agyfeltérképező központunkat a világ egyik vezető ilyen jellegű intézményének tartják.

– Még milyen kutatásokat végeznek?

– Rengeteg korszakalkotó munka látott napvilágot az MNI-ben. Az elektro-encefalográfia, a fokális és generalizált epilepszia koncepciója, a keretmentes sztereotaxia új módszerei, az idegrendszer posztglandin biokémiájával kapcsolatos munkák, a vázizomzat-sorvadás lokalizálása. Sorolhatnám.

Ebben nem kételkedtem. Dr. Russell nyilvánvalóan büszke volt a munkaadójára. Bátorítóan mosolyogtam, bár csak egy részét értettem annak, amiről beszélt.

– De nyilván nem azért jött, hogy a Neuroról hallgasson kiselőadást – dőlt hátra nevetve.

– Nem, de nagyon érdekes. Bárcsak több időm lenne! De tudom, milyen elfoglalt, és nem akarom több idejét elrabolni, mint szükséges.

Kivettem a tárolót a táskámból, és odaadtam neki. Ránézett, lecsavarta a tetejét, és egy papírra csúsztatta belőle az implantátumot.

– Elég régi darab – mondta, miközben egy ceruzával körbeforgatta. – Szerintem évek óta nem gyártják már ezt a modellt.

– Mi ez?

– Egy ventrikuloperitoneális sönt.. A hidrokefalusz kezelésére ültetik be.

– Hidrokefalusz?

Ismertem a kifejezést, de meglepő volt az ő szájából hallani. Milyen más szerencsétlenséget tudok meg még erről a gyerekről?

– A köztudatban vízfejűségként ismert. Ez nem pontos elnevezés, bár a görög kifejezés szó szerinti lefordítása. A *hidro víz*, a *kefalusz fej*. Az agyban lévő kamrának nevezett helyeken folyamatosan termelődik az agyfolyadék. Normális esetben körbecirkulál a négy kamrában, végigfolyik az agy felületén, és le a gerincoszlopon. Végül felszívódik a véráramban, így a kamrákban lévő folyadékmennyiség és nyomás elfogadható határok között marad.

– De ha az áramlást blokkolja valami, felgyülemlik a folyadék, a kamrák megduzzadnak, és nyomni kezdik a körülöttük lévő szöveteket.

– Tehát a hidrokefalusz az agyfolyadék-termelés és -kiürülés egyensúlyának felborulása.

– Pontosan.

– Mivel az agyfolyadék felgyülemlik, a kamrák kitágulnak, és nő a fejen belüli nyomás.

– Ahogy mondja. A hidrokefalusz lehet szerzett vagy velünk született. Ami nem azt jelenti, hogy öröklött. Csupán annyit jelent, hogy már születéskor jelen van.

– Ezt a söntöt egy normálisnak tűnő koponyában találtam. A hidrokefalusz nem növeli a fej méretét?

– Csak kisgyerekeknél, és csak ha nem kezelik. Mint tudja, idősebb gyerekek és felnőttek esetén a csontok már kialakultak.

– Mi okozza?

– Számos oka lehet az agyfolyadék elégtelen felszívódásának. A koraérettség nagyban növeli a gyerekeknél a veszélyt. És a legtöbb nyitott hátgerinccel született kisbabának is hidrokefalusza van.

– A nyitott hátgerinc idegcsődefektussal jár?

– Igen. A probléma a terhesség első négy hetében jelentkezik, gyakran még azelőtt, hogy az anya tudna az állapotáról. Az embrió idegcsőve, amelyből kialakul az agy, a gerincvelő és a gerincoszlop,

nem fejlődik megfelelően, ami különféle maradandó károsodásokat okoz.

– Mennyire gyakori?

– Túlságosan is. A becslések szerint a nyitott hátgerinc az USA-ban minden ezredik, Kanadában minden hétszázötvenedik babánál előfordul.

– Gerincet nem találtam, így nem tudhatom, hogy az ifjú hölgynek nyitott volt-e hátgerince.

Russell megértően bólintott, aztán tovább magyarázott.

– A nyitott hátgerincen kívül sok más oka is lehet a hidrokefalusznak – az ujjain kezdte számolni őket. – Okozhatja agyvérzés. A meningitiszhez hasonló agyfertőzések okozta gyulladás is elzárhatja az agyfolyadék útját. Akárcsak bizonyos fajta ciszták. De jöhet a családból is.

– Örökölhető?

– Igen. Bár ez ritka.

– Mi a sönt szerepe?

– A hidrokefaluszt nem tudjuk sem gyógyítani, sem megelőzni. Az elmúlt negyven évben a legeredményesebb kezelést egy sönt műtéti behelyezése jelentette. Amit behozott, kissé elavult már, de teljesen általános.

– A legtöbb sönt csupán egy flexibilis cső, amit behelyeznek a kamrába, hogy elterelje az agyfolyadékot. A cső végén szelep van, amely szabályozza a szivárgás mértékét, és megakadályozza a visszaáramlást. A korai megoldások a felgyülemlett agyfolyadékot egy nyaki vénába terelték, majd a szív jobb pitvarába. Ezeket ventrikuloatriális, vagy VA söntöknek hívták. Némelyiket még mindig használják, de problémák merültek fel velük kapcsolatban. Fertőzés, ritka esetben szívelégtelenség, mivel a söntkatéter csúcсарól leváló alvadt vérdarabkák elzárják a tüdő véredényeit. Manapság a legtöbb sönt a hasüregbe szívja a folyadékot. Ezeket VP söntnek hívják.

A koponyából kivett eszközre mutatott.

– Ez egy VP sönt. Ha a páciens élne, ki lehetne tapintani a bordák fölötti bőr alatt futó csövet. Az eszköznek ez a része hiányzik.

Vártam, hogy folytassa.

– A hasüreg nagy, és általában elbír bármennyi folyadékkal, amit a sönt odaszállít. A másik előnye a hasba kötésnek, hogy a hasi szervek

ritmikus összehúzódása mozgatja a katéter csúcsát. Ez a mozgás megakadályozza, hogy az eszköz elzáródjon vagy behegessedjen.

– Mikor ültetik be ezeket?

– Amint a hidrokefaluszt diagnosztizálták. Egy újszülött hasába kilencven centiméternyi csövet lehet beültetni. Ahogy a gyerek nő, a cső is megnyúlik, hogy alkalmazkodjon a megnövekedett testmérethez.

– Egy kis lyukat találtam a koponyán, a parietotemporális varrat közelében.

– Az fűrőnyom. A műtét alatt fűrjék, hogy a sönt felső végét az agyba rögzítsék. Többnyire a hajvonal mögött csinálják, a fejtetőn, a fül mögött vagy a tarkón.

Russell szeme egy kerek fémórára villant az asztalán, azután az enyémmre. Égtem a vágtyól, hogy megtudjam, milyen nehézségeket okozhat a hidrokefalusz, de tudtam, hogy a nő ideje véges. Ez a kutatás rám vár.

A kabátomért nyúltam, miközben ő összegyúrta a papírt, és hagyta, hogy a sönt visszacsússzon a tartójába. Egyszerre álltunk fel, és megköszöntem a segítségét.

– Van valami elképzelése, ki volt az ifjú hölgy? – kérdezte.

– Még nincs.

– Küldjek önnek némi olvasnivalót a hidrokefalusról? Különböző problémákkal jár ez az állapot, amik hasznára lehetnek.

– Igen, biztosan. Köszönöm.

12

Otthagytam a Neurót, és rögtön a Carcajou-központba mentem, Roy második megbeszélésére. Az értekezlet már tartott, úgyhogy beosontam a hátsó sorba. Az agyam még mindig azon járt, amit Carolyn Russelltől hallottam. A beszélgetésünk legalább annyi kérdést vetett fel, mint amennyire választ adott.

Hogy hatott vajon a hidrokefalusz az ismeretlen lányra? Beteges volt? Rokkant? Retardált? Hogy végzi egy ilyen betegségben szenvedő tinédzser egy motorosbanda klubházának közelében eltemetve? Tudatosan vett részt valamiben, vagy ártatlan áldozat volt, mint Emily Anne Toussaint?

Roy ezúttal diákat vetített; egy lista töltötte ki a vetítövásznat.

– A törvényen kívüli motorosbandákat számos általános ismérv jellemzi. A legtöbb motorosklub A Pokol Angyalai mintájára szerveződik. Később részletesen is áttekintjük a struktúráját.

A második pontra mutatott:

– Minden klubnak igen válogatott tagsága van. A „jelölteknek” vagy „inasoknak” bizonyítaniuk kell, hogy méltók magukra öltetni a klub színeit.

Lejjebb haladt a listán.

– A színek a tagok legféltettebb kincsei. De nem mindenki viseli a színeket. Egyes, a banda számára hasznos személyek lehetnek segítők anélkül, hogy csatlakoznának.

– Egy törvényen kívüli motorosbanda fő összetartó ereje a bűnözés. Minden klubnak megvan a maga szabályzata, amely a klub és a tagjai érdekében elnézi az erőszakot. Komoly hírszerzői tevékenységet folytatnak. Megfigyelik a többi bandát és a hatósági személyeket is.

Roy a lista utolsó elemére mutatott a tollával.

– A klubházban tartják az összejöveteleiket. Többnyire igen erősen védik.

A Viperák házára gondoltam, St-Basile-ben. Eltöprengtem, milyen klubösszejövetelen vehetett részt egy tizenhat éves vízfejú tinilány.

Roy átváltotta a diát. A következőn egy faábrázolást láttunk, „Egy törvényen kívüli motorosklub országos felépítése” címmel.

Roy alulról indulva magyarázta el a hierarchiát.

– Egy motorosklub alapegysége a szakasz. Egy független, törvényen kívüli motorosklub akkor csatlakozhat nagyobb szervezethez, mint amilyen A Pokol Angyalai, ha az országos tagság megszavazza a felvételüket. Ez egy hosszadalmas folyamat. Később beszélhetünk róla, ha marad rá idő.

– Minden szakasz egy bizonyos körzetben tevékenykedik, és bizonyos fokú függetlenséget élvez, de a szervezet által felállított szabályok szerint kell működni. A szabályzat lehet vezetőségi rendelet, vagy egyfajta alapszabályzat, és ez határozza meg a tagok és a banda kötelességeit.

Roy ismét diát váltott. Ennek a táblázatnak a címe „Egy törvényen Kívüli motorosklub politikai felépítése: Szakasz” volt.

– Minden szakasznak megvan a vezetőtestülete, amelyet a tagok választanak. Általában van elnök, alelnök, titkár-kincstárnok és katonai

parancsnok. Ők felelnek a csapaton belüli rendért, és a csapaton kívüli békéért.

– Azt hiszem, a helyi motorosok közül senkit nem jelölnek idén Nobel-békedíjra. – Kuricek megint formában volt.

Roy leintette a nevetést.

– Van még egy megválasztott szakasziparancsnok, aki a kiküldetésekért felel. Aztán jönnek a közlegények, akiknek van beleszólásuk az ügyekbe, de a végső döntést az elnök hozza. A nagyobb kluboknak rendszerint van titkosszolgálati tisztjük is. Az ő dolga naprakész információt szerezni a rivális bandákról, riporterekről, ügyvédekről, bírókról, tisztviselőkről, tanúkról, és persze önökről.

Roy körbemutatott a termen.

– Miféle információt?

– Magánéletről, anyagi helyzetről, családtagokról, a barátnőjükről, barátjükről, telefonszámukról, születésnapjukról, címükről, járműükről, a rendszámukról, munkahelyeikről, napi szokásokról. Legyen szó bármiről, ezek a fickók megszerzik. Annyi fotójuk van, hogy a Nemzeti Portrégaléria eltörpülne mellette. Ha egy jövőbeni áldozatról van szó, a dossziéjába alighanem javaslatokat is tesznek arról, hol lenne a legjobb megölni.

– *Merde!*

– *Esti!*

Roy a diagram második legalacsonyabb vonalán lévő három rubrikára mutatott egymás után a tollával.

– A szakaszhierarchia alján vannak a jelöltek, a slepp és a nők.

Roy a „próbaidős tag” mezőre mutatott.

– A „jelöltet” vagy „inast” egy teljes jogú tagnak kell ajánlania. Ő végzi az alja melót a klubházban és a kiküldetéseken. Nincs szavazati joga, és nem járhat templomba.

– Templomba? – A lófarkas nyomozó ma ezüstkoponyát viselt a fülében.

– A kötelező heti szakaszgyűlés.

– Mennyi időbe telik bekerülni?

– A jelöltidő általában fél év, egy év. Könnyű felismerni őket, mert a bandacímer alsó felét viselik csak.

– Ami a szakasz helyét jelöli meg. – Lófarak.

– *C'est ça.* Több oldal foglalkozik a klubszínekkel abban a kézikönyvben, amit kiosztottam. Némelyik valóságos műalkotás.

Roy tolla a „Segítők” feliratú rubrikára vándorolt.

– Egy külsőst is valamely bandatagnak kell támogatnia. Egyesekből jelöltek lesznek, másokból nem. A külsősök mindenféle alantas munkákat végeznek, és afféle támasztószervezetet képviselnek a klub számára a közösségben. A klub minden ügyéből ki vannak zárva.

A jobb szélén lévő, „Női segítők” című rubrikáról két másik lógott le.

– A nők állnak a hierarchia legalján, és két csoportba oszthatók. Az „öreglányok” a feleségek, törvényesen vagy élettársként, és nem találkoznak a többi bandataggal, legfeljebb, ha meghívják őket. A klub „mamái” vagy „birkái” más lapra tartoznak. Hogy is mondjam? – Roy felvonta a szemöldökét és a vállát. – Ők szabadon keverednek.

– Melegszívű hölgyek. – Kuricek.

– Fölöttébb. A mamák szabad prédák bármely teljes jogú tag számára. Bár az öreglányok bizonyos fokú védelmet élveznek, senkinek ne legyenek illúziói. A motorosbandák férfiközpontúak és rendkívül hímsoviniszták. Úgy adják-veszik és csereberélik a nőket, mint az árucikkeket.

– Egy motoros számára a nők felszabadítása azt jelenti, hogy aktus után leveszi róla a bilincset. Esetleg. – Kuricek.

– Körülbelül. A nőket használják és kihasználják. – Roy.

– Hogyan használják? – kérdeztem.

– A szexen kívül ott van az, amit mi sápolásnak hívunk. A nőt egzotikus táncra, italszerzésre, utcai drogterjesztésre, prostitúcióra veszik rá, aztán begereblyézik a pénzt. Egy halifaxi prosti azt mondta, hogy a bevétele 40 százalékát oda kellett adnia A Pokol Angyalainak, akik futtatták.

– Honnan szedik ezeket a nőket? – Éreztem, hogy összeszorul a gyomrom.

– A szokásos. Bárokban szedik fel őket, stoppolás közben... otthontól elszőkött csajokat.

– Szeretnél felülni a Harley-mra, szivi? – Kuricek.

Magam elé képzeltem a koponyát és a söntöt.

– Meglepő módon sosincs nőhiányuk – folytatta Roy. – De ne értsenek félre. Persze sok lány esik áldozatul, akiket akarattuk ellenére tartanak fogva. Ám a hölgyek közül sokan nagy örömmel vetik bele magukat ebbe az életmódba. Macsó pasik, drogok, pia, pisztolyok és szex, amennyi belefér. Egy vad utazás az egész, és ők boldogan mennek.

– A nők más, nem kimondottan szexuális vagy gazdasági értelemben is hasznossá teszik magukat. Gyakran ők csempészik a drogokat vagy a fegyvereket, és ügyesen menekülnek, ha rajtuk ütnek. Némelyik igen hatékony kém. Elhelyezkednek kormányzati intézményeknél, telefontársaságoknál, nyilvántartókban, bárhol, ahol hasznos információhoz juthatnak. Némelyik „Öreglánynak” fegyver vagy ingatlan van a nevéen. Vagy azért, mert a férjnek valamiért nem lehet, vagy azért, hogy a pasas védje a vagyonát egy esetleges elkobzástól.

Roy az órájára nézett.

– Azt hiszem, ez a végszó. Páran most csatlakoztak hozzánk a CUM-tól, úgyhogy lehet, hogy tartok még egy ilyen gyűlést.

CUM. Communauté Urbaine de Montréal Police. Kíváncsi voltam, Claudel miért nem volt jelen a mai megbeszélésen. Ha így lesz, közlésem a gyűlés időpontját.

Miközben a laborba hajtottam, ismét a St-Basile-i tinédzserhez vándoroltak a gondolataim, és Russell magyarázatához. Lehet, hogy a lány a motoros-őrület áldozata? Valami aggasztott vele kapcsolatban, és próbáltam összerakni mindazt, amit tudtam róla.

Tinédzser volt, mikor meghalt. Már nem gyerek, de még nem is nő. A csontjai semmit nem árultak el arról, hogyan halt meg, de tudtak valamit arról, hogyan élt. A hidrokefalusz segíthet az azonosításában.

A begyógyult fűrásnyom azt sugallta, hogy jó ideje benne volt már a sönt. Utálta a söntjét? Éjjel, az ágyán fekvé kitapogatta a bőre alatt futó csövet? Volt más fizikális problémája is? A társai csúfolták? Jó tanuló volt? Vagy lemaradt? Találunk vajon olyan orvosi adatokat egy eltűnt tinédzserlányról, amelyek segíthetnek azonosítani a koponyát?

A legtöbb névtelen halottammal ellentétben fogalmam se volt róla, ki lehet ő. A Lány. Így kezdtem gondolni rá. A Lány a Viperafészekben.

Miért temették el a motorosbanda klubházánál? A halála kapcsolatban áll Gately és Martineau meggyilkolásával? Vagy csak a motorosok nőkkel szembeni erőszakosságának újabb áldozata? Szándékosan vették el az életét, vagy csak rosszkor volt rossz helyen, mint a kis Emily Anne Toussaint?

Ahogy a csúcsporgalomban próbáltam előrehaladni, megint előtört a fájdalom és a düh. A fájdalom egy életért, amit nem élhettek végig, és a düh az elkövetők érzéketlensége miatt.

Andrew Ryanre is gondoltam, égszínkép szemére, égető szenvedélyességére. Még az illata is boldogsággal töltött el. Hogy nem

vettem észre a másik énjét? A kettős életét? Tényleg igaz lehet? Az agyam azt mondta, igen. Bertrand megesküdt, hogy igaz. De miért lázadzik a szívem?

A gondolataim fölösleges köröket futottak. A nyakam fájt, és éreztem, hogy lüktet a szemem.

Bekanyarodtam a Parthenais-re, és beálltam egy üres parkolóba. Hátradőltem, és „időt kértem”. Pihenésre volt szükségem.

Megmondom Claudelnek, amit megtudtam, aztán még csak nem is gondolok csontokra és Ryanre egész hétvégén. Maximum annyit teszek, hogy átnézem Roy jegyzetét a motorosokról. Olvasok, vásárolok, és elmegyek Isabelle bulijára. Hétfőn újabb fogadalmat teszek. Folytatom a kutatást Emily Anne gyilkosai után, és nevet találok a Lánynak a Viperafészekből.

13

Hét után értem haza.

A laborban biztonságba helyeztem a csontokat és a söntöt, azután felhívtam Claudelt, hogy megosszam vele mindazt, amit Russelltől hallottam. Úgy döntöttünk, átnézem az összes olyan ügyet az elmúlt tíz évből, amelyben részleges csontvázak szerepelnek. Ő továbbhalad az eltűnt lányok listájával. Ha egyikünk se jár sikerrel hétfő estig, továbbítjuk az esetet a CPIC-hez. Ha ez se jön be, elküldjük délre, az NCIC rendszerbe.

Ez úgy hangzott, mint egy terv.

Miután átöltöztem, és kicsit társalogtam Birdie-vel, elsétáltam a McKayre, felmásztam a felső emeleten lévő edzőterembe, és egy órát szántam a testemre. A hentesnél vettem egy grillcsirkét, és feltöltöttem a zöldség- és gyümölcskészletemet.

Otthon zöldbabot mikróztam, felvágtam a csirkét, a felét betettem a hűtőbe vasárnap ebédre. Utána elővettem egy üveg Maurice's Piggy Park barbecue szószt.

Montreal valóságos svédasztal, a világ legjobb éttermei találhatóak itt. Kínai. Német. Thai. Mexikói. Libanoni. Minden etnikai csoport képviselteti magát. Legyen szó gyorséttermi ebédéről vagy egy ínyc

vacsoráról, ez a város felülmúlhatatlan. Kevés kudarainak egyike a barbecue.

Amit Québecben barbecue szósznak hívnak, az egy barna öntet. Épp olyan íztelen és szagtalan, mint a szénmonoxid. Az elszánt kutató találhat még texasi paradicsomos változatot, de az ecetes-mustáros, kelet-karolinai keverék olyan finomság, amit sajnós importálnom kell. Az aranszínű lötytyöt látva montreali ismerőseim mindig gyanakodnak, de elég egy falat a meggyőzésükre.

Maurice's szóst öntöttem egy kis tálba, mindent bevitettem a nappaliba, és a tévé előtt megvacsoráztam. Este kilenckor még mindig jól ment a hétvége. Eddig a legnehezebb döntést az okozta, melyik csapathoz legyek hűséges. Bár a Cubs a Braves ellen játszott, mégis az NBA rájátszásokat választottam, és 102-87-es győzelmet szurkoltam ki a Hornetsnek a Knicks ellen.

Birdie kétségek közt vergődött. Vonzotta a csirke illata, de a kiabálás és karlengetés riasztotta. Az estét a szoba másik végében töltötte, fejét a mancsára fektetve, és felnézett, valahányszor felkiáltottam. Tizenegykor utánam jött az ágyba, és két kört írt le, mielőtt a térdem mögé feküdt. Percek alatt mindketten elaludtunk.

A csengő ébresztett fel. Bár a csipogás pontosabb kifejezés. Amikor valaki felcsenget a kaputelefonon, a rendszer csipog, mint egy veréb, amelyikre rájött a csuklás.

A rolettán át sápadtszürkén derengett, az óra kijelzőjén negyed kilenc villogott. Bird már nem volt a lábamnál. Felcsaptam a takarót, és megragadtam a köntösömet.

Mikor kibotladoztam a folyosóra, hatalmas zöld szem fogadott. A mellemhez kaptam a kezem, és önkéntelenül hátraleptem a biztonsági monitortól.

Csipcsirip.

A szem hátrahúzódott, és az unokaöcsém arcává változott. Grimaszolt a kamerának. Ide-oda billentette a fejét, és az ujjaival széthúzta a száját.

Megnyomtam a gombot, hogy beengedjem. Birdie a lábamhoz dörgölődött, és kerek, sárga szemét rám emelte.

– Fogalmam sincs, Bird.

Amikor Kit befordult a folyosó sarkán, egyik kezében katonai zsákot tartott, a másikban papírzacskót, és mindkét válláról egy-egy hátizsák

lógott. Tarka kötött sapkát viselt, amivel nagyon menő lenne Guatemalában.

– T. néni! – mennydörögte azzal a harsogó texasi hanghordozásával.

– Csss – emeltem számhoz az ujjamat. – Szombat reggel van!

Hátraléptem, és kitártam az ajtót. Ahogy elment mellettem, füst-, penész-, és gomba- vagy mohaszagot éreztem. Ledobta a csomagjait, és megölelt. Mikor elengedett, és levette a sapkáját, a haja olyan volt, mint Ollókezű Edwardé.

– Tuti a frizud, nénikém.

– Bagoly mondja verébnek – feleltem, és a fülem mögé igazgattam a fürtjeimet.

Felém nyújtotta a papírzacskót.

– Egy kis apróság a vermonti vizekből – ekkor meglátta Birdie-t szia, Bird. Hogy van a cimborám?

A macska beviharzott a hálósobába.

Kinéztam az üres folyosóra.

– Howard is itt van?

– Nem. Visszahúzta a belét Délre.

– Ó? – miközben becsuktam az ajtót, rossz érzésem támadt.

– Bizony. Visszavárta az olajbiznisz. De én még maradok egy kicsit, ha nem gond.

– Hogyne, Kit. Csodás.

Egy kicsit? A poggyászhalomra néztem, és eszembe jutott, amikor az anyja utoljára meglátogatott. A húgom, Harry, egy ötnapos konferenciára jött, de a végén hetekig itt ragadt.

– Elég csapzott vagyok. Nem baj, ha lezuhanyozom és hunyok egyet? A napnak még eszébe se jutott felkelni, mikor tábornok bontottunk.

– Aludj, ameddig jólesik. Azután szeretnék mindent hallani az utatokról – és megfürdeni, gondoltam.

Hoztam törölközőt, és megmutattam Kitnek a vendégszobát. Azután farmert, pólót vettem fel, és elsétáltam a sarki *dépanneur*höz, hogy megvegyem a *Gazette*-et. Mikor visszaértem, nedves törölközők heverték a földön, és a hálósoba ajtaja csukva volt.

A konyhába mentem, és megszagoltam Kit csomagját. Nyilván hal. Műanyag fóliát tekertem a papírzacskó köré, és az egészet betettem a hűtőbe további intézkedésig. Azután kávéfőztem, és az újsággal leültem az ebédlőasztalhoz.

Ekkor lett oda az egész hétvégém.

120-RA UGROTT A HULLASZÁMLÁLÓ: KÉT ÚJABB MOTOROS HOLTTESTÉT AZONOSÍTOTTÁK

A sztori a harmadik oldalra került. Számítottam valami híradásra. Amire nem számítottam, az a fotó volt. A kép homályos volt, messziről készült, erős teleobjektívval, de az alanyát fel lehetett ismerni.

Egy sír mellett térdelek, koponyával a kezemben. Mint mindig, a felirat úgy azonosított, mint „...egy amerikai törvényszéki antropológus, aki a Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale-nak dolgozik.”

Annyira életlen volt a kép, hogy nem tudtam biztosan, a Vipera klubházánál készült, vagy egy régebbi képet vették elő. A megjelenésem és a felszerelésem nagyon kicsit változik ásatásról ásatásra, a környezetemben pedig nem volt semmi, amiről beazonosíthattam volna a helyszínt.

A cikkhez még három fotó társult: a szokásos arcképek az áldozatokról, és egy látkép a Vipera klubház bejáratáról. A cikk leírta Gately és Martineau exhumálását, és felidézte eltűnésük történetét. Azután röviden összefoglalta a motorosháborút, és Ismét kitért a halottak számára.

Oké. Ezeket a tényeket hivatalos úton is megtudhatták. Ám ami ezután következett, az megdöbbsentett.

A szöveg közölte, hogy meglepő módon előkerült egy harmadik áldozat is. Részletesen leírta a másik gödörben talált hiányos maradványokat. Végül leszögezte, hogy eddig a pillanatig a fiatal nő kiléte rejtély.

Ezt honnan az ördögből bányászták ki?

Kezdem bedühödni. Egyébként is rühellem a média érdeklődését, de különösen utálok, ha félok, hogy veszélyezteti az ügyemet. Ki adhatta ki ezt az információt?

Vettem egy nagy-nagy lélegzetet, és felálltam, hogy újramelegítsem a kávé.

Oké. Valaki kiszivárogtatta az információt. Na és?

Na és, nem szabadna ilyesminek megtörténnie. Ennyi.

Megnyomtam a gyorsmelegítő gombot a mikrón.

Igaz. De veszélyezteti ez az ügyet?

Ezen gondolkodtam.

Megszólalt a mikro csengője.

Nem. Sőt, az újságcikk akár hasznos is lehet. Hátha valaki mond egy nevet.

Így hát semmi baj. Vajon hivatalos döntés született az információ kiadásáról? Aligha, különben tudnék róla.

Valaki beszélt a sajtónak, és ez megengedhetetlen. Ki tudott a lány csontjairól? Quickwater? Claudel? Valaki az azonosítóktól? Valaki a laborból? Dr. Russell?

A hétvégén már nem derítheted ki.

Ez is igaz.

Elhatároztam, hogy majd hétfőn foglalkozom a kérdéssel, így visszatértem az olvasáshoz, vásárláshoz. És Isabelle partijához.

Kit.

Ó!

A telefonhoz léptem, és Isabelle számát hívtam.

– *Bonjour*.

– Én vagyok az, Isabelle.

– Tempe, eszedbe se jusson, hogy lemond! – Hallottam, hogy a háttérben a *Tavaszi áldozat* szól, ebből tudtam, hogy főz. Isabelle mindig Sztravinszkijre főz.

– Valami közbejött...

– Az egyetlen elfogadható mentség az lenne, ha valaki lezuhanna egy 747-essel. Te.

– Ma reggel beállított az unokaöcsém, és itt marad egy ideig.

– *Oui?*

– Úgy érzem, nem volna helyes egyedül hagyni az első estéjén.

– Nem is kell. Magaddal hozod őt is.

– Tizenkilenc éves.

– *Extraordinaire*. Azt hiszem, én is voltam egyszer anyyi. Ha minden igaz, a hatvanas években. Túl kellett élnem a hatvanas éveket, hogy megérjem a hetveneseket. Emlékszem, LSD-t szedtem és rémes cuccokat hordtam. Fél nyolckor várlak a fiatalemberrel együtt.

Beleegyeztem, és letettem a kagylót.

Rendben. Most meg kell győznöm az unokaöcsémet, hogy töltsse a szombat estéjét báránybordát és csigát eszegetve egy csomó idősebb felnőttel.

Mint kiderült, ez nem jelentett gondot. Kit fél négy körül bújt elő, gyűrötten és éhesen. Elpusztította a maradék csirkét, és megkérdezte, moshat-e. Mikor szóba hoztam a vacsorát, készségesen beleegyezett.

Úgy döntöttem, fel fogom hívni Harryt. A lányom kamaszkorában szerzett tapasztalataim alapján nem számítottam Kittől ilyen lelkes igenre. De Kit idegen volt a városban, lehet, hogy nem is lett volna más szórakozása.

A következő pár órában ajánlólevelet írtam egy diákomnak, kitakarítottam a szobámat, és elmagyaráztam a mosógép beállításait az unokaöcsémnek. Hat körül leszaladtam a Le Faubourgba egy üveg borért és egy kis csokorért.

Isabelle az Îles-de-Sceurs-ön lakik. Ez egy kis földdarab a Szent Lőrinc folyóban, ami nemzedékeken keresztül a Szent Erzsébet Nővérek tulajdona volt, de a közelmúltban a yuppie-k rendje vette birtokba. Lévén „vegyes használatú” közösség, a szigeten társasházak, magánvillák és magas apartman-épületek keverednek stílusosan teniszklubokkal, üzletsorokkal, kerékpárutakkal, és szépen gondozott zöld területekkel. A szigetet a Champlain-híd köti össze a déli parttal, Montreallal pedig két kisebb híd.

Isabelle lakása egy két épületből álló komplexum legfelső emeletén volt, az északi végen. Miután harmadik házassága is zátonyra futott, Isabelle aláírta a válási papírokat, eladta az otthonát az összes berendezéssel együtt, és az Îles-de-Soeurs-ön kezdett új életet. Egyedül féltve őrzött CD-it és fotóalbumait hozta magával.

Új, „a pokolba is” tudatállapotához illő enteriőrt keresve végül a szafaritémát választotta. A lakberendezője természetes anyagokat ötvözött, mintha egyenesen a World Wildlife Funddal hagyták volna jóvá. Mindezt tigris- és leopárdbőr utánzatokkal tették teljessé. A falakon állatos képek lógtak, és afrikai fafaragás-gyűjtemény sorakozott az üvegtetejű dohányzóasztalon, amelynek a lábai elefántlábakra hasonlítottak. A hálószobában lévő franciaágy felett pedig moszkítóhálóból volt a baldachin.

Kit el volt bűvölve, vagy legalábbis úgy tett. Miközben Isabelle körbevezetett minket, csak úgy ömlöttek a fiúból a kérdések a különböző tárgyak eredetéről. Nem tudtam eldönteni, mennyire őszinte az érdeklődése, de elégedett voltam a társasági intelligenciájával.

Engem nem a dekoráció, hanem a kilátás ragadott meg. Még mindig vártak egy vendéget, így hát, miután Kittel megkaptuk az italunkat, és találkoztunk a többiekkel, kimentem az erkélyre gyönyörködni kicsit.

Épp csak szemerkélt az eső, a folyó túloldalán az ég alja minden elképzelhető színben tündökölt. A hegyek Centre-ville épületei fölé tornyosultak. Tömör feketeségek. Láttam odafent a kivilágított keresztet.

Bentről csengetést hallottam, azután Isabelle a nevemet kiáltotta. Még vettem egy utolsó pillantást körbe, és beléptem.

Befutott az utolsó vacsoravendég is, és épp a viharkabátját adta oda Isabelle-nek. Mikor megláttam az arcát, leesett az állam a csodálkozástól.

14

– *Vous!*

Nem valami szemfüles rajongó volt. „Még számolunk” pillantást vettem Isabelle-re, de nem törődött vele.

– *Oui.* Meg vagy lepve, Tempe? – vigyorgott a barátnőm. – Mondtam, hogy hivatalosan még nem ismeritek egymást. De most bemutatlak titeket.

Az újságíró kezét nyújtott. Ezúttal nem volt benne mikrofon, és barátságosan nézett rám, nem pedig döbbenet, mint a Vipera klubház előtti találkozásunkkor.

– Tempe, ő Lyle Crease. Biztosan láttad már a televízióban.

Most már helyére tudtam tenni az arcát. Oknyomozó riporter volt a CTV-nél.

– Lyle, tudom, hogy nem kell bemutatnom neked Dr. Brennant. Mi Tempének szólítjuk. Hosszú e-vel a végén. Az emberek általában eltévesztik.

Amikor elfogadtam Crease kinyújtott kezét, közel hajolt, és québeci szokás szerint jobbról-balról megpuszilt. Hátraléptem és motyogtam valamit, ami, remélem, kimértnek, de azért udvariasnak tűnt.

Isabelle a többieknek is bemutatta Crease-t, aki a férfiakkal kezét fogott, a nőknek pusztit adott. Azután a barátném Kitre emelte a poharát.

– Azt hiszem, ifjú, jóképű texasi vendégünk tiszteletére ma gyakoroljuk inkább az angol tudásunkat!

Poharak emelkedtek a magasba, amint mindenki vidáman helyeselt. Kit, úgy tűnt, rendkívül megkönnyebbült ettől.

– Segítsek a vacsoránál? – kérdeztem fagyos angolsággal, mert égttem a vágytól, hogy kettesben maradhassak Isabelle-lel egy kicsit, és jól megmondjam neki a magamét.

– Nem kell. Minden kész. Kérlek, üljetek asztalhoz! Mindenki kis kártyát talál a tányérja mellett.

Francba!

Isabelle visszavonult a konyhába, miközben mi megkerestük a helyeinket. Ahogy sejtettem, Crease mellé kerültem. Tőlem jobbra Kit ült.

Heten voltunk összesen. Egy idősebb színész ült Kit másik oldalán. Találkoztam már vele, de nem jutott eszembe a neve, és bemutatkozáskor sem értettem. A maradék két vendég ismeretlen volt számomra. Mint kiderült, házaspár. Az asszonynak régiségboltja van, a férj filmproducer.

Elcsevegtünk, amíg Isabelle behordta a tálakat a konyhából. A színész épp most fejezett be egy francia nyelvű előadássorozatot a *Hamlet* Poloniusaként a Théâtre du Rideau Vert-ben. Crease a legújabb témájáról számolt be. Egy tizenhat éves hackerről volt szó, aki feltörte az amerikai hadsereg számítógépes rendszerét, azután felhívta a kanadai lovas rendőröket, mert azt akarta, hogy elkapják.

– Fel akarta hívni magára a figyelmet a fiú – vélte a színész.

– Próbálkozhatott volna a focival is – felelte az unokaöcsém.

Nem rossz. Kit.

– Na és, ti mivel foglalkoztok mostanában? – kérdezte Isabelle a házaspárt, miközben körbejárta az asztalt a borral, és mindenkinek töltött.

Amikor Kithez ért, rám nézett. Bólintottam. Miért ne? A québeci törvények szerint már ihat, és én vezetek. Kit boldogan elfogadta.

A producert úgy hívták, Claude-Henri Brault. Most jött haza egy háromhónapos forgatásról Írországból. A felesége, Marie-Claire egy boltot vezetett Old Montrealban, és Provence-ban járt antikvitásokat vásárolni. Ódákat zengett az arles-i királyságról, az Anjou-családról, és vagy egy tucat Lajosról. Részletesen elsorolta, hogy melyikük hogyan változtatta meg a bútorművészet arculatát. A borjűfalatok fölött lopva Lyle Crease-re sandítottam. Haja és foga tökéletes volt, a ruhája épp olyan jól vasalt, mint ahogy emlékeztem rá. Az egyetlen hiba, amit felfedeztem, egy korpaszem volt a gallérján.

Emellett Lyle tudott hallgatni. A tekintetét Marie-Claire-re függesztette, s időnként bólintott, mintha az anyagesztétika és a vitrintervezés körül forogna a világ.

Amikor Marie-Claire megállt levegőt venni, Isabelle közbelépett, és olyan ügyesen terelte másfelé a beszélgetést, mint egy repülőtéri légi irányító, akinek több járat villog a képernyőjén. Bár csodáltam ezt a képességét, nem tetszett az irány, amit választott.

– Tempe azokon a szörnyű bandagyilkosságokon dolgozik. Tudsz valamit mondani róluk?

– A motorosok? – kérdezte Claude-Henri.

– Igen. – Isabelle-re akartam meredni, de beláttam, hogy udvariatlanság lenne. És ha megfojtanám, az még inkább.

– Köze volt a felfedezésekhez, amikről az újságban olvastam?

– Igen, de mint Isabelle is tudja – fagyos mosolyt küldtem a barátném felé –, nem...

– Mit csinálsz a motorosokkal, Tempe néni?

Kit figyelme elkalandozott a bútortervezés lecke alatt, de az új témától ismét felélénkült.

– Mint tudod, a tartományi orvosszakértői labornak dolgozom.

Kit bólintott.

– Múlt héten az igazgató megkért, hogy nézzek meg néhány gyilkossági esetet – semmit nem szóltam a Carcajou-műveletben vállalt szerepemről.

– Hányat?

– Többet.

– Többet, mint a Bee Gees? – erőszakoskodott.

– Ötöt.

– Öt embert tettek jégre egy hét alatt? – Kit szeme elkerekedett.

Mindenki más elhallgatott az asztalnál.

– Kettejüket 1987-ben ölték meg. Ezen a héten találtuk meg a holttestüket.

– olvastam erről – bökött felém Claude-Henri a villájával. – *C'est ça*. Maga volt a fényképen.

– Kik voltak a többiek? – tudakolta Kit.

Most már öt is szerettem volna megfojtani.

– Ketten egy bombától haltak meg. Az egyik egy kislány, akit egy motoros lövöldözés közben öltek meg.

– *Mon Dieu* – mondta Marie-Claire, megfedkezve az angol nyelvről.

A Perrieremért nyúltam, és már bántam, amiért korábban nem figyeltem rá. Akkor most közbevetnék valami kérdést a reneszánsz furnírokról.

– Beleszámolta azt a fiatal hölgyet is, akinek a csontjait St-Basile-leGrand-on találták meg?

Erre a kérdésre Crease felé fordultam. Bár a hangja nem árult el semmit, a szemében valami csillogást láttam, amit korábban nem. Ha sztorit remélt, tőlem nem kapja meg.

– Nem.

– Azonosította már? – A boráért nyúlt.

– Nem.

– Kiről beszéltek? – kérdezte Kit.

– A két motoros sírja közelében más csontokat is találtunk. Egy fiatal nő, de nem tudjuk, kicsoda, vagy hogy van-e köze a Viperákhoz. Lehet, hogy még azelőtt temették oda, hogy a Viperáké lett a terület.

– Úgy véli? – faggatózott Crease.

– Nem tudom.

– Kik azok a Viperák?

Gyorsan felülbíráltam az unokaöcsém társasági képességeiről alkotott véleményemet.

– A Pokol Angyalai bábklubja.

– Kizárt!

– Bizony. Ők és a fegyvertársaik csaknem százhusz halálesetért felelnek a provinciában az elmúlt öt évben. Csak Isten tudja, hányan tűnhettek még el.

– A motorosok ölik egymást?

– Igen. Hatalmi harc a drogkereskedelemért.

– Miért nem hagyják őket? – kérdezte a színész. – Tekintsék ezt a szociopáták önszabályozásának.

– Azért, mert ártatlanok is belekerülnek a tűzharcba, mint a kilencéves Emily Anne Toussaint.

– Lehet, hogy a másik lány is?

– Lehet, Kit.

– Mit gondol, be tudja ezt bizonyítani? – Crease.

– Nem tudom. Claude-Henri, mesélj a filmedről!

Miközben a producer beszélt, Crease fogta a Chardonnay-t, és az üres poharamért nyúlt. Megráztam a fejem, de nem törődött vele. Amikor rátettem a kezem, nevetve félrehúzta, és megtöltötte a poharamat.

Bosszankodva kiszabadítottam a kezemet az övéből, és hátradőltem. Nem szenvedem az olyan embereket, akik másokat az akaratuk ellenére ivásra ösztökélnek.

Az unokaöcsém hangja visszaterelt a beszélgetéshez. Isabelle irányította Kitre a reflektorfényt.

– Igen, apuval voltam. Az olajiparban dolgozik. Texasból hajtottunk fel, egy öreg lakóautón. Apu ötlete volt. Azt akarta, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz.

– Azért kanyarodtunk erre, hogy beadjuk a nénikém macskáját, aztán keletre vettük az irányt, a vermonti Derby Line-felé. Apu alaposabban megszervezte ezt a kis kirándulást, mint a szövetségesek a normandiai partaszállást. Ezért emlékszem az összes városnévre.

Na szóval, egy Westmore nevű város közelében táboroztunk, és a Willoughby folyóban lazacoztunk. Ezek a lazacok nem költöznek. A tavaszi ívásidő baromi nagy szám. Az igazi horgászok számára ez biztos valamiféle szent hely.

Azután délre húztunk, Manchesterbe, és a Bettenkillben horgásztunk, apu pedig mindenféle vackot vásárolt az Orvis gyárban. Pergetőbotokat, legyezőbotokat, meg ilyesmit. Aztán visszament Texasba a lakóautóval, én pedig beugrottam az én motorosvadász nénikémhez.

Rám emelte a poharát, és mindenki követte a példáját.

– Ez kicsit bizarr – folytatta Kit. – Ugyanis apu tavaly vett nekem egy motort.

Megdöbbszemtem, bár korántsem volt meglepő. Howard a húgom második férje volt, egy nyugat-texasi olajvállalkozó. Több volt a pénze, mint az esze, és egy génhiba miatt alkalmatlan volt a monogámiára. Kit hatéves volt, amikor elváltak. Howard pedig úgy képzelte az apaságot, hogy játékokkal és pénzzel halmozza el a fiát. Háromévesen póni-lovat és motoros játékautót kapott Kit. Tizennyolc éves korában vitorlás hajók következtek, azután meg egy Porsche.

– Milyen motort? – kérdezte Isabelle.

– Egy Harley Davidsont. Apu imádja a Harleykat. Az enyém egy Road King Classic, neki pedig egy Ultra Classic Extra Glide-ja van.

Mind a kettő Evo. De apa igazi nagy szerelme egy öreg „ökölfej”. Azokat csak 1936 és 1947 között gyártották.

– Mit jelentenek ezek? – érdeklődött Isabelle.

– Becenevek, amik a motorfej kialakítására utalnak. Az Evolution V2 motort a nyolcvanas évek elején kezdték gyártani. Eleinte „tökfejnek” nevezték, de ez nem ragadt rá. A többség Evónak hívja. A ma látható motorok nagy része lapátfej, ami 1966-1984 között készült. 1948-tól 1965-ig trapézfejek voltak, azelőtt a laposfejek, amik '29-ben jöttek ki. A motorfej dizájnából könnyű beazonosítani a gyártás idejét.

Kit motorosok iránti érdeklődése eltörpült a motorok iránti szenvedélye mellett.

– Tudtátok, hogy az összes modern Harley a Silent Gray Fellow-től származik? Ez volt az első motor, amelyik legördült a gyártósorról Milwaukee-ban, a századfordulón. A Silent Gray Fellow-nak egyhengeres, 16 köbcentis motorja volt, három lóerős. Semmi hidraulikus szelepemelő, elektromos indítómotor, kéthengeres V motor.

Kit hitetlenkedve rázta a fejét.

– Egy modern két vezérműtengelyes motor a maga 1440 köbcentijével jócskán felülmúlja. Még egy régi 71 FLH-nak is, ami 1210 köbcentis, 80.51-es motorkompresszió rátája van. Ma pedig már a százhoz közelednek. Igen, nagy utat tettünk meg. De minden paripa, ami ma az utakon fut, a jó öreg Silent Gray Fellow-től származik.

– Más motorgyártók nem is léteznek? – kérdezte a színész.

– De igen – felelte Kit, az arcáról és a hangjából megvetés sugárzott. – Vannak Yamahák, Suzukik, Kawasakik és Hondák is. De azok csak közlekedési eszközök. Az angolok csináltak néhány jó motort. Norton, Triumph, BSA. De már rég kivonták őket a forgalomból. A német BMW-k is impozáns masinák, de számomra csak a Harley létezik.

– Sokba kerülnek? – kérdezte Claude-Henri.

Kit vállat vont.

– A Harley nem gyárt alacsony árkategóriás motorokat. Nem olcsó mulatság.

Hallgattam, amit az unokaöcsém mondott. Épp úgy imádta és ismerte a motorokat, mint Marie-Claire a bútorokat. Lehet, hogy szerencsésen időzítette a látogatását. Talán segíthet nekem megérteni azt a furcsa világot, amibe belecsöppentem.

Csaknem éjfél volt, amikor elkészöntünk és a lifthez indultunk. hullafáradt voltam, de Kit, mint akit felhúztak, folyamatosan áradozott a motorokról, és kritizálta az est vendégeit és eseményeit. Biztos a bor, gondoltam. Irigyeltem az életerejét.

Elállt az eső, de erős szél fújta a folyó felől. Cibálta a faágakat és a bokrokat, és nedves leveleket kavart fel a földön. Mikor Kit felajánlotta, hogy elmegy a kocsiért, alaposan felmértem, hogy milyen állapotban van, azután odaadtam neki a kulcsot, és a hallban vártam rá.

Egy percben se telt, hogy a bejárat elé álljon. Kiszállt, és átment az utasoldalra. Amikor beültem a kormány mögé, Kit egy barna borítékot tett az ölembe.

– Mi ez?

– Boríték.

– Azt látom. De honnan van?

– A szélvédőn volt, az ablaktödő alá dugták. Biztos van egy csodálód.

Megnéztem a borítékot. Bélelt volt. Az egyik végét letűzték. A hátán volt egy kis fül, hogy könnyebben ki lehessen nyitni. Piros filccel írták rá a nevetem.

Néztem a betűket, és megszólalt bennem egy vészcsengő. Ki tudta, hogy a szigeten leszek ma este? Ki ismerhette fel a kocsimat? Követtek? Figyelnek?

Óvatosan kitapogattam a tartalmát. Éreztem, hogy valami kemény van benne.

– Na!

Összereztem Kit hangjára. Mikor odafordultam hozzá, az arca ijesztően sápadtnak tűnt, az arcvonásai sötétek voltak és eltorzultak a hallból kiszűrődő sárga fényben.

– A fenébe. Kit, ez lehet, hogy... – elhallgattam, nem is tudtam, mit mondhatnék.

– Lehet, hogy mi? – Kit féloldalt ült, a karját az ülés támlája köré fonta. – Rajta! Nyisd ki! – erősködött. – Fogadok, hogy valami poén. Valamelyik zsernyák haverod észrevette a kocsit, és otthagytott valamit, hogy rád ijesszen.

Az nem kizárt. Bárki a rendőrségtől lefuttathatta a rendszám táblát. Eddig is gyakran voltam viccek célpontja.

– Rajta! – Kit előrenyúlt, és felkapcsolta a belső világítást. – Lehet, hogy baseballjegyek vannak benne.

Meghúztam a fület, és benyúltam a borítékba. Az ujjaim kis üvegtégelyt markoltak meg.

Amikor kihúztam a tégelyt, és a fény felé tartottam, epét éreztem a torkomban. A nyelvem alatti ritmikus lüktetés azt sugallta, hogy hányni fogok. Alig hallottam Kitet, amint a kocsi kilincsért kaptam.

– A francba, Tempe néni! Kit bosszantottál fel?

15

A szemgolyó a tégely alján hevert, pupillával felfelé. Húscsafatok úszkáltak a zavaros folyadékban. A szerv elfehéredett, és részben sérült volt: az egyik oldalán egyenetlen szakadás látszott. Bár szorosan bezárták, a tégely ismerős szagot árasztott. Összehajtogatott papírt ragasztottak az aljára. Kit elvette és felolvasta az üzenetet.

– *On te surveille* – furcsák voltak a francia szavak a texasi harsogással. – Ez mit jelent, Tempe néni?

– Figyelünk.

Reszkető kézzel tettem vissza a tégelyt és az üzenetet a borítékba, és a hátsó ülés elé, a földre raktam. Mindent ellepett a formaldehid szaga. Tudtam, hogy csak képelem a szagot, de ettől még ugyanúgy émelyegtem. Próbáltam leküzdeni az öklendezést, izzadt tenyeremet a nadrágomba töröltem, és sebességbe raktam a kocsi.

– Szerinted ez valami vicc? – kérdezte Kit, miközben bekanyarodtunk az Île-des-Soeurs boulevard-ra.

– Nem tudom – feleltem vékony hangon.

Miután észrevette, milyen hangulatban vagyok, nem erőltette a témát.

Otthon műanyag zsákba burkoltam az üvegcsét, és egy fémdobozba tettem. Azután kiürítettem a hűtőben a zöldséges polcot, hogy odarakjam.

Kit némán figyelt. Csodálkozva nézett rám.

– Hétfőn beviszem a laborba – magyaráztam.

– Ugye, az egy igazi szem?

– Igen.

– Szerinted vicc? – ismételte meg korábbi kérdését.

– Lehet – én magam se hittem el, de nem akartam megijeszteni Kitet.

– Azt hiszem, nem kéne megkérdeznem, de ha vicc, akkor miért kell bevinni a laborba?

– Hátha rájleszttek a tréfamesterekre – feleltem.

Igyekeztem, hogy nyugodtnak tűnjön a hangom.

Megöleltem Kitet.

– Megyek, lefekszem. Holnap kitalálunk valami jó programot.

– Klassz. Nem baj, ha zenét hallgatok?

– Egész nyugodtan

Miután Kit ajtaja becsukódott, kétszer is ellenőriztem minden ajtó és ablak zárját, és meggyőződtem róla, hogy a riasztórendszer működik. Leküzdtem a kísértést, hogy benézzek a szekrénybe és az ágy alá, hátha lapul ott valaki.

Kit választása a Black Sabbath-ra esett. Negyed háromig játszott.

Sokáig feküdtem ébren, hallgattam a heavy metál dübörgését. Töprengtem, vajon hívhatjuk-e zenének ezt, hány szomszédom fog majd panaszkodni, és ki akart annyira az értésemre adni valamit, hogy egy emberi szemmel nyomatékossította?

Bár húsz percen át zuhanyoztam, a formaldehid szaga befészkelte magát az agyamba. Hányingerrel küszködtem, és még mindig lúdbőrzött a hátam.

Sokáig aludtam másnap délelőtt. Mikor felébredtem, még mindig fáradt voltam, mert éjjel folyton felriadtam. A gondolataim azonnal a hűtőmben lapuló ijesztő tárgyra ugrottak. Ki? Miért? A munkámmal kapcsolatos? Egy elmebeteg ólalkodik a környéken? Ki figyel engem?

Aztán erővel elhesegettem ezeket a kérdéseket, hogy majd hétfőn foglalkozzam velük. Addig is, rendkívül éber leszek. Ellenőriztem a könnygáz spray-met, azután a telefon direktívó gombjait. Meggyőződtem róla, hogy az is, és a biztonsági doboz riasztója is a rendőrség számára van beállítva.

A nap szépen sütött, és kis udvaromon a hőmérséklet öt Celsius-fokot mutatott. Negyven fok Fahrenheit délelőtt 10-kor. Kanadai viszonylatban kánikula lesz.

Ismerve a kamaszok biológiai óráját, délnél előbb nem számítottam rá, hogy Kit előkerül. Így felkaptam a cuccomat, és elcaplaltam az edzőterembe. A szokottnál óvatosabban lépdeltem. Bizsergett a bőröm a feszültségtől, a szemem minden gyanús jelre vagy személyre figyelt.

Edzés után vettem bagelt, krémsajtot és néhány finomságot, amit a sajtra lehet tenni. Eszembe jutott, hogy megállják a virágospultnál is. Birdie került Kit megérkezése óta, gondoltam, visszaédesgetem egy kis macskamentával.

Sem a bagelek, sem a macskamenta nem értek el nagy sikert. Az unokaöcsém negyed kettő körül bújt elő, a macskám unottan követte.

– Egy szót se koránkelésről és aranyelésről! – mondta Kit.

– Bagelt?

– Jöhet.

– Krémsajt, füstölt lazac, citrom, hagyma, kapribogyó?

– Töröld a kapribogyót, és futtathatod a programot.

Miközben Kit evett, felvázoltam a lehetőségeket.

– Csodás nap van odakint. Szabadtéri programot javaslok.

– Helyes.

– Elmehetünk a Jardin Botanique-ba, túrázhatunk a hegyen, vagy felhajtok két biciklit, és elkerekeshetünk az öreg kikötőbe, vagy végig a Lachine-csatorna menti kerékpárúton.

– Lehet korizni?

– Korizni?

– Görkorcsolyázni. Szerinted bérelhetnénk két pár egysoros görkorit, és megnézhetnénk azt a bicikliutat?

– Biztos. – Atyaég!

– Lefogadom hogy remekül görkorizol. Harry nagyon jó benne.

– Hmm. Miért hívod az anyádat Harrynek?

Erre mindig is kíváncsi voltam. Amióta elkezdett beszélni, Kit mindig így nevezte a húgomat.

– Nem tudom. Pedig igazán nem olyan, mint aki *A farm ahol élünk*-ből lépett ki.

– Mégis, kétéves korod óta így hívod.

– Akkoriban még nem volt olyan házias. De ne válts témát! Benne vagy a görkorizásban?

– Persze.

– Jó fej vagy, Tempe néni. Lezuhizok, és mehetünk.

Csaknem tökéletes nap volt. Zötyögősen kezdtem, de elkaptam a ritmust, és nemsokára úgy siklottam, mint aki görkorcsolyával a lábán született. Eszembe juttatta az időt, amikor kislányként görkoriztam a járdán a belvárosban, és hogy milyen sokszor ütöttem el majdnem a

gyalogosokat, vagy gurultam ki a kocsik elé. A nap előcsalogatta a kocogókat, akik a biciklisekkel, gördeszkásokkal és a hozzánk hasonló görkorcsolyásokkal együtt előzönlötték az utat. Bár a kanyar kicsit rázósan ment, megtanultam annyira manőverezni, hogy elkerüljem az ütközéseket. Az egyetlen tudomány, amit nem sikerült elsajátítanom, a hirtelen megállás volt. Kislánykoromban még nem találták fel a féket a görkorikra.

Késő délutánra már olyan simán száguldoztam, mint *Black Magic I* az amerikai kupában. Vagy mint ahogy a szar átfolyik a kacsán, ahogy Kit fogalmazott. Viszont annyira kipárnáztam magam, hogy egy jéghekkigólt is kivédhettem volna.

Öt óra elmúlt, mikor visszaadtuk a korikat, és a Chez Singapore-felé vettük az irányt, egy ázsiai vacsorára. Aztán kikölcsönöztük *A rózsaszín párducot* és a *Felügyelő életveszélyben*, és jót nevtünk, amikor Clouseau felügyelő bemutatta, hogy lehet valaki részese a megoldásnak és a problémának egyszerre. Kit választotta a filmeket. Azt mondta, a francia beütés segít neki akklimatizálódni Montrealhoz.

Egészen addig eszembe se jutott a szem, míg fáradtan, elcsigázva le nem feküdtem az ágyamba. Forgolódtam, és próbáltam nem gondolni a tárgyra a hűtőmben, és a gonosz párára, aki az autómra tette.

Hétfőn is meleg volt, de sötét felhők gyülekeztek a város fölött. Alacsonyan úsztak, ködbe borították a várost, az autósok kénytelenek voltak a fényszórót bekapcsolni.

Mikor beértem a munkahelyemre, a tégelyt a biológiai osztályra vittem, és beadtam egy kérvényt. Nem szóltam a szem eredetéről, ők pedig nem kérdezték. Felszámoltuk a mintát, és a laboráns megígérte, hogy értesít az eredményről.

Volt egy sejtésem a szem eredetéről, de reméltem, hogy tévedek. Túl ijesztő következtetésekkel járna. Amíg az elemzésre vártam, az üzenettel foglalkoztam.

A reggeli eligazítás viszonylag rövid volt. Felakasztva találták egy Volvo kereskedés tulajdonosát a garázsában, a mellkasára búcsúlevelet tűzött. Egy egymotoros gép lezuhant St-Hubert-ben. Egy nőt Vendôme-ban lelöktek a metró peronjáról.

Nekem semmi.

Visszatérve az irodámba, bejelentkeztem a számítógépemre. Az *anthropologie, squelette, inconnue, femelle* és *partiel* keresőszavakkal

átnéztem a hiányos női csontvázakkal kapcsolatos ügyeket. A számítógép huszonhat LML számot adott ki az elmúlt tíz évből.

A lista segítségével kikértem minden esetet, ahol hiányzott a koponya. Ez csak azóta működik, amióta itt dolgozom. Azelőtt nem készítettek teljes csontleltárt. A csontvázakat egyszerűen hiányosnak vagy teljesnek minősítették. Megjelöltem a részlegesnek címkézett eseteket.

Ezután az én szolgálati időm alatt talált hiányos csontvázak listája alapján kikértem azokat, amelyekből hiányzott a combcsont.

Nem volt találat. Az adatokat a szerint vitték be, hogy a koponya megvan vagy nincs, a posztkraniális maradványok megvannak vagy sem, de külön az egyes csontokat nem írták össze. Ki kell kérnem magukat az aktákat.

Késlekedés nélkül elindultam az irattárba. Fekete farmert és fehér bűzt viselő karcsú nő ült a recepciós asztalnál. Szinte egybefolyt színben kifehérített hajával, sápadt bőrével és állott mosogatóvizet idéző szemeivel. Az egyetlen szín két cseresznyepiros folt volt a halántékán, és pár szeplő az orra körül. Képtelen voltam megszámolni a füleiben a csillogó szegecseket és karikákat. Soha nem láttam azelőtt.

– *Bonjour. Jem'apelle Tempe Brennan* – mutatkoztam be, és kinyújtottam a kezem.

Biccentett, de nem nyújtott kezet, és be se mutatkozott.

– Maga új?

– Helyettesíték.

– Sajnálom, de nem emlékszem, hogy találkoztunk volna.

– Jocelyn Dion vagyok – mondta, és megrántotta az egyik vállát.

Oké. Leengedtem a kezem.

– Jocelyn, ez egy lista azokról az aktákról, amiket meg szeretnék nézni.

Odaadtam neki a papírt, és az aláhúzott számokra mutattam. Ahogy a papírért nyúlt, az áttetsző ingujjon keresztül láttam az izomtónusait, Jocelyn sokat edzett.

– Tudom, hogy elég sok, de meg tudná keresni őket nekem minél előbb?

– Nem gond.

– Az egész akta kell mindegyik esetről, nemcsak az antropológiai jelentés.

Valami megvillant az arcán. Futó változás, aztán eltűnt.

– Hová kéri őket? – kérdezte, a listára pillantva.

Megadtam neki az irodám számát, aztán eljöttem. Már elindultam a folyosón, mikor eszembe jutott, hogy nem említettem a fotókat. Amikor visszamentem, láttam, hogy Jocelyn feje mélyen a papír fölé hajlik. A szája mozgott, miközben lakkozott körme lefelé csúszott a papír szélén. Úgy tűnt, minden egyes szót elolvas.

Amikor megemlítettem a fotókat, összerezett a hangomra.

– Rajta vagyok! – felelte, és leszállt a székéről.

Fura szerzet, gondoltam, miközben visszaindultam, hogy folytassam a Gately – és Martineu-jelentést.

Jocelyn egy órán belül meghozta a dossziékat, én pedig az ezt követő három órában átnéztem őket. Eddig összesen hat fejetlen nővel kapcsolatos eseten dolgoztam. Csak kettőnek hiányzott mind a két combcsontja, és egyik se volt elég fiatal, hogy a sírban talált lány legyen.

A Montrealba érkezésem előtti időből hét koponya nélküli csontváz maradt azonosítatlan. Kettő elég fiatal volt, de a maradványok leírását elnagyolták, és csontleltár nélkül sehogy se tudhattam meg, milyen csontok hiányoznak. Egyik dossziében sem volt fotó.

Visszamentem a számítógéphez, és átnéztem a korábbi eset leírását. A csontokat öt évig megőrizték, majd újrafotózták, és átadták elföldelésre vagy megsemmisítésre.

De az aktában nem voltak képek. Furcsa.

Ekkor a megtalálás helyére kérdeztem rá. A csontok Salluit-ból érkeztek. Ez egy falu ezerkétszáz mérfölddel északra, az Ungava-félsziget csücskén.

Beírtam a közelebbi eset LML számát, és kikértem a felfedezés helyét.

St.-Julie. Felgyorsult a pulzusom. Az nem egészen tizenkét mérföldre van St-Basile-le-Grand-tól.

Ismét megnéztem a mappát. Sehol egy fotó.

Eloolvastam a leírást, és semmi nem utalt arra, hogy a maradványoktól megszabadultak volna.

Lehet ekkora mázlim?

Amikor az LML-hez kerültem, megörököltem egy csomó csontvázesetet. Egy részétől megszabadultam, de sok maradt a raktáramban.

Kinyitottam az ajtót, és egy széket cipeltem a kis helyiség végébe. Barna kartondobozok sorakoztak a falak mentén, időrend és LML-szám szerint elrendezve. A legrégebbi kódokat tartalmazó szekcióhoz mentem.

A legfelső polcon találtam meg az esetet. Felálltam a székre, leemeltem a dobozt, és kivittem a dolgozóasztalomra. Letöröltem róla a port, és felemeltem a fedelét.

Balra egy halom csigolya és borda, jobbra egy halom lábcsontról. Bár a legtöbb ízület megrágták az állatok, nyilvánvaló volt, hogy megvan mindkét combcsontról.

A francba!

Mindent kivettem, hogy valami ellentmondást keressek, de minden rendben volt. Csalódottan visszatettem a csontokat a dobozba, majd a dobozt a polcra. Miután kezet mostam, visszamentem az irodámba.

Úgy terveztem, összeszedem magam egy tonhalas szendvics és egy puding társaságában.

Elforogtam a székekkel, a lábamat feltettem az ablakpárkányra, és lehámoztam a fedőfóliát a pudingról. Egy kollégámnak a UNC-Charlotte-on egy matrica van az ajtaján: *Az élet kiszámíthatatlan. Kezdd a desszerttel.* Én pedig mindig hallgattam a jó tanácsra.

Miközben tejkrémellát szűrösölve a folyót bámultam, a gondolataim elkalandoztak. Néha hatékonyabb az agyam, ha hagyom szabadon asszociálni, mintha tudatosan terelném valamerre.

A St-Basile-ben talált koponya és lábcsontról nem egy korábban talált test hiányzó részei. Ez világos. Legalábbis nem egy Québecben talált testé.

Oké.

Ha Claudel nem áll elő egy névvel, a következő lépés a CPIC lesz.

Világos.

Ha az se sikerül, jön az NCIC. Semmi se utalt rá, hogy a lány helybéli. Jöhetett az Egyesült Államokból is.

Ally McBeal pszichológusának igaza volt. Szükségem van egy főcímdalra, ha feszültnék érzem magam.

*Futok az úton, nehéz a dolgom,
Tengernyi gond nyomja vállamat.*

Talán.

*Lassíts, ne hajts ügy,
Félrevezet ez az út...*

Amint a szendvicsért nyúltam, a szombat esti groteszk ajándéokra gondoltam. Ismét kivert a hideg, és lúdbőrös lettem.

Felejtse el! Lehet, hogy egy disznó szeme. A képed bent volt az újságban, bármelyik hülye odatehette a kocsidra, hogy nevéssen egy jót. Ha tényleg figyel valaki, az csak is egy eszement, szánalmas tökfes lehet.

Egy nő vagyok, figyelj csak..

inkább ne.

Gyönyörű napra ébredtünk.

Jó ég!

A terv. Befejezem a Gately- és Martineau-jelentést, azután a Vaillancourt testvérét. Beszélék Claudellel. Attól függően, mit mond, jön a CPIC, aztán az NCIC.

Kezemben tartom a dolgokat. Ez a munkám. Semmi okom stresszelni.

Alig fogalmazódott meg bennem ez a gondolat, amikor csöngött a telefon, és lerombolta oly nehezen megszerzett nyugalمامat.

16

– Mr. Crease keresi – mondta egy női hang. – Tartsa, kérem. Mielőtt megakadályozhattam volna, kapcsolta a férfit.

– Remélem, nem haragszik, amiért munka közben hívom. Haragudtam, de nem mondtam.

– Csak tudatni akartam, hogy rendkívül jól éreztem magam szombat este, és remélem, hogy találkozhatunk a közel jövőben.

Milyen eredeti.

– Ráérne a héten valamelyik este velem vacsorázni?

– Sajnálom, de most lehetetlen. Teljesen be vagyok havazva.

Ha a jövő évezredig szabad lennék, akkor se vacsoráznék Lyle Crease-zel. Túlságosan sekélyes az ízlésemnek.

– Jövő héten?
– Nem hiszem.
– Értem. Akkor fájdalomdíjként elvihetem az unokaöccsét?
– Tessék?
– Kit nagyszerű srác. Nagyszerű?
– Egy barátomnak motoroltja van. Vagy ötezer Harley Davidson kiegészítőt árul. Kitnek biztosan tetszene.

Másra se vágytam, minthogy a befolyásolható unokaöcsém egy médiapojáca befolyása alá kerüljön. De igaza volt, Kitnek tetszene.

– Biztos vagyok benne.
– Akkor nem bánja, ha felhívom?
– Dehogy! – Csodás, mint a vérhas.

Öt perccel azután, hogy letettem, Quickwater jelent meg az ajtómban. Jól ismert, fagyos pillantásával nézett rám, és egy mappát dobott az asztalomra.

Tényleg szükségem van egy főcímdalra!

– Mik ezek?
– Úrlapok.
– Én töltsen ki őket?

Quickwater nem szándékozott válaszolni a kérdésekre, de ekkor a társa is csatlakozott hozzá.

– Gondolom, ez azt jelenti, hogy üres kézzel jöttetek.
– Üres, mint Al Capone pincéje – felelte Claudel. – Nem találtam egyezést. Még csak hasonló sincs.

Az asztalomon lévő halomra mutatott.

– Ha kitöltöd a papírokat, én elküldöm a CPIC-hez, Martin pedig az NCIC-hez. Bergeron a fogászati leleteken dolgozik.

A CPIC a Canadian Police Information Centre (Kanadai Rendőrségi Információs Központ) rövidítése, az NCIC pedig az FBI által fenntartott National Crime Information Center (Nemzeti Bűnügyi Információs Központ). Mindkettő egy országos elektronikus adatbázis, amely gyors hozzáférést biztosít a bűnüldöző szervek számára fontos információkhoz. Bár néhányszor már használtam a CPIC-t, sokkal jobban ismertem az amerikai rendszert. Az NCIC először 1967-ben lett online lopott autókról, rendszámablákról, fegyverekről, ingatlanokról, körözött személyekről és szökevényekről szóló információkkal. Az évek során még több aktát csatoltak hozzá, és az eredetileg tíz adatbázis tizenhétre bővült. Ezek között vannak az államközi azonosítási index, az

amerikai titkosszolgálat védelmi aktái, a külföldi szökevények aktái, a bandák/terroristák adatai, és az eltűnt vagy azonosítatlan személyek listája.

Az NCIC központi számítógépe Clarksburgben van, Nyugat-Virginiában. Ehhez csatlakoznak a rendőrőrsök és seriffirodák számítógépei egész Amerikában, Kanadában, Puerto Ricóban és az amerikai Virgin-szigeteken. Csak hivatalos bűnüldöző szerv munkatársa vihet be adatokat a rendszerbe. Az első évben az NCIC kétmillió tranzakciót rögzített. Ma naponta kezel ennyit.

Az 1975-ben létrehozott NCIC eltűnt személyek listáján olyan személyeket lehet keresni, akiket nem köröznék, de ismeretlen a hollétük. He lehet írni az eltűnt fiatalkorúakat, a mozgáskorlátozottakat, értelmi fogyatékosokat és a veszélyeztetetteket. Azok is idetartoznak, akiket elraboltak, vagy egy katasztrófa után tűntek el. Az eltűnt személy szülei, gyámja, pszichiátere, fogorvosa vagy látszerésze kitölt egy űrlapot, amit a helyi rendőrségen bevisznek a rendszerbe.

Az azonosítatlan személyek aktáit 1983-ban vették be a rendszerbe, hogy össze lehessen hasonlítani a talált maradványokat az eltűnt személyekkel. A rendszerbe egyaránt be lehet vinni az azonosítatlan holttesteket, testrészeket, élő személyeket és katasztrófák áldozatait.

Ezt a csomagot dobta az asztalomra Quickwater

– Ha kitöltöd az NCIC-nyomtatványokat, mindkét hálózatba beléphetünk. Lényegében ugyanaz az adatbázis, csak más a kódrendszer. Mennyi időre lesz szükséged?

– Adjatok egy órát – mindössze három csont birtokában nincs túl sok írnivalóm.

Miután elmentek, átrágtam magam a nyomtatványon. Időnként megnéztem a használati útmutatót a megfelelő kódokért.

Kipipáltam az EUD-rubrikát, ami azonosítatlan elhunytat jelent.

„CS” betűt írtam az I-es, 9-es és IO-es rubrikába a testrészek diagram alá, ami azt jelenti, hogy egy csupasz koponyát és bal oldali, jobb oldali felső lábsontot találtunk. Az összes többi rubrikába „N” került, vagyis hogy nem találtuk meg.

„N”-et írtam, mint nőnemű, „F”-et, mint fehér, és beírtam a hozzávetőleges magasságot. A becsült születési és halálozási időpontot üresen hagytam.

A személyes azonosító jelekhez beírtam, hogy SÖNT CERB, vagyis cerebrovaszkuláris sönt, és kipipáltam ezt a tárgyat a megfelelő mellékleten. Ennyi. Nincs törés, deformálódás, tetoválás, anyajegy, heg.

Miután nem volt semmi ruha, ékszer, szemüveg, ujjlenyomat, vér, vagy bármilyen információ a halál okáról, a dokumentum többi része üres maradt. Már csak annyit tehettem, hogy írtam néhány megjegyzést a maradványok megtalálásának helyéről.

Épp az ügynökség nevét írtam be és az esetszámot, amikor Quickwater visszatért. Odaadtam neki a nyomtatványt. Elvette, bólintott, és szó nélkül távozott.

Mi baja ennek a pasasnak?

Egy kép villant fel az agyamban, de el is tűnt. Egy lebegő szemgolyó egy tégelyben.

Quickwater?

Kizárt. Mindenesetre úgy döntöttem, nem említem az incidenst Claudelnek, sem Carcajou-beli partnerének. Megkérdezhetném Ryant. Kérhetnék tőle tanácsot. De Ryan elment, és egyedül vagyok.

Befejeztem a Gately- és Martineau-jelentést, és elvittem őket a titkárságra. Mire visszaértem, Claudel ült az irodámban, egy számítógépből kinyomtatott papírral a kezében.

– Igazad volt a kormeghatározásban, de a születési dátumban tévedtél. Tíz év kevés volt.

Vártam, hogy folytassa.

– A neve Savannah Claire Osprey.

Franciául Ohsprey-nek ejtette, a hangsúlyt a második szótagra helyezve. Ettől függetlenül a név azt sugallta, hogy a lány déli lehetett, vagy legalábbis Délen született. A délkeleti vidék lakóit kivéve kevesen nevezik a lányukat Savannah-nak. Megkönnyebbültem, de kíváncsian ültem a székembe.

– Honnan?

– Shallotte. Észak-Karolina. Nem az a szülővárosod?

– Én charlotte-i vagyok.

A kanadaiak összekeverik Charlotte-ot, Charlottesville-t és a két Charlestont. Sok amerikai is. Már feladtam, hogy magyarázkodjam. Shallotte viszont egy kis tengerparti város volt, amit nem lehetett összekeverni a többivel.

Claudel felolvasta a papírt.

- 1984 májusában jelentették az eltűnését, két héttel a tizenhatodik születésnapja után.
- Gyorsan történtek a dolgok – mondtam, az információt emésztve.
- *Oui.*
- Vártam, de Claudel nem folytatta. Igyekeztem, hogy ne hallatsszon a hangomon a bosszúság.
- Monsieur Claudel, minden információ segíthet a személyazonosság megállapításában.
- Némi szünet után azt mondta:
 - A sönt és a fogadatok egyedülállóak voltak, úgyhogy a gép szinte rögtön kiadta a nevet. Felhívtam a shallotte-i rendőrséget, és sikerült beszélnem az esetet felrakó kollégával. A nő szerint az anya kérte az eset betáplálását a rendszerbe, aztán annyiban hagyta. Először persze jött a szokásos médiafelhajtás, de aztán lecsengett az ügy. Hónapokig nyomoztak, de nem találtak semmit.
 - Problémás gyerek volt?
- Még hosszabb szünet.
- Nincs nyoma drognak vagy viselkedési problémáknak. A hidrokefalusz némi tanulási nehézséget okozott és hatással volt a látására, de nem volt retardált. Normális középiskolába járt, és jól haladt. Sose tartották potenciális szökevénynek.
- Viszont gyakran került kórházba a gyerek a sönttel kapcsolatos problémák miatt. A szerkezet gyakran eltömődött, és be kellett menniük rendbe hozatni. Ezeket az eseteket letargiával, fejfájással és sokszor mentális zavarokkal járó periódusok előzték meg. Az egyik elmélet szerint összezavarodott és elkóborolt.
 - Lekóborolt a bolygó felszínéről? Mi a másik elmélet?
 - Az apja. – Claudel kinyitott egy kis jegyzetfüzetet. – Dwayne Allen Osprey. Igazi szépfíú, hosszabb priusszal, mint a transz-szibériai expressz. Akkoriban Dwayne napirendjén a Jim Beam-ivás és a család elverése volt a fő program. Az anya eredeti vallomása szerint, amit később visszavont, a férje sose szerette Savannah-t, és a dolgok csak romlottak, ahogy a lány nőtt. Az is előfordult, hogy a falhoz vágta. Úgy tűnik, Dwayne csalódott a lányában. Vízagyúnak hívta.
 - Azt gondolják, hogy megölte a saját lányát?
 - Lehetséges. A whisky és a düh halálos koktél. Az elmélet szerint kicsúsztak a kezéből a dolgok, aztán eltüntette a holttestet.
 - De hogy került Québecbe?

– Nagyon jó kérdés, Dr. Brennan.

Azzal felállt, és megigazította a mandzsettagombot a fehérnél is fehérebb ingén. Gyilkos pillantást vetettem rá, de már elment.

Sóhajtvá hátradőltem a székembe.

Az biztos, hogy jó kérdés, Monsieur Claudel. Pojája.

Én pedig megtalálom rá a választ.

17

Nagy levegőt vettem. Mint mindig, Claudel most is feldühített. Mikor lenyugodtam, az órára néztem. Húsz perc múlva öt. Késő volt, de gondoltam, talán még a helyén lesz...

Megnéztem a regiszteremet, és felhívtam az SBI Főparancsnokság számát Raleigh-ben. Kate Brophy első csöngetésre felvette.

– Szia, Kate. Tempe vagyok.

– Helló, csajszi, visszatértél Dixie-földre?

– Nem. Montrealban vagyok.

– Mikor tolod ide a képedet, hogy bedobjunk párat?

– A bedobós napjaimnak vége, Kate.

– Hoppá. Bocs. Tudom.

Kate-tel akkoriban ismerkedtünk meg, amikor annyit ittam, mint egy friss egyetemista a tavaszi szünetben. Csakhogy akkor már rég elmúltam tizennyolc, és nem a tengerparton vakációztam. Túl a harmincon feleség voltam, anya és egyetemi tanár, fárasztó oktatói és kutatói felelősséggel.

Észre se vettem, mikor léptem be az ivást letagadok testvéri közösségébe. Esténként egy pohár Merlot otthon. Egy sör tanítás után. Egy hétfégi parti. Sose volt szükségem a piára. Soha nem ittam egyedül. Egyszer se hagytam ki a munkámat. Nem jelentett problémát.

De aztán a pohárból üveg lett, és a késő esti tivornyákhoz se volt többé szükségem társaságra. Ezzel csal lépre Bacchus. Nincs belépti díj. Nincs minimális ivási előírás. Mire észbe kapsz, az ágyban fekszel vasárnap délután, miközben a lányod valahol kint focizik, és a többi szülő ott szurkol a gyerekének.

Ám ennek a műsornak vége, és nem szándékozom újra felhúzni a függönyt.

– Vicces, hogy hívtál – mondta Kate. – Épp azokról a motoros srácokról beszéltem az egyik nyomozókkal, akiket te ragasztottál össze a nyolcvanas években.

Emlékeztem az esetekre. Két vállalkozó szellem elkövette azt a hibát, hogy drogot próbált árulni A Pokol Angyalai területén. A darabjaikat műanyag zsákokban találták meg, és felkértek, hogy válogassam szét A dílert B-től.

Ez a kirándulás az orvosszakértői területre egyfajta katalizátor volt számomra. Egészen addig ásatásokon talált csontvázakkal dolgoztam. Csontokat vizsgáltam, hogy betegségmintákat azonosítsak, és megbecsültem a különböző korszakokban várható élettartamot. Lebilincselő, de kevés köze van a jelenkor eseményeihez.

Amikor megkezdtem a szakértői munkát az észak-karolinai rendőrségi orvos mellett, olyan izgalmat éreztem, ami a korábbi munkámból hiányzott. Kate motorosai, és az őket követő esetek mindig sürgősek voltak, amit az ősi halottakról nem lehet elmondani. Megtalálhattam az ismeretlenek nevét. Bizonyosságot adhattam a családoknak. Segíthettem a rendfenntartó erőknél, hogy csökkentsék a gyilkosságok számát Amerika utcáin, továbbá, hogy azonosítsák és elítéljék az elkövetőket. Megváltoztattam a szakmai érdeklődésemet, „száraz” lettem a magánéletben, és soha nem néztem se hátra, se előre.

– Hogy kerültél Tulio esetfelidéző kurzusára? – kérdeztem.

– Néhány analitikusomat felvittem Quanticóba egy VICAP-kiképzésre. Ha már ott voltam, beültem megnézni, hogy mi újság.

– És mi újság?

– Azt leszámítva, hogy kedvenc motorosaid szorgalmasabban gyilkolják egymást, mint az ókori rómaiak, semmi.

– Évek óta nem foglalkoztam karolinai motoros esetekkel. Kik működnek manapság nálatok?

– Még mindig itt van három a nagy négyesből.

– A Pokol Angyalai, a Törvénytelenek és az Eretnekek.

– Igen, hölgyem. A Banditák még nem tűntek fel. Egy ideje egyébként csend van, de sose lehet tudni. Felforrósodhat a helyzet a jövő hónapban, amikor az Angyalok Myrtle Beachen fognak parádézni.

– Idefent még mindig elég durva a helyzet, de nem ezért hívlak.

– Ó?

– Hallottál valaha egy Savannah Claire Osprey nevű lányról?

Hosszú csend következett. A vonal olyan volt, mint a tenger morajlása a kagylóban.

– Ez valami vicc?

– Egyáltalán nem.

Hallottam, hogy Kate nagy levegőt vesz.

– Az Osprey-lány eltűnése az első eseteim közé tartozik. Évekkel ezelőtt történt. Savannah Osprey tizenhat éves kamasz volt, számos egészségügyi problémával. Nem került rossz társaságba, nem drogozott. Egy nap elment hazulról, és soha többé nem látták. Legalábbis ez a sztori.

– Te nem hiszed, hogy elszökött volna?

– A helyi rendőrség az apára gyanakodott, de semmit nem tudtak bizonyítani.

– Szerinted köze volt a dologhoz?

– Nem kizárt. Savannah visszahúzódó gyerek volt. Vastag szemüveget viselt, alig ment el hazulról, nem járt fiúkkal. Az pedig közismert tény volt, hogy az örege bokszsáknak használja – Kate hangjából csak úgy sugárzott a megvetés. – Rács mögött lett volna a pasas helye. Oda is került, de csak később. Azt hiszem, kábítószer miatt varrták be. Úgy öt évvel a lánya eltűnése után halt meg.

Amit ezután mondott, nagyon mellbe vágott.

– Akkora tapló volt a pasas, a gyerek helyzete pedig annyira szívfacsaró, hogy nagyon foglalkoztatott az ügy. A mai napig megvannak a csontjai.

– Mit mondtál? – kérdeztem. Szorosan markoltam a telefont, levegőt is elfelejtettem venni.

– A szülők sose fogadták el, de tudom, hogy ő az. Még mindig ott vannak a csontok az orvosszakértői hivatal raktárában. A doki időnként felhív miattuk, de mindig kérem, hogy tartogassa még őket.

– Megtaláltátok a maradványait?

– Kilenc hónappal Savannah eltűnése után női csontváz bukkant fel Myrtle Beach közelében. Emiatt került a látókörünkbe Dwayne Osprey. Bár sose volt huzamosabb ideig állása, Savannah eltűnésekor egy helyi sajtgyártó termékeit szállította. A lánya eltűnésének napján apuci Myrtle Beachre utazott.

A döbbenettől alig bírtam megfogalmazni a kérdést:

– De azonosítottátok valaha a maradványokat?

– Nem. Túl sok minden hiányzott, és ami maradt, túlságosan megsérült. Na és, persze akkoriban még nem volt DNS-teszt. Miért érdeklődsz Savannah Osprey felől?

– Meglett a csontváz?

– Nem. Ez volt a fő problémánk. Az áldozatot az erődben hagyták, és hullámbádog lemezzel fedték le. Az állatok kihúzgálták alóla a testrészeit, és szanaszét szórták őket. A koponyát és az állkapcsot sehol találtuk meg, feltételezzük, hogy elhurcolták őket. A bádóg alatt maradt részek megőrződtek, de mindhiába. A csontváz többi részét annyira megrágták, hogy a nemén kívül nem túl sokat állapíthattunk meg. Egy patológus végezte akkoriban az antropológiai vizsgálatot is. A jelentése szerint nem maradt semmi, ami elárulhatta volna az áldozat korát, magasságát vagy fajtáját.

Egy patológus nem ismerhette a mikroszkopikus öregedést, vagy nem becsülhette meg a magasságot az akár hiányos lábszárcsontokból? Hanyag munka, doktor úr.

– Miből gondolod, hogy Savannah az?

– Találtunk egy kis ezüsttalizmánt a csontok közelében. Valamiféle madarat ábrázolt. Bár tagadta, az anya reakciójából láttam, hogy felismerte. Később kutattam egy kicsit. Az amulett egy csonttörő sas pontos mása volt.

Vártam.

– A csonttörő sas másik neve halászsas. Angolul „osprey”.

Ekkor elmeséltem neki mindent a montreali lábszárcsontról és koponyáról.

– Szent szar!

– Az anyát meg lehet még találni?

– Mióta klónozták azt a birkát, bármi lehetséges. Megtalálom.

– Megvan még az akta?

– Naná!

– Halál előtti röntgenfelvételek?

– Rengeteg.

Gyorsan döntöttem.

– Szedd elő azokat a csontokat, Kate! Lejövök.

Patineau hozzájárult az úthoz, így jegyet foglaltam a reggeli járatra Raleigh-be. Kittel aznap késő este vacsoráztunk. Egyikünk se említette a csomagot az előszobában, amit a laborból hoztam, hogy magammal

vigyem. Várta a holnapi kiruccanását Crease-zel, és nem zavarta, hogy elmegyek.

A repülőgép tömve volt a szokásos diákokkal, üzletemberekkel és hétvégi golfozókkal. Kibámultam az ablakon, miközben a légiutas-kísérők kávét és üdítőitalokat szolgáltak fel. Azt kívántam, bárcsak én is turista lennék, úton Pinehurstbe, Marsh Harborba vagy Oyster Bay-be. Bármilyen jobb lenne, mint egy tinilány csontjainak elemzését célzó gyászos küldetés.

Pillantásom az előttem lévő ülés alá bedugott sporttáskára tévedt. Ártalmatlannak tűnt, de elgondolkodtam, mit szólnának utastársaim, ha tudnák, mi van benne. Elég sokszor repültem már a dorvali reptérről ahhoz, hogy a reptéri csomag-átvilágítók ne kérdezősködjének. Viszont nem tudom, milyen lesz Raleigh-ből visszajönni.

Odakint a reggeli nap neonrózsaszínűre festette az eget. Ahogy felszálltunk, láttam, hogy egy apró árnyékrepülő kíséri a gépünket.

Igen, ez az, gondoltam. Így láttam a lányt a lábam előtt. Bár most már tudtam a nevét, gondolatban továbbra is egy kísérteties árny maradt az alaktalan tájon. Reméltem, hogy ez az utazás a képet megalapozott személyazonossággá változtatja.

18

Kate a Raleigh-Durham reptéren várt, és egyenesen az SBI-laborba hajtottunk. Már elhozta a maradványokat a Chapel Hill-i rendőrségi orvosi hivatalból, és lefoglalt nekünk egy szobát, ahol dolgozhatunk. Minden fél belátta, hogy ha DNS-tesztekkel kell végezni, ez a megoldás a leghatékonyabb.

Kesztyűt húztam, és kinyitottam a csomagomat, miközben Kate elővette az övét egy zárt szekrényből. Hosszú fehér dobozt tett az asztalra, és félreállt. Ismerős izgalmat éreztem, miközben kibontottam a madzagot, és kihajtottam a kartondoboz füleit.

Egyesével helyeztem el a csontokat, mindet a pontos anatómiai helyére tettem. Bordák. Gerinc. Medence. Lábszárcsontok.

A patológusnak igaza volt az állatok okozta kár értékelésében. A dögevők annyira összerágták, hogy a legkisebb csontok kivételével semelyiken sem maradt egyetlen szegély, taréj, ízület sem. A

szeméremcsont és a medencecsont teljesen eltűnt, és a kulcscsontnak csak néhány darabkája maradt meg.

Mindkét combcsont hiányzott.

Hozzátettem az asztalon fekvőkhöz a St-Basile-ból származó csontokat. Bár nem tették teljessé a csontvázat, de legalább semmiből nem lett duplikát.

Kate szólalt meg először.

– Méret és izomfejlettség szempontjából egyezik. Az biztos, hogy kicsi volt.

– A combcsont alapján a magasságát 157 centire becsültem, pluszmínusz egy-két centi. Lássuk, mit mondanak nekünk a sípcsontok – rámutattam a sípcsonton két mérvadó pontra. – Van egy regressziós képlet, amihez elég ezt a szegmenst felhasználni.

Elvégeztem a méréseket, és kiszámoltam a képletet. Nagy volt a hibaszázalék, de belefért a combcsonttal végzett becslésem. Mikor megmutattam Kate-nek az eredményt, az oldalt lévő pulthoz ment, és átlapozott egy dossziét, ami vastagabb volt, mint a manhattani telefonkönyv.

– Itt van. Savannah 156 centi volt.

Tovább lapozgatott, majd előhúzott a dossziéból egy borítékot, és fényképeket rázott az asztalra belőle. Miközben a képeket nézte, tovább beszélt.

– Olyan szomorú kislány volt. Iskolatársai többségének fogalma se volt róla, hogy kicsoda. Pedig Shallotte nem valami nagyváros. Azok a kölykök, akik felismerték a nevét vagy a fényképét, semmit sem tudtak mondani róla. Olyan valaki volt, akire senki sem emlékszik. Született 1968-ban. Elhunyt 1984-ben.

Kate felemelt egy pillanatfelvételt.

– A gyerek igazán kifogta. Borzalmas családja volt. Barátai nem voltak. Mindenesetre, az biztos, hogy nem volt nagydarab.

A fotóra nézve előntött a sajnálat.

A lány egy takarón ült. Egyik madárijesztő karját a derekára kulcsolta, a másikat tenyérrel előre kinyújtotta, hogy elhárítsa a fénykép készítőjét. Egyrészes fürdőruhát viselt, és a bőre annyira sápadt volt, hogy már szinte kék. Eltakarta az arcát, de a képen látszik, ahogy felfelé néz. Hatalmasak voltak a szemei a vastag szemüveg mögött. A háttérben láttam a partot mosó hullámokat.

A sápadt arcra nézve fájdalmat éreztem. Ki támadhatott meg egy ilyen törekeny teremtet? Valami idegen kényszerítette, kést nekiszégezve, azután megfojtotta és a kutyáknak dobta? Mikor értette meg, hogy meg fog halni? Kiabált félelmében, tudván, hogy úgyse hallja senki? Vagy az otthonában halt meg, azután pedig elvitték? Mikor utoljára lehunyta a szemét, mit érzett? Félelmet? Gyűlöletet? Dermedtséget? Vagy csupán zavarodottságot? Érzett fájdalmat?

– ...összehasonlítani a koponya jellemzőit.

Kate röntgenfelvételeket vett elő egy nagy barna borítékból.

– Ezeket a koponyafelvételeket négy hónappal Savannah eltűnése előtt készítették.

Én is elővettem a röntgenfelvételeket a sporttáskából, és a kórháziak mellé tettük.

Savannah sinusai felemelkedtek a homlokán, mint egy kakadu taréja. A képződmény a kórházi röntgenen teljesen megegyezett az én felvételemen lévő koponyáéval. A műtési fűrés nyoma is világosan látszott mindegyik képen. Az alakja és a pozíciója is megegyezett a halál előtti és utáni röntgeneken.

Kétség sem fért hozzá, hogy a St-Basile-ban talált koponya Savannah Claire Osprey-é volt. De össze tudjuk kötni a koponyát és a combcsontot a Myrtle Beach közelében talált maradványokkal?

Mielőtt eljöttem Montrealból, eltávolítottam egy apró szilánkot az egyik combcsontból, és kivettem a felső állkapocsból az egyik zápfogat. Gondoltam, ha sikerül hozzátartozókat találni, vagy *ante mortem* mintát szerezni az áldozat szövetéből, véreből, akkor a DNS-vizsgálat megerősítheti a feltételezett személyazonosságot. Bár a fogászati és radiológiai bizonyítékok fölöslegessé tették a DNS-tesztet a montreali csontok azonosításához, volt még egy célom.

A csontfűrészsel két centis darabkát vágtam a sípcsontból és a szárkapocscsontból, amiket Kate évek óta őrzött. Barátnőm némán figyelte, ahogy a kör alakú penge áthatol a száraz csonton, és fehér port ver fel.

– Nem valószínű, hogy a kórháznak vannak mintái ennyi év után.

– Nem – ismertem el. – De előfordulhat.

Így van. Epekő. Kenetek. Vérfoltok. A legkülönfélébb helyeken lehet régi DNS-t találni.

– Mi van, ha nem találunk hozzátartozókat?

– Ha összehasonlítjuk a Myrtle Beach-i csontokat a St-Baile-le Grand-nál talált maradványokkal, legalább tudni fogjuk, hogy ugyanahhoz a személyhez tartoznak. Ha igen, akkor lényegében azonosítottuk a Myrtle Beach-i csontokat, mivel a montreali koponyának köszönhetően megalapozott a személyazonosság. De szeretnék DNS-t szerezni.

– Mi van, ha nincs DNS?

– A St-Basile-i combcsontokból már készítettem mikroszkóphoz való tárgylemezt. Ha visszamegyek, készítek ebből a mintából is, és mindent megvizsgálok erős nagyításban.

– Mit tudhatsz meg ebből?

– Például a kort. Kiderül, hogy egyezik-e a két lelet kora. Emellett hasznos részleteket keresek a mikroszerkezetben.

Majdnem egy óra volt, mire felcímkéztük és beszámoltuk a négy csontot, Kate pedig kitöltötte a megfelelő papírokat, hogy magammal vihessem a maradványokat. Úgy döntöttünk, megebédelünk, mielőtt hozzáfogunk az ügy aktáihoz. A helyi Wendy'sben sajtburger és sült krumpli fölött Kate elmondta mindazt, amit Savannah Osprey utolsó óráiról tudni lehet.

A szülők szerint Savannah-nak szokványosan zajlott a hete. Egészséges volt, és valami iskolai eseményre várt, bár a szülők nem emlékeztek pontosan, mire. Az eltűnése napján Savannah kora délután a matekvizsgára készült, de nem tűnt különösebben izgatottnak. Két óra körül azt mondta, szüksége van valamire a drogériából. Elment, és soha többé nem látták.

– Legalábbis ez apuci verziója – tette hozzá Kate.

– Az apa otthon volt aznap?

– Körülbelül fél négyig. Azután árut vett fel Wilmingtonban, és elindult Myrtle Beachre. A távozás idejét a munkáltatója megerősítette. Kicsit késve érkezett meg az áruval, de a forgalomra fogta.

– Átkutattad a házat vagy a teherautót?

– Nem. Semmink sem volt ellene, így nem kaphattunk engedélyt.

– És az anya?

– Brenda. Ő is megéri a pénzét.

Kate harapott a sajtburgerből, aztán megtörölte a száját a szalvétával.

– Brenda dolgozott aznap. Azt hiszem, egy motelben takarított. A vallomása szerint, mikor öt körül hazaért, a lakást üresen találta. Csak

sötétedéskor kezdett aggódni, mivel Savannah nem telefonált, és nem is ment haza. Anyuci már pánikban volt, és bejelentette a lánya eltűnését.

Kate ivott a kólájából.

– Brenda úgy két napig együttműködő volt, de aztán teljes visszavonulót fűjt, és a fejébe vette, hogy a lánya a barátaival ment el. Attól kezdve mintha a falnak beszéltünk volna. Minket a shallotte-i rendőrség keresett meg, és végül megkaptuk az NCIC-információkat Savannah orvosaitól.

– Miért a pálfordulás?

– Lehet, hogy Dwayne megfenyegette.

– Mi lett vele?

– Körülbelül öt évvel Savannah eltűnése után Dwayne, úgy látszik, a hegyekbe vágott. Felautózott Chimney Rockba a barátaival, hogy kempingezéssel és ivással ünnepeljék meg július 4-ét. A második este leszaladt sörért a városba, és Yankee Doodle Dandizve egyenest a Hickory Nut szurdokba hajtott le az útról. Kiesett a kocsiból, ami átperdült rajta. Úgy hallottam, hogy amikor megtalálták, Dwayne fejének átmérője meghaladta a pótkerekét.

Kate a tálcája közepére halmozta a csomagolópapírokat, és hátratolta székét az asztaltól.

– Dwayne-nel a nyomozás is elhalt – mondta, miközben mindent a szemetesbe öntött.

Az étteremből egy kis belső udvarra léptünk, ahol Yankees sapkát viselő fekete aggastyán köszöntött minket a szokásos „Hé!”-vel. Virágokat öntözött egy slaggal. Nedves föld és petúnia illata keveredett a zsírszaggal.

A délutáni nap sugarait visszaverte a beton. Melegítette a fejemet és a vállamat, miközben a parkolón keresztül Kate autójához indultunk.

– Szerinted az apa volt? – kérdeztem, miután becsatoltuk magunkat.

Nem felelt azonnal.

– Nem tudom, Tempe. Valami nem stimmel.

Vártam, amíg rendezte a gondolatait.

– Dwayne Ospreynek alkoholproblémái voltak, és alattomos volt, mint egy kígyó, de az, hogy Shallotte-ban élt, azt jelenti, hogy valamelyik falu megszabadult a bolondjától. Úgy értem, a fickó nem volt komplett. Sose hittem, hogy képes lenne megölni a gyerekét, azután elvinni a testét egy másik városba, és tökéletesen eltüntetni a nyomokat.

Nem volt hozzá elég neuronja. Egyébként is, annyi minden történt azon a héten.

– Mint például?

– Május közepén minden évben nagy motoros-találkozót tartanak Myrtle Beachen. Kötelező kiruccanás A Pokol Angyalai déli szakaszainak, és általában ilyenkor egy csomó Eretnek is feltűnik. Azon a héten tele volt motorosokkal a város, a Törvénytelenektől a Rubbie-kig volt itt mindenki.

– Rubbie? – Nyilván nem montreali értelemben használta, ahol a szó részegest jelent.

– Rich Urban Bikers, vagyis gazdag városi motorosok. Ezért kerültem én az ügybe. A főnököm úgy vélte, köze lehet a motorosokhoz.

– És volt?

– Nem találtunk semmit.

– De szerinted?

– A fenébe, Tempe, nem tudom. Shallotte a 17-es országút mellett fekszik, úton Myrtle Beachre. Több tucat motel és gyorsétterem van a környéken. Amekkora forgalom volt itt akkor Dél-Karolina felé, és onnan vissza, Savannah simán belefuthatott valami pszichopatába, aki az országról kanyarodott le egy kis csirkéért és kekszért.

– De miért ölte volna meg? – Amint megkérdeztem, tudtam, mekkora butaság.

– Embereket ölnek meg, mert túl közel hajtottak valakihez, pirosat viseltek a kék banda területén, vagy mert nem a megfelelő beszállítótól rendeltek árut. Lehet, hogy valaki megölte azért, mert szemüveget viselt.

Vagy ok nélkül ölték meg, mint Emily Anne Toussaint-t.

Az SBI laborba visszaérve kinyitottuk a dossziét, és tanulmányozni kezdtük a dokumentumokat. Orvosi kartonok. Fogorvosi kartonok. Telefonszámlák. Letartóztatási jelentések. Kihallgatási jegyzőkönyvek. A szomszédok által elmondottak. Rendőri megfigyelés alatt készült, kézzel írt jegyzetek.

Az SBI és a shallotte-i nyomozók minden szálát megvizsgálták. Még a szomszédok is beszálltak. Csapatokban kutatták át az úszómedencéket, folyókat, az erdőt. Savannah Osprey elment otthonról, és köddé vált.

Kilenc hónappal Savannah eltűnése után megtalálták a Myrtle Heach-i maradványokat. Mivel összefüggést gyanított az Osprey-üggyel, a Horry megyei halottkém kapcsolatba lépett az észak-karolinai hatóságokkal, és a csontokat Chapel Hillbe küldte. Az orvosszakértői jelentés talált ugyan egyezést, de a csontváz személyazonosságának megállapítását lehetetlennek tartotta. Hivatalosan soha semmi nyomát nem találták Savannah-nak.

Az akta utolsó bejegyzése 1989. július 10-én keletkezett. Dwayne Osprey halála után ismét kikérdezték a feleségét. Brenda kitartott amellett, hogy a lánya megszökött.

Hét után végeztünk az aktával. A szemem égett, a hátam hasogatott, miután órákig görnyedtem az apró betűs gépelés és kézírás fölött. Fáradt voltam, elbizonytalanodott, és lekéstem a gépemet. Ugyanakkor szinte semmivel nem lettem okosabb. Kate sóhajtása azt sugallta, hogy egy cipőben járunk.

– És most? – kérdeztem.

– Most szerzünk neked szállást, megvacsorázunk, és kitaláljuk, mi legyen a következő lépés.

Jó tervnek tűnt.

Kivettem egy szobát a Red Roof Innben, és jegyet foglaltam a reggeli gépre. Azután próbáltam hívni Kitet, de nem vette fel. Meglepődve hagytam üzenetet a rögzítőn. Megadtam a mobilszámomat. Miután végeztem, Kate-tel felpakoltuk a csontokat, és a Garner Road-i irodájába mentünk.

Az SBI-nek otthont adó épület szöges ellentétben állt ultramodern bűnügyi laborjával. Míg az utóbbi beton felhőkarcoló, steril és gyakorlatias, a főhadiszállás csupán kétszintes, előkelő vöröstégla ház, krémszínű stukkóval. A gondozott előkerttel és a bejárathoz vezető tölgyfasorral sokkal jobban illett a vele szemben lévő antikvitásbolthoz, mint a labor megalitjához.

A főúton parkoltunk le, kivettük a csomagjainkat, és az épület felé indultunk. Jobbra kör alakú sövény nőtt, a peremére körömvirágot és árvácskát ültettek. Három rúd állt a kert közepén, mint egy keresztvitorlás árbocai. Hallottam az anyag csattogását és a fém csengését, amint egy tisztviselő az utolsó zászlót is leengedte. Az autópályarendőrség kiképzőközpontja mögött lebukó nap hátulról világította meg az alakját.

Bementünk az Észak-Karolinai Törvényszék, Állami Nyomozóiroda feliratú üvegajtón. Átjutottunk a biztonságiakon, és felmáztunk az első emeletre. Biztonságba helyeztük a csontokat. Ezúttal egy szekrénybe zártuk őket Kate parányi irodájában.

– Mit ennél?

– Húst! – feleltem habozás nélkül. – Vörös húst, valódi zsírral.

– Satjburgert ebédeltünk.

– Igaz. De épp most olvastam egy elméletet a neandervölgyiek modern emberekké fejlődéséről. Úgy tűnik, az evolúció kulcsa a megnövekedett zsírfogyasztás. Egy nagy borda talán segít felgyorsítani a gondolkodásunkat.

– Meggyőztél.

A marhasült jó ötletnek bizonyult. De lehet, hogy a nyomtatványoktól és fénymásolatoktól való elszakadás tette. Mire kihozták az italunkat, a központi kérdésre összpontosítottunk.

A montreali csontok kétségtelenül Savannah-é voltak. Az itteni csontokkal kapcsolatban még mindig nem lehetett biztosat mondani. Lehetséges, hogy egy tizenhat éves, gyengén látó, visszahúzódó lány tizenötezer mérföldet utazott Északra az otthonától egy másik országba, és ott meghalt? Vagy a halott lány csontjainak egy részét, de nem az összeset, Karolinából Montrealba vitték, hogy ott temessék el?

Ha viszont a halál Montrealban történt, akkor a Myrtle Beach-i maradványok *nem lehetnek* Savannah-é.

Bár Kate nem fogadta el az elméletemet, elismerte, hogy lehetséges.

Ha Myrtle Beachen Savannah-t találták meg, akkor a csontváz egy részét elvitték.

Átnéztem a helyszínen készült fotókat, de nem találtam semmi gyanúsat. A lebomlás mértéke megfelelt az eltelt kilenc hónapnak, és akkora posztmortem időnek, ami egybeesik Savannah eltűnésének idejével. A Viperák sírjával ellentétben itt semmi nem utalt másik sírra. Ez a következtetés több lehetőséget is felvetett. Savannah Myrtle Beachen halt meg.

Savannah máshol halt meg, azután a testét Myrtle Beachre hozták. Savannah testét feldarabolták, bizonyos részeit Myrtle Beach-en hagyták, a koponyát és a lábcsontokat pedig Kanadába szállították.

De ha a testet szándékosan darabolták fel, miért nem voltak vágásnyomok egyik csonton sem?

A fő kérdés pedig továbbra is ugyanaz maradt: hogy került Savannah, egyben vagy több részben, élve vagy holtan, Québecbe?

– Mit gondolsz, leporolják az ügyet? – kérdeztem, miközben a számlát vártuk.

– Kétlem. Mindenki meg volt győződve róla, hogy Dwayne tette. A nyomozás már jóval a balesete előtt megtorpant, de a halála végérvényesen lezárta. Hiába tiltakozott Kate, átadtam Visa kártyámat a pincérnek.

– Na és most?

– A következőt gondolom – felelte barátnőm. – Először is, legközelebb én fizetek.

Igen. Igen. A kezemmel mutattam, hogy ugorjunk.

Savannah koponyáját egy québeci motorosbanda területén találták meg. Az ujjain számolta a tényeket.

– A Viperák A Pokol Angyalai bábklubja, igaz? Bólintottam.

– Az Angyalok a Savannah szülővárosa melletti országúton gyülekeztek azon a héten, amikor eltűnt.

A harmadik ujját is felemelte.

– A csontváza a Myrtle Beach State Park közelében került elő, egy kőhajításnyira onnan, ahol a motorosok bulizni készültek.

Találkozott a tekintetünk.

– Érdemes utánanézni.

– Te már utánanéztél.

– Akkor még nem ismertük a québeci kapcsolódást.

– Mit javasolsz?

– A nyolcvanas évek elején a karolinai motorosok tomboltak. Nézzük át a vonatkozó aktáimat, hátha találunk valamit.

– Megvannak olyan régről is?

– A múltra vonatkozó információk gyűjtése az egyik feladatomból. Sokszor fontosak a régi ügyek a RICO-nyomozásoknál, főleg a régi gyilkosságok.

A RICO egy törvény nevére utalt, amit Nixon írt alá 1970-ben. A törvényt gyakran alkalmazták a szervezett bűnözés elleni bűnvádi eljárásoknál.

– Ezen kívül a bandatagok gyakran vándorolnak a szakaszok között, nem árt tudni, hogy ki mikor hol volt abban az időben, amikoről szemtanúkat keresünk. Rengeteg infóm van, köztük fotók és videók.

– Előttünk az éjszaka – tártam szét a kezem.

– Gyerünk, nézzük meg a motorosokat.

Ezt is tettük, egészen hajnali 5:23-ig, amikor megszólalt a mobilom. Montrealból hívtak.

19

A Les Appartements du Soleil⁷ a nevükkel ellentétben minden voltak, csak naposak nem. De ha a jellemzőik alapján nevezték volna el a lakásokat, nem sok kel el belőlük. Az épület sötét volt, és komor, az ablakokat és a spalettákat belepte a korom, mivel évek óta nem törődtek velük. A mindhárom szintről kiugró kis erkélyeket türkizkék burkolat fedte. Rozsdás grillsütők, olcsó műanyag székek, műanyag szemetesek és különböző sporteszközök zsúfolódtak rajtuk. Némelyiken virágcserepek is álltak, de a növények elhervadtak, megbarnultak az évek alatt.

Viszont a fűtésre nem lehetett panasz. Aznap, mikor Észak-Karolinába mentem, végre beszökött a tavasz Québecbe. Mikor landoltam, már húsz Celsius-fokról számoltak be. Most ennél is melegebb volt, ráadásul a Soleil radiátorai is működtek, amittől jóval huszonöt fok fölé emelkedett a hőmérséklet. A melegtől és a rothadás bűzétől hányingerem lett, és arra sarkallt, hogy csak apró levegőket vegyek.

Onnan, ahol álltam, beláttam a szutykos kis lakás minden helyiségébe. A konyha tőlem balra volt, a nappali jobbra, a hálószoba és a fürdő pedig előttem. Olyannak tűnt a lakás, mintha épp kirakodóvásárt tartott volna benne a lakója, bár a kosz és a bűz a legelszántabb vásárlót is elijesztette volna.

Minden, a földnél magasabban lévő felszínen a legkülönbözőbb holmik, újságok, füzetes regények, üres üvegek és ócska készülékek heverték. A padlót kempingfelszerelések, autó- és motoralkatrészek, kerékgumik, kartondobozok, hokiütők és fémsodronnyal befont műanyag táskák borították. A nappali végében csaknem éjig ért a sörösdoboz-piramis, a falakon mindenütt szakadt poszterek. A jobb

⁷ Annyit tesz: napos lakások (a ford.).

oldali poszter egy 1983. július 17-i Grateful Dead-koncertet hirdetett. Alatta a White Power ökle népszerűsítette az árja tisztaságot.

Balra fent egy *Le Hot Rod* feliratú poszter péniszt ábrázolt, mellette nemiszerv-párja, a kettő között pedig égő cigaretta.

Az alatta lévő képen felfelé meredő fallosz, fölötté vastag betűkkel az *Astro-Cock (Asztrofasz)* felirat. A szervet a zodiákus szimbólumai vették körbe, mindegyik alatt egy-egy bölcsesség. Kíváncsiságból elolvastam a saját horoszkópotam.

Amennyire megállapíthattam, az egyetlen használható bútor egy műanyag asztal és szék volt a konyhában, egy franciaágy a hálósobában, és egy karosszék a nappaliban. A karosszékben egy holttest ült, a feje eltorzult vörös massa az elfeketedett test felett. A húsba ágyazódva összetört koponyát és arccsontot láttam, orrlyukdarabot bajusz-széllel, és egy ép szemet. Az alsó állkapocs lógott, de szintén ép volt, benne lila nyelv, és elbarnult rothadó fogak.

Valaki csontszilánkokat, agyvelőt gyűjtött, és Ziploc tasakba zárta őket. A műanyag tasak a férfi ölében feküdt, mintha rábízták volna, hogy őrizze a saját agyát. Hatalmas bördarab lógott a szék peremén. Sima, fényes, mint egy sügér gyomra.

Az elhunyt egy kis tévével szemben ült, amin egy ruhaakasztóval helyettesítették a letört antennát. Az egyik ága a pasas feje felé meredt, mint amikor egy szemtanú ujjá rámutat arra, akit látott. Senki se vette a fáradságot, hogy kikapcsolja a készüléket. Hallottam, ahogy a sztárműsorvezető, Montel olyan nőekkel beszélget, akiknek az anyjuk csábította el a pasijukat. Elgondolkoztam, mit szólnának vajon a beszédalanyok szétkenődött nézőjükhöz.

Valaki a helyszínelőktől láthatatlan ujjlenyomatokat keresett a hálósobában. Egy másik ugyanezt tette a konyhában. A harmadik kamerázott, lassan végigpásztázott minden helyiséget, aztán ráközelített az egyes tárgyakra a rumliban. Mielőtt odaértem, több tucat fényképet készített az áldozatról és gyászos környezetéről.

LaManche csak benézett, és már el is ment. Mivel a test nem égett meg nagyon, és még alig indult be a rothadás, nem volt rám szükség, de eleinte ez nem volt egyértelmű. A kezdeti jelentések holttestről és tüzről szóltak, ezért felhívtak, és megszerveztem a hazautamat. Mire felmérték a helyszínt, én már a raleigh-i tranzitban voltam, és egyszerűbb volt az eredeti terv szerint továbbhaladni. Quickwater felvett a reptéren, és idehozott.

A Les Appartements du Soleil lakókomplexum Centre-ville-től délnyugatra volt, a rue Charlevoix egyik kis keleti mellékutcájában. A Pointe-St-Charles nevű városrész a Montreali-szigeten feküdt, így a gyilkosság a CUM hatáskörébe tartozott.

Michael Charbonneau a szoba másik végében állt. Arca rózsállott, haja ragacsos tüskékben meredt az égre. Kabát nem volt rajta, gallérja úszott az izzadságban, inge felső gombját kigombolta, a nyakkendője lógott, de még így kiengedve is túl rövid volt. Néztem, ahogy elővesz egy zsebkendőt, és megtörli a homlokát.

Charbonneau egyszer elmondta, hogy tinédzserként a texasi olajmezőkön dolgozott. Bár élvezte a cowboyok életét, végül a hőség legyőzte. Hazatért Chicoutimibe, aztán Montrealba került, ahol beállt a rendőrséghez.

Ekkor Quickwater tűnt föl a konyhából. Az áldozatról tudvalevő volt, hogy kapcsolatban áll a motorosokkal, ezért a Carcajou-t is bevonták.

Quickwater csatlakozott Charbonneau-hoz, és együtt figyelték, amint egy csapat vérfoltokat vizsgál az áldozat mögött a sarokban. Ronald Gilbert szürke-fehér, L alakú vonalzóval tartott a falhoz, egy fiatalabb férfi pedig videofelvételt és fényképeket készített. Megismételték a felvételeket függőóonnal is. Ezután Gilbert mérőközöre váltott, és elvégzett néhány mérést. Az adatokat betáplálta egy laptopba, majd ismét elővette az ABFO-mércét és a mérőóont. Még több videofelvétel. Még több fotó. Még több mérés. Mindent vér borított, összepötytyözte a plafont, a falakat és a lambéria mentén felhalmozott tárgyakat. Úgy tűnt, még sokáig el lesz foglalva a két férfi.

Nagy levegőt vettem, és odamentem a nyomozókhoz.

– *Bonjour. Comment ça va?*

– Á, doki. Hogy ityeg?

Charbonneau angolja a québeci nyelvjárás és a texasi szleng furcsa keveréke volt. Az utóbbi javarészt rendkívül elavult.

– *Bonjour, Monsieur Quickwater.*

Quickwater kicsit elfordult. Bosszúnak tűnt, amiért tudomást kell vennie rólam. Aztán visszafordította figyelmét a vércsapatra. Épp egy akusztikus gitárt filmeztek, ami egy rozsdás madárketrecnek támasztva állt. A ketrec mögött baseballsapkát láttam a falra ragadva. A „fasz” betűk rajzolódtak ki egy vörös paca közepén. Eszembe jutottak a poszterek, és eltöprengtem, vajon milyen macsó üzenettől fosztott meg minket az alvadt vér.

- Hol van Claudel? – kérdeztem Charbonneau-t.
 - Egy gyanúsítottat ellenőriz, de nemsokára itt lesz. Nem semmik ezek a fickók, mi? – kérdezte Charbonneau undorodva. – Az erkölcsiségük valahol a ganajtúró bogáréval vetekszik.
 - Biztos, hogy a motorosokhoz kapcsolódik az eset?
 - Igen. Ez az előnytelen külsejű fickó Yves Desjardins, utcai nevén „Cherokee”. Ragadozó volt.
 - Ők hogy jönnek a képbe?
 - A Ragadozók szintén A Pokol Angyalai bábklubja.
 - Mint a Viperák.
 - Pontosan.
 - Akkor ez a Rockmasinák műve?
 - Valószínűleg. Bár mint kiderült, Cherokee évek óta visszavonult. Májproblémák. Nem is. Vastagbélrák. Ez az. Nem csoda, ha azt vesszük, milyen szarokat esznek ezek a fickók.
 - Mivel dühítette fel az ellenbandát?
 - Cherokee pótalkatrészben utazott. – Amikor Charbonneau körbepillantott a helyiségben, sötét foltot láttam a hóna alatt. – De úgy tűnik, a lánckerekek és a karburátorok nem voltak elég jövedelmezők. Vagy két kiló kokót találtunk a nagyfiú gatyái között. Tuti biztos hely, mert a fickó nem sűrűn cserélhette az alsóját. Minden esetre ez inspirálhatta a meglepetéspartit. De ki tudja? Talán csak bosszú volt Marcotte-ért.
 - A Pók.
- Charbonneau bólintott.
- Volt nyoma erőszakos behatolásnak?
 - A hálószobában betört az ablak, de nem ott jöttek be.
 - Nem?
 - A szilánkok zöme a sikátorban van. Úgy tűnik, belülről törték ki.
 - Kicsoda?
- Felemelte a tenyerét.
- Akkor hogy jutott be a gyilkos?
 - Valószínűleg beengedte.
 - De miért?
 - Cherokee-nak annyi esze volt, mint egy pitbullnak, és csak egy kicsivel volt barátságatlanabb. De tovább élt, mint a statisztika alapján várható volt, és lehet, hogy kezdte halhatatlannak hinni magát.
 - Leszámítva a rákot.

– Igen. Hadd mutassak valamit.

Charbonneau a testhez lépett, én pedig követtem. Közelről a bűz még erősebb volt. Égett gyapjú, benzin, ürülék, és rothadó hús émelyítő szaga keveredett. Charbonneau elővette a zsebkendőjét, és az orra elé tartotta.

– Nézze a tetoválásokat – mondta eltompított hangon.

Cherokee jobb keze az ölében hevert, a bal furcsa szögben feküdt a karfán, ujjai a föld felé lógtak. A korom ellenére egy csomó koponyát láttam a jobb csuklóján. Összesen tizenötöt, piramisalakban elrendezve, mint a titokzatos áldozatok, akiket az európai barlangokban találtak. Ám ezeken a trófeákon volt valami megkülönböztető jegy, amit Neander-völgyi őseink elmulasztottak alkalmazni. Tizenhárom koponya szeme fekete volt, kettőé piros.

– Mint a rovasok egy puskán – Charbonneau épp csak addig vette el a zsebkendőt a szájától, amíg beszélt. – A fekete azt jelenti, hogy férfit ölt meg, a piros pedig azt, hogy nőt.

– Elég nagy hülyeség világgá kürtölni.

– Igen, de ez a fickó régimódi volt. A maiak jobban hallgatnak az ügyvédekre.

A duzzadás és a bőrhámlás alapján úgy gondoltam, hogy az áldozat már halott néhány napja.

– Hogy találták meg?

– A szokásos módon. Valamelyik szomszéd bűzre panaszkodott. Csoda, hogy bárkinek facsarta az orrát ebben a pöcegödörben.

Megint a testre néztem. A rossz fogakat és a bajszot leszámítva képtelenség lett volna megmondani, hogy nézett ki a férfi. Ami a fejéből maradt, a szék támlájának dőlt. Sötét folt terjengett körülötte a kárpiton. A húsban, ami egykor az arca volt, vadászpuska-töltényeket láttam.

– Tetszik a speciális effekt?

Charbonneau az áldozat lába alatt lévő szőnyegre mutatott. Csúnyán megégett, akárcsak a szék alsó fele. Cherokee-t ellepte a korom. Lelógó balkeze, a farmere hajtókája és a bakancsa megpörkölődött. De ezt leszámítva kevés tűz okozta kár keletkezett.

Tűzet raktak a szék előtt, és a benzinszag arra utalt, hogy gyorsítót használtak. A lángok alighanem beborították a testet, de miután elfogyott a benzin, kialudtak. Ám addigra a gyilkosok réges-rég távoztak már.

Charbonneau megint elvette szája elől a zsebkendőt.

– Tipikus motoros ganéság. „Durrantsd szét a célpontot, aztán gyűjtsd fel a testet!” Csakhogy ezek a fickók hiányoztak a gyűjtogatás-óráról.

– Miért nyitott ajtót a fickó, ha másnak a területén árulta a kokaint?

– Talán a vastagbele az agyára ment. Talán ő is drogozott. Talán elvonási tünetekkel küzdött. Ki ismeri a gondolkodásukat? Ha gondolkodnak egyáltalán.

– Lehet, hogy a saját klubja volt?

– Nem ez lenne az első eset.

Ekkor megjött Claudel. Charbonneau elnézést kért, és csatlakozott a kollégáihoz. Semmi kedvem nem volt a Claudel-Quickwater pároshoz, ezért a szoba túlsó végébe mentem, és tovább figyeltem a vérfoltelemzőket. Mostanra végeztek a nyugati fallal, és a sarkon túlhaladva az északihoz érkeztek.

Bár olyan messze húzódtam a holttesttől, amennyire csak lehet, a szag kezdett elviselhetetlen lenni a szobában. És Charbonneau-nak igaza volt. A hulla csupán egy összetevő volt a penész, motorolaj, áporodott sör, izzadság és sok évnyi ételszag émelyítő keverékéből. Nehéz elképzelni, hogy élhet bárki ilyen bűdös környezetben.

Az órára néztem. Negyed három. Arra gondoltam, taxit hívok, ezért a hátam mögött lévő ablak felé fordultam.

Cherokee a magasföldszinten lakott, az erkélye kevesebb, mint száznyolcvan centire volt a járdától. A koszos üvegen keresztül láttam a járőrökcsik, furgonok és jelöletlen autók isznerős forgatagát. A szomszédok csoportokban álldogáltak, vagy a közeli házak verandáiról bámultak. A sajtó járművei és minifurgonok csatlakoztak a kis utcán támadt felforduláshoz.

Miközben a csődületet figyeltem, megérkezett a halottaskocsi. Ketten kiszálltak, kinyitották a hátsó ajtót, és kihúztak egy hordágyat. Lehajtották a kerekeit, és betolták a hordágyat az épületbe. Keréknyomokkal felszabdalt sáron haladtak át az épület rövid felhajtóján. A nyomokban állt a víz. Színjátzó olajréteg lebegett a pocsolyák tetején. Szép a du Soleil előkertje.

A halottszállítók pillanatokon belül kopogtak az ajtón. Claudel beengedte őket, azután visszatért a többiekhez. Erőt vettem magamon, és odamentem a nyomozókhoz. Claudel nem szakította félbe a gyanúsított kihallgatásáról szóló beszámolóját.

– Ez a fal szerinted véres? – Claudel az északnyugati sarok felé mutatott, ahol a nyombiztosító még mindig a vérnyomokat méregette és filmezte. – A pasas kabátja olyan, mintha a vágóhídon járt volna benne. Persze a kis rohadéknak annyi esze sincs, hogy kitépje egy molylepke szárnyait.

– Miért nem szabadult meg tőle? – kérdezte Charbonneau.

– Talán túl csóró ahhoz, hogy lemondjon a bőrkabátról. Azt hitte, sose kötjük össze a gyilkossággal. De azért letörölte, és az ágya alá rejtette, biztos, ami biztos.

– Hétfőn éjjel látták itt?

– Éjfél után.

– Ez illik a halál LaManche által becsült idejéhez. Mi a meséje?

– Gondja van a visszaemlékezéssel. Úgy tűnik, George egy kicsit iszákos.

– Bármi kötődés az áldozathoz?

– George évek óta az Eretnekek csatlósa. Hagyták vezetni és füvet árulni, úgyhogy menőnek hiszi magát. Pedig egészen alul van a rangsorban. Levegőt se vehet engedély nélkül.

A hullaszállító Claudelt szólította, mire a nyomozó intett, hogy vihetik a hullát. Az egyik férfi szétnyitott egy hullazsákot és a hordágyra fektette, a másik pedig barna papírzacskót húzott Cherokee bal kezére.

Claduel látva megdöbbenem, mennyire nem illik ide. A homloka egyáltalán nem izzadt, a haja tökéletes volt, nadrágján a vasalás mint a borotvapenge. Egy Armani-jelenés a rémálom közepén.

– Talán ebben a gyilkosságban látta a nagy lehetőséget, hogy feljebb lépjen – vélte Charbonneau.

– Nyilván. De George Dorsey egy ideig nem lép sehová. – Claudel.

– Elég bizonyíték van a benntartásához? – Quickwater.

– Ha kell, bent tartom köpködésért. A forrásaim szerint Dorsey nemrég elhintette, hogy munkát keres és nem riad vissza semmitől. Egy másik ügy miatt került képbe, úgyhogy körbemutattam a fotóját. Egy tanú felismerte, hogy Dorsey itt járt a lövöldözés estéjén. Amikor elmentem hozzá, hogy megvitassam ezt velem, a kabátját csurom véresen találtam. Neked kicsit sem gyanús?

Ekkor valósággal felrobbant Claudel rádiója. Az ajtóhoz ment, a füléhez tartotta, beleszólt valamit, és intett Quickwaternek. Beszéltek pár szót, azután Quickwater Charbonneau-hoz fordult, rám mutatott,

majd az ajtóra. Amikor Charbonneau felemelte a hüvelykujját, Quickwater intett, és elment. Csúcs! Lepasszoltak, mintha valakinek a kishúga lennék. Két érzés létezik, ami izgatottságot okoz: ha csapdában érzem magam, vagy ha haszontalannak. Most mindkettő elfogott, és ez nyugtalanná tett.

Valami nem tetszett a helyszínnel kapcsolatban. Tudtam, hogy ez nem az én területem, de folyton eszembe jutottak a diák, amiket a Carcajou-főhadiszálláson láttam. Amit itt láttam, az nem stimmel velük. A francba! Elvégre nem én kértem, hogy idejöhessek.

– Nem tér el ez az egész a szokásos módszereiktől? Claudel a szokásos hűvös arckifejezéssel fordult hozzám.

– Hogyan?

– A vadászpuskás gyilkosság nem idegen a motorosok eszköztáráról? Meg a kontár tűzgyújtás?

Charbonneau felhúzta a szemöldökét, és vállat vont. Claudel nem mondott semmit.

– Ez túl piszkos munka – erősködtem, eltökélve, hogy én is beleszólok az ügybe. – Az általam látott ügyekben rendkívül precízen intézték az ilyesmit.

– Megesik az ilyen – vélte Charbonneau. – Lehet, hogy megzavarták az elkövetőt.

– Azt hiszem, pont ez a lényeg. Tudtommal a motorosok alaposan tanulmányozzák az áldozataikat, és olyankor csapnak le, amikor nem kell megzavarástól tartaniuk.

– Egy halott drogkereskedő motoros esetében nem szükséges átnyálaznunk az unitárius egyház taglistáját, hogy megtaláljuk a gyilkosunkat.

– De nem is kell lezárnunk az agyunkat, amint az első elmélet felmerült benne – feleltem csípősen.

Claudel pillantása arról árulkodott, hogy a végletekig próbára teszem a türelmét.

– Ms Brennan, lehet, hogy remekül ért a holttestek kiásásához és a csontok méricskéléséhez, de ezek a készségek nem igazán számítanak egy gyilkossági nyomozásban.

– Nehéz megtalálni a gyilkost, ha nem tudja, ki az áldozat, Monsieur Claudel. *Őn* fogja összerakni az arcát? – Az arcom égett a haragtól.

– Ez nem lehet gond. Elég lesz az ujjlenyomat,

Én is tudtam, de Claudel arroganciája a legrosszabbat hozta ki belőlem. Charbonneau összefonta a karját, és nagy levegőt fúj ki.

Claudel az órájára nézett, és arany mandzsettagombot láttam megvillanni. Azután maga mellé dobta a karját.

– Charbonneau nyomozóval hazavisszük – a hangja azt közölte, hogy nem hajlandó tovább beszélni az ügyről.

– Köszönöm.

Átmentünk a szobán. Még egyszer utoljára szemügyre vettem a széket, ahol Yves „Cherokee” Desjardins meghalt. Most üres volt, vörös fölt jelezte a helyet, ahol a feje feküdt. A fölekből kicsordogált apró vérpatakok úgy festettek, mint egy zsákmányra éhes ragadozó karmai.

Claudel kinyitotta az ajtót, és kiléptem a folyosóra. Olyan erővel markoltam a táskáimat, hogy a körmöm a tenyerembe fűrődött. Mivel még mindig dühített Claudel lekezelő viselkedése, nem bírtam megállni egy utolsó megjegyzést.

– Mint tudja, Monsieur Claudel, én vagyok a labor képviselője a Carcajou-nál. Tetszik vagy sem, hivatali kötelessége megosztani velem minden elképzelést és információt, és ezt el is várom.

Azzal végigrobogtam a folyosón, ki a napfénybe.

20

Bár szikrázó napfényben haladtunk, a gondolataim borúsak voltak. Amikor önként jelentkeztem a Carcajou-egységbe, azért tettem, hogy segítsek megoldani az Emily Anne-ügyet. Nem azért, hogy belépjek „A nap gyilkossága” klubba. A hátsó ülésen ülve a gondolataim Yves „Cherokee” Desjardins és Savannah Claire Osprey között cikáztak. Két áldozat, mégis annyira különbözőek, mint Charles Manson és a jótündér.

Csakhogynem Savannah nem táncolt tova Ariellel vagy Puckkal, és nem bírtam elhessegetni a piszkafalábú, lötyögős fürdőruhás lány képét. El se tudtam képzelni, miféle kelepcebe kerülhetett.

Ugyanakkor az a szörnyőség is kísértett, amit magunk mögött hagytunk. Jóllehet az előttem ülő páros meg volt róla győződve, hogy Cherokee-t a motorosok ölték meg, valami mégse stimmel. Nem az én dolgom volt, mégse tudtam megnyugodni, pörgött az agyam.

Savannah és Cherokee. Cherokee és Savannah. No meg Ronald és Donald Vaillancourt, Robert Gately és Félix Martineau. És Emily Anne Toussaint, a kislány, aki táncolt, korcsolyázott, és szerette a gofrit. Az életük nem kapcsolódik semmiben. Az egyetlen kötődésük posztumusz, és a gyilkossági aktákban jött létre.

Senki se beszélt. Időnként sercegett a rádió, ahogy a csatornák közt keresgélt, szorgosan figyelemmel kísérve a rendőrségi történeteket.

A Ville-Marie alagútban rövid időre beragadtunk a Berribe tartók által okozott dugóba. Néztem az óváros felé iparkodó autók hadát, és visszatért a melankóliám. Miért nem tudok szabadulni Señor Mindentudótól, egy halott lány lábamnál heverő csontjaitól, és a fejemben kísértő megcsonkított motorosok látványától? Miért nem megyek a Place Jacques Cartier-be, miért nem azon gondolkodom, hogyan vacsorázom, táncolok vagy iszogatok majd a szeretőmmel? Mert az ivás örömeit nem tudom kezelni. És nincs szeretőm. Ryan.

Felejtsd el, Brennan! Ez a gondolatmenet a melankóliából a depresszióba vezet. Egyszerűen ezt az életet választottad. Ha akarnád, maradhatnál az archeológiai leletek elemzésénél, a tankönyvírásnál vagy az egyetemi előadásoknál. Te akartad ezt, megkaptad. Hagyd abba a búsulást, és végezd a munkádat!

Amikor Charbonneau megállt az SQ-épületnél, kurtán megköszöntem a fuvart, becsaptam az ajtót, és a főbejárat felé indultam. Még nem értem a kovácsoltvas kerítés végéhez, amikor megszólalt a mobilom. A sporttáskát letettem a járdára, és kiástam a mobilomat a retikulömből.

– Tempe néni?

– Szia, Kit.

Megkönnyebbültem, de haragudtam is, a hangját hallva. Bár többször is hívtam, mióta otthagytam Raleigh-t, Kit sose vette fel.

– Megkaptad az üzeneteimet?

– Igen. Rossz volt az időzítés. Aztán, mire hazaértem, ágyba dőltem. Gondoltam, nem örülnél, ha olyan későn hívnálak.

Vártam.

– Lyle-lel voltam.

– Két napig?

– Okés a pasas.

Okés?

– Elmentünk a motorboltba. Kicsit sem túlzott. Több vacakjuk van, mint a Harley-gyárban. Hopsz, bocsánat.

– Hm.

Az aktatáskámat a sporttáska mellé tettem, és köröztem a vállammal, hogy fellazítsak egy izomcsomót. Hiphop zene lüktetett az út túloldalán álló lakóautóból. A sofőr féloldalt ült. Egyik keze a kormányt fogta, a másik az ülés támláján dobolt.

– Hatra otthon leszek – mondtam Kitnek. – Mondd meg, mit szeretnél, és összedobok valamit vacsorára.

– Pont ezért hívlak. Lyle azt mondta, elvisz a tévéstúdióba, megnézhetem a műsor felvételét.

Egy férfi lépett ki a szemben lévő lakóházból, és lassan lépkedett le a lépcsőn. Cigaretta lógott a szájából. A haja olyan volt, mint aki túl közel állt egy robbanáshoz. Egyes tincsek csomóban meredtek előre, mások a fejéhez tapadtak. Ujjatlan vászondzsekit viselt. Szabadon maradt karjain annyi tetoválás volt, hogy onnan, ahol álltam, kéknek látszott a végtag.

A férfi nagyot szívott a cigarettából, miközben körbenézett az utcán. A szeme az enyémbe fúródott és összeszűkülte, mint egy patkányt látó terrieré. Füst szállt ki a két orrlyukából. Elpöccintette a csikket, átment a járdán, és beszállt a lakóautóba a zeneimádó mellé. Miközben elhajtottak, a délutáni nap melege ellenére megborzongtam.

– ...láttad már élőben?

– Mit?

– A híradót. Voltál már bent a stúdióban felvételen?

– Igen. Nagyon érdekes.

– Szóval, ha nem baj, nagyon szeretnék elmenni.

– Persze. Jól hangzik. Úgyis hullafáradt vagyok.

– Kiderítetted, kicsoda?

Nem sikerült követnem a témaváltást.

– A lány. Tényleg az, akinek gondoltad?

– Igen.

– Az klassz. Elmondhatom Lyle-nak?

– Ez még nem hivatalos. Jobb megvárni, amíg a halottkém nyilvánosságra hozza a lány nevét.

– Rendben. Később látjuk egymást.

– Oké.

– Biztos?

– Kit, semmi baj. Nálad keményebb pasik is hagytak már lógva.

– Ó. Forgasd csak a tört a szívemben!

Lyle Crease. Lehet, hogy a nyavalyás Kitből próbálja kihízelegni azokat az információkat, amiket tőlem nem kaphat meg?

Fent biztonságba helyeztem Savannah maradványait a bizonyítéktároló szekrényemben, és a csontminták egy részét odaadtam Denis-nek, a szövettanlaboránsnak. Ő a mikrovágó segítségével század milliméternél is vékonyabb darabot fog vágni belőlük, megfesti őket, és tárgylemezre helyezi az elemzéshez.

A másik adag mintát a DNS-részleghez vittem. Ha már ott voltam, érdeklődtem a szemgolyó felől. Miközben vártam, éreztem, hogy lassan valami merevség kúszik fel a tarkómon. Dörzsölni kezdtem a nyakamat.

– Fejfájás? – kérdezte a technikus, amikor visszatért.

– Enyhe.

Még nem érkezett meg az eredmény

Ezután jelentést tettem LaManche-nak. Nem szakított félbe, miközben elmeséltem a találkozómat Katie-vel, és megmutattam neki a képeket, valamint a kórházi kartonok másolatait.

Amikor befejeztem, levette a szemüvegét, és két ovális foltot masszírozott az orrnyergén. Azután hátradőlt. Arcán nem látszott semmilyen érzelem, amit általában a halál ki szokott váltani.

– Felhívom a halottkém hivatalát.

– Köszönöm.

– Megvitatta mindezt a Carcajou embereivel? – Megemlítettem Quickwaternek, de most mindenki a Cherokee Desjardins-gyilkosságra koncentrálnak.

Az nem kifejezés. Quickwater szinte ügyet se vetett rám, amikor beszámoltam neki Savannah-ról a kocsiban.

– Holnap beszélek Royjal – tettem hozzá.

– Az észak-karolinai ügynök szerint a gyereket bandatagok ölték meg?

– Kate Brophy Úgy véli, jó esély van rá.

– Tud bármilyen kapcsolatról a québeci és Myrtle Beach-i bandák között?

– Nem.

LaManche nagy levegőt vett, aztán kifújta.

– 1984 nagyon rég volt.

Ahogy szemben ültem a főnökömmel, hallgattam kifinomult francia beszédét, és néztem őt, a háttérben a Szent Lőrinc folyóval, el kellett

ismernem, hogy a karolinai elmélet még nekem is bizarrul hangzik. Ami annyira helyesnek lűnt Raieigh-ben, most egy álomnak tűnt, amiben nem tudom elválasztani a valóságot a képzelettől.

– Félbe kellett szakítanunk a munkát, amikor felhívtak a Cherokee hulla és a tűz miatt, de Brophy ügynök rengeteg anyagot adott nekem az SBI aktáiból, köztük régi fotókat is. Holnap átviszek mindent a Carcajou-ba, és meglátjuk, mit ad ki a gép.

LaManche visszatette a szemüvegét.

– Lehet, hogy a karolinai csontváznak semmi köze hozzánk.

– Tudom.

– Mikorra lesz meg a DNS-teszt eredménye?

Megálltam, hogy az égre néztek, de azt hiszem, a hangomon így is hallatszott a frusztráltságom.

– El vannak csúszva a bombás ikrek miatt, és nem bocsátkoznak becslésekbe – eszembe jutott, milyen képet vágott a technikus, amikor meglátta Savannah elhalálzásának időpontját. – Mint mondta, ez nem éppen közeli haláleset.

LaManche bólintott.

– De megmagyarázatlan haláleset. Mivel a maradványokat Québecben találtuk, gyilkosságként fogjuk kezelni. Remélhetőleg az SQ is ugyanígy tesz – felelte.

Ekkor megszólalt a telefonja. Miközben beszélt, összeszedtem a papírjaimat. Miután letette, azt mondtam:

– A Cherokee-ügy nem illik a megszokott sémába, de hát ki tudhatja, miért gyilkolnak az emberek.

Miközben válaszolt, leírt valamit egy kis sárga cetlire. Az agya még mindig a telefonbeszélgetésen járt. Vagy talán azt hitte, valami másról beszélek.

– Monsieur Claudel olykor hirtelen természetű, de a végén helyrehozza.

Hogy az ördögbe értette ezt?

Mielőtt rákérdezhettem volna, ismét megszólalt a telefon. LaManche a kagylóért nyúlt, a füléhez emelte, aztán a melléhez szorította.

– Van még valami? Udvariasan elbocsátott.

Annyira lefoglalt LaManche megjegyzése Claudelről, hogy az irodám felé indulva majdnem összeütköztem Jocelynnel, a helyettessel. Nagy, gyöngyös karikákat viselt a fülében, a hajában pedig a csíkok most fokföldi ibolyaszínűek voltak.

Miközben kikerültük egymást, a papírjainkat igazgatva, ismét elcsodálkoztam azon, mennyire fehér a bőre. Az erős neonfényben az alsó ajka szilvakéknek látszott, a bőre pedig olyan fehérnek, mint a citromhéj belseje. Az is felmerült bennem, hogy Jocelyn talán albinó. Valamiért kényszert éreztem rá, hogy megszólítsam.

- Hogy boldogul, Jocelyn? Kiismerhetetlen tekintettel nézett rám.
- Remélem, nem túl megerőltető a labor.
- El tudom végezni a munkámat.
- Persze, hogyne. Csak úgy értettem, nehéz újfíúnak lenni.

Amint szólásra nyitotta volna a száját, egy titkár nő bukkant fel valamelyik közeli irodából. Jocelyn elsietett a folyosón.

Jesszusom, gondoltam. Ráférne egy kis továbbképzés kedvességből. Quickwaterrel összefogva talán egyet fizet, kettőt kap kedvezményt is kapnának.

A délután hátralévő részét az asztalom felgyült üzenetek átnézésével töltöttem. A média megkereséseit eldobtam, a hivatalos személyeket visszahívtam.

Átnéztem egy kérvényt, amit Pelletier-től kaptam, a legöregebb patológustól a laborban. Egy háztulajdonos csontokat talált Outremontban, amikor lyukat ásott a pince padlójába. A maradványok öregek és törékenyek voltak, de Pelletier nem volt biztos benne, hogy embertől származnak. Semmi sürgős.

Miután többé-kevésbé letisztítottam az asztalom, hazahajtottam, és újabb csodás estét töltöttem Észak-Amerika legöregebb francia városában. Pizza. Fürdő. Baseball.

Birdie a nyolcadik menetig kitartott, azután gombóccá kuporodott a vendégszoba ágyán. Amikor negyed tizenkettőkor lefeküdtem, Birdie meggondolta magát, és a hálószobámban lévő székre telepedett át.

Csaknem azonnal elaludtam. Értelmetlen zagyvaságokat álmodtam. Kit integetett egy csónakból, mellette Andrew Ryan. Isabelle vacsorát szolgált fel. A fejetlen Cherokee Desjardins húsdarabokat szedett össze csipesszel, és egy műanyag zsákba dobálta őket.

Amikor Kit hazajött, félig felébredtem, de túl kába voltam, hogy kikiáltsak neki. Még mindig a konyhában matatott, amikor ismét álomba zuhantam.

Másnap reggel épp Pelletier csontjait vizsgáltam, amikor Dennis jött be a laboromba.

- *C'est la vedette!*

A sztár?

Jaj, ne!

Kinyitotta a *Le Journal de Montréal*, és egy képet mutatott rólam, háttérben a Viperák klubházával. Mellette rövid beszámoló Gately és Martineau megtalálásáról, és arról, hogy a rejtélyes harmadik csontvázban a halottkém közlése szerint a tizenhat éves Savannah Claire Ospreyt azonosították. Az amerikai tinédzser 1984-ben tűnt el. A képaláírás a Carcajou-egység tagjaként utalt rám.

– *C'est une promotion ou une réduction?*

Elmosolyodtam. Arra gondoltam, vajon Quickwater és Claudel az elírást előléptetésnek vagy lefokozásnak tekintené-e. Visszatértem a válogatáshoz. Eddig találtam két báránycombot, egy marhabordát, és sose hittem, hogy valaha ennyi grillcsirkecsontot fogok összeszámolni.

Tízre végeztem a csontokkal, és részletes jelentést írtam arról, hogy a csontok nem emberi eredetűek.

A jelentést elvittem a tikárságra, visszatértem az irodámba, és felhívtam a Carcajou-központot. Jacques Roy egy megbeszélésen volt, és nem ért rá késő délutánig. Meghagytam a nevemet és a számomat. Claudelt is hívtam, ugyanazt az üzenetet hagytam neki is. Charbonneau. Ugyanaz a név, ugyanaz a szám. Kérlek, hívj. Eszembe jutott, hogy használom a személyi hívójukat, de úgy döntöttem, annyira nem sürgős a dolog. Frusztráltan megpördültem a székemen, és a folyót bámultam.

Nem tanulmányozhattam a Myrtle Beach-i csontok mikroszerkezetét, mert a tárgylemezek még nem készültek el. A jó ég tudja, mikor kapom meg a DNS-teszt eredményét, vagy hogy lesz-e egyáltalán eredménye.

Felötlött bennem, hogy felhívom Kate Brophyt, de nem akartam túl nagy nyomást helyezni rá. Különbösen is, őt épp annyira aggasztotta az Osprey-ügy, mint engem. Még jobban is. Ha bármit talál, szólni fog.

És most?

LaManche odalent Cherokee-t boncolta. Benézhetnék, hátha sikerülne csökkenteni a gyilkossággal kapcsolatos kételyeimet.

Passz. Nem volt túl sok kedvem még egy boncaszatra kifektetett motorost tanulmányozni.

Úgy döntöttem, összerendezem az anyagot, amit Kate-től kaptam. Olyan sietősen jöttem el, hogy még nem néztem át. Rövid szortírozás után mindent az aktatáskámba tettünk, aláírtam az átvételi elismervényt, és rohantam, hogy elérjem a gépet.

Az asztalomra ürítettem a táska tartalmát. Balra tornyoztam a fotókat, jobbra a dossziékat. Felemeltem egy barna borítékot, fotókat ráztam ki belőle az asztalra, és az egyiket megfordítottam. A hátán feltüntették a dátumot, helyszínt, eseményt, nevet, és mindenféle iktatószámokat.

Visszafordítottam a fotót, és egyenesen Martin „Deluxe” DeLuccio képébe néztem, aki 1992-ben vált halhatatlanná, egy wilmingtoni portyán, Észak-Karolinában.

A szemét sötét, negyeddollárosnyi szemüveglencse takarta, és megcsavarodott bandana fedte a fejét. Ujjatlan vászondzsekijén ott volt a Törvénytelenek motorosklubjának vigyorgó halálfeje, a keresztbe tett dugattyúkkal. Az alsó felirat a lexingtoni szakasz tagjaként azonosította a viselőjét.

A motoros húsa puffadtnak tűnt, az álla petyhüdtnek, a dzseki alól tekintélyes pocak domborodott ki. A képen egy hatalmas masinán terpeszkedik, bal kezében sör, és ádáz kifejezés az arcán. Deluxe úgy nézett ki, mint akinek még a vécépapír használatához is eligazítás kell.

Épp tovább mentem volna, amikor megszólalt a telefon. Eli „Robin” Hoodot letettem Deluxe mellé, és felvettem a kagylót. Azt reméltem, Roy az.

Nem ő volt.

Egy reszelős hang engem kért. Elhagyta a keresztnevem végéről a hosszú e-t, de a vezetéknevemet helyesen ejtette. A férfi idegen volt, és nyilvánvalóan anglofon. Angolul válaszoltam.

– Dr. Brennan vagyok.

Hosszú szünet következett, ami alatt valami csengést hallottam, és mintha egy hangszóró szólt volna valahol.

– Dr. Brennan vagyok – ismételt meg.

Torokköszörülést hallottam, aztán zihálást. Végül a hang azt mondta:

– Igen? – Hiába erőltettem az agyamat, nem tudtam hova tenni.

– Maga túrta ki azokat a dögöket?

A hang tompán hallatszott, mintha George Dorsey a beszélő köré kulcsolta volna a tenyerét.

– Igen. Na tessék.

– Láttam a nevét a mai újság...

– Mr. Dorsey, ha információja van a talált személyekről, beszéljen valamelyik nyomozónkkal.

Hadd bajlódjon Claudel és Quickwater a sajtócirkusszal.

- Maga nem a Carcajou-nál van?
- Nem úgy, ahogy maga gondolja. A nyomozást vezető...
- Az a pöcs dugja olyan mélyen a seggébe a fejét, hogy csak szonárral lehessen megtalálni. Ez felkeltette az érdeklődésemet.
- Beszért Quickwater nyomozóval?
- Hogy a faszba tudnék beszélni, amíg az a seggfej Claudel a mogyoróimat szorongatja?
- Tessék?
- Az a valag előléptetést akar, én meg nyelhetem a szart. Egy pillanatig senki sem beszélt. A hívás olyan volt, mintha valahonnan a tenger mélyéről jönne.
- Lehet, hogy be akar kerülni a CNN-be.
- Kezdem elveszíteni a türelmemet, de nem akartam kockáztatni, hogy esetleg hasznos információtól essem el.
- A St-Basile-ban kiásott csontvázak miatt telefonál? Elhaló hangokat hallottam.
- Francokat – mondta végül.
- Ekkor tette helyére az agyam a nevet.
- George Dorsey volt a gyanúsított, akit Claudel bevarrt.
- Vádat emeltek ön ellen, Mr. Dorsey?
- Faszt.
- Miért tartják bent?
- Amikor lekapcsoltak, hat speedtabletta volt nálam.
- Miért hívott engem?
- Mert a többi pöcs nem hallgat rám. Nem én csináltam ki Cherokeeet. Amatőrmunka volt.
- Éreztem, hogy szaporább lesz a pulzusom.
- Hogy érti?
- A testvérek nem így intézik az ügyeiket.
- Azt mondja, hogy a Cherokee-gyilkosság nem a bandák műve volt?
- Kibaszottul okos.
- Akkor ki ölte meg?
- Hurcolja ide a seggét, és mindent kitálalok.
- Nem mondtam semmit. Dorsey lélegzése hangosnak tűnt a csendben.
- De csak ha én is kapok valamit cserébe.
- Nincs okom bízni magában.

– Én se magát választanám az év nőjének, de a többi szarházi nem hallgat rám. Meghirdették a rendőr seggfejek D-napját, és az Omaha-partra⁸ küldtek.

– Lenyűgöző a történelmi tájékozottsága, Mr. Dorsey. De miért kéne hinnem Önnek?

– Tud valami jobb nyomot?

Mérlegeltem a kérdést. Bármilyen lúzer is George Dorsey, igaza volt. Egyébként is úgy tűnt, hogy senki más nem akar beszélni velem.

Az órára néztem. Tíz perc múlva fél tizenkettő.

– Egy órán belül ott vagytok!

21

Rendőrségi okokból a Communauté Urbaine de Montréal négy részre van osztva. Mindegyiknek saját rendőrőrsé van készenléti, elemző és nyomozó osztályokkal, és fogdával. A gyilkossággal vagy nemi erőszakkal vádolt személyeket Versailles közelében őrzik egy börtönben, a város keleti szélén. Az összes többi a négy kerületi fogda valamelyikében várja a vádemelést. A drogbirtoklásért Dorsey a helyi fogdába, az Op South-ba került.

Az Op South őrsé a rue Guyon és a boulevard René Lévesque-en működött, Centre-ville szélén. Ez a terület dominánsan francia és angol, de bizonyos részben mandarin, észt, arab és görög is. Szeparatista és föderalista. Van itt koldus és királyfi, diák és tőzsdeügynök, emigráns és „*pur laine*” québeci.

Az Op South templomok és bárók, butikok és szexshopok, hatalmas házak és apró garzonok kavalkádja. Emily Anne Toussaint-t és Yves Cherokee Desjardins-t is a határai között ölték meg.

Amint bekanyarodtam a Guyról a parkolóba, transzparenszekkel hadonászó csoport mellett haladtam el. A szomszédos épület előtt gyülekeztek. Kétkezi munkások, akik nagyobb fizetést követelnek. Sok sikert, gondoltam. Talán a politikai instabilitás, talán az egész kanadai

⁸ Omaha-part – az egyik normandiai partszakasz neve, ahol a második világháborúban szövetséges erők végrehajtották a partraszállást (ford.)

gazdaság miatt, de Québec tartomány pénzügyi válságban volt. A költségvetéseket meghúzták, a szolgáltatásokat csökkentették. Hét éve nem kaptam emelést.

Bementem a főbejáraton, és a jobboldalt található pulthoz léptem.

– George Dorsey-hoz jöttem – mondtam a szolgálatban lévő örnek.

A nő letette az uzsonnáját, és unottan rám nézett.

– Rajta van a listán?

– Temperance Brennan. Az őrizetes hívott ide.

Pufók kezeit összedörzsölte, megnézte, maradt-e morzsa rajtuk, azután beütött valamit a billentyűzetén. Fények villantak a szemüvegén, ahogy közelebb hajolt a monitorhoz, hogy elolvassa. Szöveg futott mindkét lencséjén, megállt, azután a nő ismét megszólalt anélkül, hogy felnézett volna.

– Carcajou? – Egy ügyész se lehetne kétkedőbb.

– Mm – legalábbis a *Le Journal* szerint.

– Van igazolványa?

Felnézett, én pedig megmutattam neki az SQ-központba szóló belépőkártyámat.

– Nincs jelvénye?

– Ez volt kéznél.

– Alá kell írnia, és hagyja itt a holmijait!

Fellapozott egy lajstromot, beleírt valamit, aztán ideadta a tollat. Beírtam az időpontot és a nevemet. Azután lecsúsztottam a vállamról a táskámat, és átnyújtottam a pulton.

– Nem tart soká.

Ms. Habcsók egy fémszekrénybe zárta a táskámat, aztán felvette a telefont, és mondott bele valamit. Tíz perc múlva kulcs fordult egy zöld fémajtóban tőlem jobbra, és egy ór betessékelt. Csontsovány volt, úgy lógott rajta az egyenruha, mint egy ruhafogasról.

A kettes számú ór végigpásztázott egy kézi fémkeresővel, aztán intett, hogy kövessem. Kulcsok csörögtek az övén, miközben jobbra fordulva elindultunk egy folyosón. Erős neonfény világította meg, és mindenütt kamerák figyeltek minket. Egy gyűjtőcellához értünk. A folyosó felé üveglakka volt, a túlsó oldalon rácsok. Odabent fél tucat férfit láttam, akik a fapriccseken heverték vagy a földön ültek, aludtak, vagy a rácsokba kapaszkodtak, mint a fogságba esett főemlősök.

A fogda mögött újabb zöld fémajtó következett. Mellette vastag fehér betűkkel a *Bloc Cellulaire* felirat állt, amellett pedig újabb pult.

Az őr épp egy csomagot helyezett be a rácsszerűen elhelyezkedő szekrények egyikébe, amin az XYZ betűk álltak. Gyanítottam, hogy egy Mr. Xavier nevű úr érkezett mostanában. A szabadulásig nem látja viszont az övét, cipőfűzőjét, ékszereit, szemüvegét, sem más személyes holmijait.

– Odabent van a pasas – mondta az őr, és állával az *Entrevue avocat* feliratú ajtó felé bökött, amin az ügyvédeknek kell bemenniük. Tudtam, hogy Dorsey ugyanilyen ajtón jön majd be, csak ezt *Entrevue détenu*-nek hívják, vagyis a rabok bejárata.

Megköszöntem, és bepréselődtem mellette a kis helyiségbe, amit nem épp arra terveztek, hogy jobb kedvre derítse a foglyokat vagy a látogatóikat. A falak sárgák voltak, a szegély zöld. A bútorzat egy piros műanyag pultból, egy földhöz csavározott faülőkéből és egy fali telefonból állt.

George Dorsey a nagy üveglak mögött ült görnyedten. Kezét a térdei között lógatta.

– Nyomja meg a gombot, ha végzett! – mondta az őr.

Ezzel becsukta az ajtót, és kettesben maradtunk.

Dorsey nem mozdult, de rám szegezte a tekintetét, miközben a pulthoz mentem, és felvettem a telefonkagylót.

Nagyi fali szentképe jutott az eszembe. Jézus, a fején töviskoszorúval, a homlokát vércseppek lepik. Bárhová mentem, követett a pillantása. Ha odanéztem, a szeme nyitva volt. Ha pislogtam egyet, behunyta a szemét. Annyira ijesztő volt az a kép, hogy egész gyerekkoromban elkerültem a nagymamám szobáját. Dorseynek ugyanilyen szeme volt.

Belül reszketve ültem le, és megragadtam a pultot. A velem szemben ülő férfi vékony volt és izmos, horgas orral és pengevékony szájjal. Forradás indult a bal halántékánál, kört írt le az arcán, és egy szája körül éktelenkedő szörpamacsban tűnt el. A fejét leborotválták, csupán a forradás vége fölött maradt egy hajból mintázott villám.

Vártam, hogy felvegye a kagylót, és megtörje a csendet. Kívülről hangokat és fémes csattanásokat hallottam. Átható tekintete dacára Dorsey olyan volt, mint aki jó ideje nem aludt.

Egy örökkévalóság után váratlanul elmosolyodott, de a szemében nem láttam örömet. Az ajka eltűnt, és sárga fogak bukkantak elő. Hirtelen mozdulattal lekapta a falról a készüléket, és a füléhez tartotta.

– Tökös dolog volt magától idejönni.

Vállat vontam.

– Van cigarettája?

– Nem dohányzom.

Behúzta mindkét lábát, a lábujjait megfeszítette aztán az egyik lábát le-föl billegtette a térdén átvetve. Megint elnémult.

– Semmi közöm nincs a Pointe-St-Charles-i melóhoz.

– Már mondta. – Magam elé képzeltem a Les Appartements du Soleil-beli siralmas jelenetet.

– Ez a seggfej Claudel le akarja tépni a tökömet. Azt hiszi, ha eléggé megizzaszt, elvállalom Cherokee felgyújtását.

A lábhibbálás erősödött.

– Claudel nyomozó csak a munkáját végzi.

– Claudel nyomozó még fingani se tud rendesen. Időnként magam is egyetértettem ezzel a megállapítással.

– Ismerte Cherokee Desjardins-t?

– Hallottam róla.

Az ujját ide-oda csúsztatta a pult egyik részén.

– Tudta, hogy drogot árul?

Dorsey vállat vont.

Vártam.

– Lehet, hogy saját használatra volt nála a cucc. Tudja, orvosi célra. Egészségi problémája volt.

Most az arcán lévő szőrt simogatta az ujjával.

– Látták Desjardins lakóhelyén a lelövése idején. Véres kabátot találtak a lakásán.

– A kabát nem az enyém.

– És O.J. Simpsonnak se volt soha kesztyűje.

– Ki az a hülye, aki szuveníreket tartogat egy gyilkosság után?

Mondott valamit.

– Mi dolga volt arrafelé?

– Az magánügy.

Hirtelen előredőlt, könyökét a pultra tette. A szívem összerezzent, de meg se mozdultam.

– Semmi köze Cherokee kinyírásához.

Észrevettem, hogy a szemei körül megfeszül a bőr. Kíváncsi voltam, vajon milyen mesét talál ki éppen nekem.

Újabb csönd.

– Tudja, ki ölte meg, George?

Hiba.

– Húha! – Behajlította az ujjait, és a kezére fektette az arcát. – Én pedig szólíthatom Tempének?

– Ez nem teadélután. Maga akarta, hogy idejőjjenek.

Dorsey oldalt fordult, és kinyújtotta az egyik lábát a fal felé. Egyik keze a telefonzsinórral játszott, miközben fűzőtlen bakancsával a padlót rugdosta. Az ajtó mögött valaki egy bizonyos Marcot szólított. Vártam.

– Nézze – mondta végül a férfi –, higgye el nekem, ez a gyilkosság kontármunka.

Visszafordult, és megpróbált farkasszemet nézni velem. Aztán lenézett, és többször ki-becsukta az ujjait. Láttam, ahogy az FTW betűk változtatják alakjukat a csuklóján.

– És?

– Az a meló nem négycsillagos, most csak ennyit mondok.

– Akkor nem segíthetek. Arra magunktól is rájöttünk, hogy ügyetlenül csinálták.

Dorsey megint előredőlt, és széttárta a karját a pulton.

– A maga Claudelje azt hiszi, én csak valami Eretnek napszámos kuli vagyok, de egy dologban téved. Nem vagyok hülye. És ők sem.

Nem figyelmeztettem, hogy az kettő.

– Claudel szerint maga volt.

Dorsey olyan közel hajolt az üveghez, hogy láttam a koszt az orra pórusaiban.

– Mocskos hazugság. Nem én öltem meg Cherokee-t.

Belenéztem a centikre lévő arcba, és egy villanásnyi időre lehullt róla az álarc. A másodperc töredékéig félelmet és bizonytalanságot láttam rajta. És volt még valami más is azokban a keserű, sötét szemekben. Őszinteség.

Aztán a szeme összeszűkül, és a maszk visszakerült.

– Egyenes lesznek. Nem szeretik, ahogy a barátaimmal intézzük a dolgainkat. Tiszta sor. Én se szeretem a maguk törvényeskedő marhaságait. De tudnia kell: ha tovább szorongatnak engem, bárki is ölte meg Cherokee-t, szabadon elsétál.

– Ez minden, amit mondhat nekem, Mr. Dorsey?

A szeme az enyémbe fűrődött, és szinte tapintani tudtam a gyűlöletét.

– Lehet, hogy tudok még valamit – felelte, és a körmeit vizsgálgatta.

– Miről?

– Nem mondok semmit. De nem Cherokee-é volt az egyetlen hulla mostanság.

Az agyam pörögni kezdett. Marcotte-ról, a Pókról beszél? Tudja, kik ölték meg Emily Toussaint-t?

Mielőtt rákérdezhettem volna, Dorsey megint hátradőlt, és gunyoros mosoly bujkált a szája sarkában.

– Talán ilyen vicces, amit el akar mondani?

Lecsúsztatta az egyik kezét az arcán, és az ujjai köré tekerte kecskeszakállát. A másik füléhez tartotta a kagylót.

– Mondja meg a seggfejnek, hogy ejtse az ügyemet!

Felálltam, de a következő szavaitól kővé dermedtem.

– Működjön együtt velem, és megkapja a lányt.

– Milyen lányt? – kérdeztem, nyugalmat erőltetve a hangomra.

– Azt a kis drágát, akit kitúrt.

A méregtől vad kalapálásba kezdett a szívem.

– Mondja el, mit tud! – sziszegtem.

– Megegyezünk? – Bár apró patkányfogaival vigyorgott, a szeme sötét maradt, mint Dante kilencedik köre.

– Hazudik.

Felvonta a szemöldökét, és felemelte szabad tenyerét.

– Az igazság az életem.

– Ajánlgassa másnak!

Dühtől remegve lecsaptam a telefont, megfordultam és megnyomtam a gombot. Nem értettem Dorsey utolsó szavait, de láttam az arcát, miközben elviharzottam az űr mellett. Egyértelműen le tudtam olvasni a szájáról.

Majd jelentkezik.

A visszaút csaknem egy órába telt. Egy baleset miatt egy kivétellel lezárták az összes keletre vezető sávot a 720-ason. Mérőföldekre bedugult a forgalom a Ville-Marie alagútban. Mire rájöttem, mi a helyzet, nem tudtam visszatolatni, így nem maradt más hátra, mint együtt araszolni a többi ideges autóssal. A betonalagút leárnyékolta a rádióvételt, így nem volt mivel elterelni a gondolataimat. Dorsey foglalta el bennük a központi helyet.

Lobbanékony volt a pasas, mint a benzines öngyújtó, de lehet, hogy mégis ártatlan?

Eszembe jutott a szeme, és a pillanat, amikor lehullott a lepel.

Megmarkoltam a sebváltót, araszoltam kicsit, megint üresbe tettem.

Claudel rossz nyomon jár?

Nem ez lenne az első eset.

Néztem, ahogy jobboldalt egy mentőautó furakodik át, fényei pirosan villództak az alagút falán.

Mit szól majd Claudel, ha megtudja, hogy a börtönben jártam?

Egyértelmű.

Az ujjaimmal doboltam a kormányon.

Tényleg tud Dorsey valamit Savannah Osprey-ről?

Váltottam, és előrébb jutottam egy autóhossznyit.

Vagy csak egy újabb szájhős, aki menteni próbálja az irháját?

Nem tudom.

Láttam Dorsey arcát. A macsó megvetés és az antiszociális gőg mintaképe.

A pasas visszataszító. De mégis, biztos voltam benne, hogy egyetlen nanomásodpercre megláttam az igazságot. Hihetek neki? Kell, hogy higgyek neki? Ha értékes információt adna Savannah Ospreyről, ha cserébe a rendőrség hajlandó lenne kiszélesíteni a Cherokee-gyilkosság nyomozását, mit veszthetünk? De vajon lehetséges ez? Ha Claudelen múlik, biztos nem.

Negyven perc múlva elmentem a baleset mellett. Egy autó az oldalán feküdt, egy másik az alagút fala mellett állt, menetiránnyal szemben. A járdát üvegtörmelék lepte, rendőrautók és műszaki mentőautók vették körbe a roncsokat, mint egy szekértábor. Néztem, ahogy a munkások elhelyezik a feszítő-vágót a felfordult autó fölött, és arra gondoltam, talán az autó utasa is ott köt ki, ahová én megyek.

Végre kiszabadultam, végigrobogtam az alagúton, Lorimier-nél kihajtottam, és az utolsó háztömböket is magam mögött hagytam a laborhoz vivő úton. Amint kiszálltam a liftből a tizenkettediken, tudtam, hogy baj van.

A recepciónál nem volt senki. A hangszórókból figyelmeztető jelzés szólt. Számoltam, miközben átvágtam az előcsarnokon. Öt. Szünet, azután újból kezdődött.

Bedugtam a belépőmet, és az üvegajtó kinyílt. A recepció a női vécé mellett állt vörös szemmel, labdává gyúrt papír zsebkendőt szorongatva. Egy titkárnő vigasztalta, egyik karjával átölelte a vállát.

Mindenki a folyosón csoportosult, halkán, feszült arccal beszélgettek. Olyan volt, mint egy kórház műtője előtt.

Újabb emlékkép.

Tizenöt éve. A húgomra bízta Katyt, amíg elintéztem a dolgaimat. Ahogy befördültem az utcánkba, ugyanez a félelem fogott el, ugyanígy felszökött az adrenalinszintem.

Emléktöredékek. Harry és a szomszédok a kocsibejárón állnak. Ez így nem stimmel. Nem ismerték egymást. A húgom tekintete, szempillafesték folyik sápadt arcán. A keze reszket.

Hol van Katy?

Édes Istenem! Csak Katyt ne! Bármit. Csak ne a kicsikémet.

A szomszédok elkerekedett, együtt érző szemmel figyelik, ahogy kikászálódok a kocsiból.

McDuff kiszaladt egy Buick elé. Elpusztult. Megkönnyebbülés, aztán fájdalom. Rossz, de kibírom. Az uszkárom halott, de a lányom él.

Most ugyanezt a rémületet éreztem, ahogy a kollégáimra néztem.

Mi történt itt?

A második üvegajtó mögött láttam, ahogy Marcel Morin Jean Pelletier-vel beszélget. Beengedtem magam, és végigrohantam a folyosón.

A lépésekre elhallgattak, és felém néztek.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Dr. LaManche – Morin szeme megindultan csillogott. – Összeesett Cherokee Desjardins boncolása közben.

– Mikor?

– Egyedül dolgozott ebédszünetben. Amikor Lisa visszatért, a padlón találta. Eszméletlen volt, és alig lélegzett.

– Súlyos?

Pelletier fura hangot adott ki a torkán.

Morin megrázta a fejét.

– Isten kezében van.

22

Pénteken az első dolgom volt felhívni a kórházat. LaManche állapotát stabilizálták, de továbbra is az intenzíven maradt, és nem lehetett látogatni. A nővér ennél többet nem volt hajlandó elárulni.

Tehetlenségemben virágot rendeltem, azután letusoltam és felöltöztem.

Kit ajtaját csukva találtam. Szerda óta nem beszéltünk, és nem igazán tudtam, hol töltötte az estét. Amikor előző nap hazaértem, egy üzenet várt a hűtőn. Későn jön haza. Ne várjam meg ébren.

Nem is vártam.

Miközben kávéfőztem, emlékeztettem magam, hogy majd hívjam fel Harryt. Bár unokaöcsém, tizenkilenc éves lévén, kinőtt már a pátyolgotós korból, tudni akartam, milyen mértékű felügyeletet várnak tőlem. Na és főleg, hogy meddig.

Kit szép lassan kiterjeszkedett a lakásomban. A mélyhűtőm tele volt mirelit pizzával. Pita, hot dog, babkonzerv, Yellow Mellow üdítősdobozok, sajtos kukorica, chipsek, fánk, Lucky Charms pehely és kókuszhabcsók lepték el a hűtő polcait.

Ami a nappalimat illeti, a tévém Sony PlayStationné változott, és zsinórok tekergőztek a padlón, mint az összegubancolódott spagetti. CD-k sorakoztak a kredencen és a földön. Összegyűrt farmer, zokni és alsónadrág hevert az egyik széken, a másik karfáján egy Stetson kalap lógott. A folyosón két pár cowboyizm, ott, ahol lerúgták őket. Olyan volt az egész lakás, mintha egy countryénekessel élnék együtt. Kit üzenete helyére a sajátomat raktam, miszerint ötre itthon leszek, és igazán örülnék, ha megtisztelne a társaságával vacsorára. Azután munkába mentem.

A laborban ugyanolyan gyászos hangulat uralkodott, mint előző nap. A reggeli eligazításon Morin bejelentette, hogy beszélt LaManche feleségével. A férje még mindig eszméletlen, de stabil életjelekkel. Az állapotát kardiogén sokknak tulajdonítják. Az asszony megígérte, hogy telefonál, ha változás áll be. A napi ügyeket gyorsan, csöndben megvitattuk, a máskor megszokott trécselés nélkül.

Fa dőlt egy férfira Dollard-des-Ormeaux-nál; agyoncsapta. Egy párt holtan találtak az ágyukban Pointe-aux-Trembles-nél. Ránézésre gyilkosság-öngyilkosság áldozatai. Egy nő holttestét mosta partra a víz Rivière-des-Prairies-nél.

Semmi, amihez antropológus kellene. Remek. Így lesz időm átnézni az anyagot, amit Kate Brophy adott nekem. Ha Jacques Roy ráér, átmegyek a Carcajou-központba, hogy megtudjam, ő mit gondol.

A megbeszélés után fogtam a bögrémet, hogy kávéért menjek. Ronald Gilbert állt a pultnál, a részlege egyik új technikusával beszélgetett. Bár nem tudtam a fiatalabb férfi nevét, felismertem a

Cherokee-gyilkosság színhelyéről. Ő asszisztált Gilbertnek a szétfröccsent vér vizsgálatánál.

Miközben sorba álltam a kávéautomatánál, hallottam a beszélgetésük foszlányait, és rájöttem, hogy a Cherokee-ügyről beszélnek. Lehalkítottam a lélegzetvételemet, és erősen füleltem, hogy halljam őket.

– Hála istennek, nem mindegyik ilyen bonyolult. Jól kifogtad az első helyszínelésedet.

– Gondolom, a kezdők szerencséje.

– Szívesen elbeszélgetnék LaManche-sal, mielőtt lezárom, de gondolom, erre egy darabig nem lesz lehetőség.

– Hogy van?

Gilbert vállat vont, megkavarta a kávéját, azután a szemetesbe dobta a kis fakanálkát.

Miközben néztem, ahogy távoznak, Cherokee lakására gondoltam, és ismét elfogott a bizonytalanság. Senki más nem gondolta, hogy a gyilkosságban van valami szokatlan. Akkor én miért gyanakszom? Mi az, ami nem stimmel? Nem találtam választ a kérdéseimre.

Megtöltöttem a bögrémet, tettem bele tejszínt, és visszatértem az irodámba, ahol iszogattam és töprengtem. A lábamat feltettem az ablakpárkányra, szememet a folyón lassan felfelé haladó bárkára szegeztem.

Mi nem stimmelt Cherokee lakásában? Hogy nincs erőszakos behatolás? Az áldozat nyilván elbizakodottá vált. Na és? Megesik. A kialudt tűz? Lehet, hogy Charbonneau-nak igaza volt. Valami közbejött, és a gyilkos meglépett. Még a legjobb terv is zátonyra futhat az ügyetlen kivitelezés miatt. Lásd a Watergate-ügyet.

Kortyoltam egyet.

Mit értett Gilbert azon, hogy „jól kifogtad”?

Ismét kortyoltam.

Mi az, hogy bonyolult?

Korty.

Mit szeretne megbeszélni LaManche-sal?

Abból nem lehet baj, ha az ember rákérdez.

Lásd a Watergate-ügyet.

Gilbertet egy számítógép monitora előtt találtam. Amikor bekopogtam, hátrafordult a székével, és rám nézett drótkeretes

szemüvege fölött. Fejét, arcát és tokáját vörös haj és szőr fedte, ami egy görög mitologikus hős kinézetét adta neki.

– Van egy perced?

– Amennyit csak akarsz.

Betessékelt, és kihúzott egy széket az övé mellett.

– A Cherokee Desjardins ügy miatt jöttem.

– Igen, láttalak a helyszínen. Hogy kerültél ebbe az ügybe?

– Igazából sehogy. Azért voltam ott, mert az első jelentések összeégett testről szóltak. De mint kiderült, az áldozat nem volt annyira rossz bőrben.

– Nem volt rossz bőrben? Olyan volt, mint egy agyvelővel festett csendélet.

– Jó, igen. Egyébként pont erről szeretnék beszélni veled. Dr. LaManche-től akartam megkérdezni, de ez most nyilván nem lehetséges.

Úgy tűnt, csodálkozik.

– A Cherokee-ügyön dolgozó nyomozók biztosak benne, hogy a motorosok követték el a gyilkosságot – haboztam, hogyan is öntsem szóba a fenntartásaimat. – Nem tudom, mi az, de szerintem valami nem illik a képbe.

– Nem illik?

Elmagyaráztam a Carcajou-műveletnél betöltött pozíciómat, és hogy mit láttam az eligazításokon.

– Tudom, hogy újonc vagyok, de talán épp ezért. Lehet, hogy én más szemmel nézem a dolgokat.

– És mit lát a szemed?

– Hogy Cherokee gyilkosa pancser.

– És még?

– Hogy az áldozat is pancser. Cherokee beengedte a gyilkosát. Tenne ilyet egy volt bandatag, aki a saját szakállára kezdett drogot árulni a banda területén?

Nem említettem Dorsey-t, sem pedig, hogy ártatlannak vallotta magát. Úgy gondoltam, minél kevesebbet beszélek a börtönlátogatásomról, annál jobb.

Gilbert hosszasan nézett rám, végül elmosolyodott.

– Claudel szerint te egy akadémikus nyűg vagy.

– Én is hasonlóan nagyra becsülöm őt.

Gilbert hátrahajtotta a fejét, és fölnevetett. Végül elkomolyodott a tekintete.

– Mennyit tudsz a vérfröccsenés-analízisről?

– Nem sokat – ismertem be.

– Készen állsz egy gyorstalpalóra?

Bólintottam.

– Helyes. Tehát.

Hátradólt, szemét a plafonra szegezte. Nyilván azon gondolkozott, hogy kezdje, és miként sűrítse többévtől kiképzést egyetlen gyors leckébe. El tudtam képzelni, hogy ugyanígy viselkedik a bíróság előtt is.

– Egy szabadon eső vércsepp gömbölyű a gravitációs erő és a felszíni feszültség miatt. Gondolj arra, mikor megszűrod az ujjadat. A vér alul felgyülemlik, amíg a vércsepp el nem szakad, és le nem esik. Egyszerűnek tűnik, ugye?

– Igen.

– Pedig nem az. Mindenféle ellentétes erők hatnak. A gravitáció és a vér növekvő tömege lefelé „húzza” a cseppet. Ugyanakkor a vér felszíni feszültsége próbálja minél kisebbre húzni a felületet, és felfelé „tolja”.

Amikor az igéket kimondta, az ujjaival idézőjelet mutatott.

– A vércsepp csak akkor tud elszakadni, amikor a „húzóerők” felülkerekednek a „tolóerőkön”. Először hosszúkás lesz, de esés közben ellaposodik a légellenállás következtében. A felületi feszültség húzó erői hatására a csepp olyan alakot vesz fel, amelynél a legkisebb a szabad felület. Ezért a vércseppek általában gömb alakúak, és nem olyanok, mint a könnycseppek, ahogy általában rajzolni szokták őket. Az alak az egyik szempont, amit a fröccsenés elemzése során figyelembe veszünk.

A vér akkor fröcsköl szét, ha valami erő a nyugalmi állapotú vérbe hatol. Lehet az egy vértócsa a járdán, vagy a vér az áldozat fejében. Az ütés hatására a vér cseppekre bomlik, amelyek gömb alakban repülnek át a levegőn.

Bólintottam.

– Ha ezek a gömbök valamilyen felszínnek ütődnek, előre várható nyomokat hagynak. A vérfoltminta-kiértékelések éppen azokkal a vércseppekkel foglalkoznak, amelyek *nem* jellegzetesek. A foltok és nyomok valamiért elváltoztak, többnyire erőszakos beavatkozás miatt.

A vérfoltminta elemzésének célja, hogy egy tetthelyből kiindulva, visszafelé haladva rekonstruáljuk a történéseket. Mi történt? Milyen

sorrendben? Ki volt ott? Milyen fegyvert használt? Milyen tárgyakat mozgattak el? Hogy válaszolhassunk ezekre a kérdésekre, megvizsgáljuk, mi változtatta meg a vércseppeket.

– Ez nagyon bonyolult – az ujján számolta az érveket, amiket felsorolt. – Például figyelembe kell vennünk a tárgy tulajdonságait. Másképp viselkedik a vér, ha sima felszínt, vagy ha szövetet ér.

Egy ujj.

– Alak. Mivel a vérfolt szélességének és hosszának aránya pontosan mutatja a becsapódás szögét, a felületre való tekintet nélkül, alaposan megnézzük a foltok alakját.

Ujj.

– A fröccsenés mérete. A lassabb vagy lassabban mozgó erők nagy fröccsenést produkálnak, míg gyorsabb vagy gyorsabban mozgó erők kisebb fröccsenést okoznak.

Elhallgatott, hüvelykujját a negyedik ujjához nyomta.

– Eddig tudsz követni?

– Igen.

– Alacsony, közepes és nagy becsapódási sebességről beszélhetünk, bár ezek a kifejezések eléggé relatívak.

– Mondj példákat!

– Annál jobbat tudok. Gyere velem!

Végigvezetett a folyosón egy rozsdamentes acél hűtőszekrényhez, és kivett egy egyliteres üveget, amire az volt írva, *Sang du boeuf*.

– Marhavér – magyarázta Gilbert.

Követtem őt a keskeny oldalfolyosón egy jelöletlen ajtóhoz. Ablaktalan helyiségbe értünk, ahol a legtöbb felületet fehér papír borította.

A kis szoba olyan volt, mint egy mészárlás tetthelye. Vér gyűlt tócsába az egyik szegély mellett, tele volt mázolvá és fröcskölve vele a fal, és a tulsó sarokban is vér csöpögött térdmagasságban lévő, eltérő méretű foltokból. Minden folt felett ceruzával írt jegyzeteket láttam.

– Ez a vérfröccsenés-kísérleti szobánk – magyarázta Gilbert, és a földre rakta az üveget. – Figyelj!

Letekerte a kupakot, beledugott egy fapálcát a vérbe, és hagyta, hogy lecsöppenjen róla a padlóra.

– Az alacsony becsapódási sebességű foltok passzívan eső cseppeket jelentenek. Ilyet okoz például a csöpögő vér. Az ilyen fröccsenés átmérője jellemzően három milliméternél nagyobb. Ilyen esetekben a

vér lassan mozog, normális gravitációs húzásnál legfeljebb öt láb per másodperccel. Megfigyeltem az apró, kör alakú pöttyöket.

– A közepes becsapódású pöttyök olyan cselekedetek eredményeképpen jönnek létre, mint a verés, tompa tárgyval való ütközés. A becsapódási erő öt láb és huszonöt láb per másodperc között van.

Miközben ezt mondta, egy tálba öntött némi vért, intett, hogy lépjek hátrébb, aztán belevágta a pálcát. A vér szétfröccsent, rá a falra. Gilbert odaintett magához, és mutogatta a pöttyöket. Kisebkek voltak, mint a padlón lévők.

– Látod a pöttyöket? Közepes becsapódási erő esetén az átlagos pöttyök kisebbek. Egy és négy milliméter közé esik az átmérőjük.

Letette a pálcát.

– De ezek a pöttyök mégsem olyan simák, mint a magas becsapódású pöttyök. Gyere, nézd meg ezt!

A távolabbi falhoz mentünk, és egy olyan területre mutatott, amit mintha festékszóróval fújtak volna be.

– A magas sebességű becsapódás száz láb per másodpercnél nagyobb sebességet jelent. Puskalövés, robbanás és gépi balesetek okozhatnak ilyet. Inkább olyan, mint a pára, az önálló cseppek egy milliméternél is kisebbek.

– Félre ne érts! Nem minden pötty esik bele egyértelműen egyik vagy másik kategóriába. A kiloccsant, lerázott vagy elkent vér megbonyolíthatja a képletet.

– Hogyan?

– Ezek általában alacsony vagy közepes becsapódású pöttyök, mégis különböznek azoktól, amelyekről már beszéltem neked. Például a vér kifröccsenhet, ha valaki belelép a tócsába gyűlt vérbe. Ez hosszú, keskeny csöppöket eredményez a középső folt körül, és nagyon kevés kerek csöpp marad.

A vér azért kenődik el, mert valaki átszalad egy vértócsán, belelép vagy belecsap. Vagy egy ömlő artéria miatt. Vagy ha egy fejet a földhöz vernek. Itt megint csak hosszú, tüskés mintát láthatunk, egy központi foltból kiindulva. Ám ebben az esetben a középen lévő folt szélei is elmosódnak.

Ha a vért egy fegyverről rázzák le, megint csak más mintát hagy. Hadd mutassam meg!

Visszament a pálcáért, bemártotta, és íves mozdulattal meglendítette. Vér repült le a pálca hegyéről a falra. Közelebb léptem, és megnéztem a foltokat.

– A lerázott cseppek kisebbek, mint a tipikus alacsony sebességű pöttyöknél, és minél nagyobb az erő, annál kisebbek. Ráadásul, mivel a vért mozgó tárgyról rázták le, a lerázott pöttyök egyenes, vagy kicsit kanyarodó vonalban helyezkednek el, amin belül a cseppek meglehetősen egyformák.

– Tehát a vérfolt mérete és alakja alapján meg tudod határozni, milyen támadásról van szó?

– Igen. Az esetek többségében azt is meg tudjuk mondani, hol történt a támadás. Menjünk vissza az irodámba, és mutatok még valamit.

Mikor visszaértünk a számítógéphez, a billentyűzetre helyezte a kezét, és beírt valami parancsot.

– Ugye láttad, hogy videóra vettük a vérfoltokat az áldozat lakásán?

– Igen.

– Egyszerű videokamerát használtunk, de digitális is jó. Minden foltot rögzítettünk mércével és mérőóonnal is.

– Minek a mérőón?

– A program ezzel határozza meg a folt vízszintes elhelyezkedését. Gilbert megnyomott egy gombot, mire egy csomó barna, elliptikus alakzat jelent meg.

– A videofelvétel képeit bevittük a számítógépbe, így visszajátszhatjuk őket a képernyőn. Az egyes képkockákat bitmapfájlként a merevlemezre másoljuk. Ezután egy program kiemeli külön minden egyes folt képét, hogy megmérhessük őket. A mérésekkel két szöget számolunk ki: az irányzék és a becsapódás szögét.

Újabb gombnyomások, és egy ovális, fehér körvonal jelent meg a közepén látható folton. Gilbert rámutatott.

– Az ellipszis tengelyének iránya a függőőnhoz viszonyítva mutatja az irányzék szögét, más néven a folt gammáját. Ez nullától harminchat fokig terjedhet.

A becsapódás szöge, vagyis az alfa, nullától kilencven fokig terjedhet. Ezt az ellipszis alakjából számoljuk ki.

– Miért?

– Ne feledd, hogy amikor egy csepp átrepül a téren, gömbölyű. De amikor nekiütközik egy tárgynak, kilapul és nyomot hagy. Ez azért van, mert a vércsepp alja lényegében végigsimítja a felszínt.

Simító mozdulatot tett a kezével.

– A becsapódáskor a nyom először kicsi, azután kiszélesedik a középpont vagy a csepp legszélesebb része felé. Ezután a nyom elkeskenyedik, és végül eltűnik. Látod ezt itt?

Egy hosszúkás oválisra mutatott, egyik végén kis ponttal. Úgy rémlett, sok hasonlót láttam a vérfröccsenés-kísérleti szobában.

– Olyan, mint egy felkiáltójel.

– Pontosan így is hívják. Olykor egy apró vércsepp válik le az eredetiből, és a nyom elejére ugrik. Így ha felülről nézzük, akkor olyan, mint egy ebihal vagy felkiáltójel, attól függően, hogy a túlsó vége csak elnyúlt, vagy a kis pötty teljesen levált. De a haladás iránya mindkét esetben nyilvánvaló.

– A pont abba az irányba mutat, amerre a csepp haladt.

– Pontosan. A program létrehoz egy fájlt, amelyben eltárolja minden egyes vizsgált folt szögeit. Ezekből az adatokból számoljuk ki, honnan erednek a vércseppek. Elhiheted, a számítógéppel sokkal gyorsabban megy, mint a régi madzagos eljárással.

– Avass be!

– Bocsánat. A madzagos módszernél a madzag egyik végét az adott felszínre rögzítettük a vérfoltnál, aztán kifeszítettük a mozgás feltételezett irányába. Ezt minden vérfolttal megismételtük a helyszínen. Ennek eredményeképp kaptunk egy madzaghálózatot, ami a foltoktól a vér forrása felé mutatott. Ahol a madzagok találkoztak, az volt a kiindulópont. Az eljárás időigényes, és rengeteg hibalehetőséget hagy.

A kézi munka helyett az adatok alapján a számítógép kifeszíti helyettünk virtuálisan a madzagokat.

Az ujjai csak úgy repkedtek a billentyűkön, és új kép tűnt fel. X és Y koordináták szaladtak a baloldalon és a képernyő alján. Vagy egy tucatnyi zsinór rajzolt X alakú mintát, geometrikus ívben keresztezve egymást.

– Ezek a virtuális madzagok madártávlatból, tizenkét foltból kihúzva. Igazi madzagokkal nehéz ilyen rálátást kapni, pedig ez a leghasznosabb.

Újabb kattintások, és új kép tűnt fel. A vonalak most a bal felső sarokból együtt buktak alá a jobb alsóba. A képernyő aljától kétharmadnyi magasságban összeálltak, azután kicsit megint szétterültek, mint egy szárazvirágcsokor szárai.

– A program képes oldalsó nézetre is, ami fontos a vérforrás magasságának meghatározásához. Ha a két nézőpontot kombináljuk,

elég pontos képet kaphatunk arról, hol futnak össze a szálak, vagyis az áldozat helyzetéről.

Gilbert hátradőlt, és rám nézett.

– Mit akarsz hallani a Cherokee-esetről?

– Mindent, amit csak tudsz.

A következő negyven percben hallgattam és figyeltem. Csak akkor szóltam közbe, ha tisztázni akartam valamit. Gilbert türelmesen és körültekintően vezetett végig a lakásban történt vérfürdőn.

Amit mondott, csak még inkább meggyőzött arról, hogy Claudel veszélyesen rossz irányba vezet minket.

23

A képernyőt több száz apró pont töltötte be, mint azt a festékszóros foltot, amit Gilbert tesztszobájában láttam. Köztük apró hús és csont darabkák voltak.

– Az északi fal egy részét látod, közvetlenül az áldozat széke mögött. Ez egy előrehaladó spricc.

– Előrehaladó spricc?

– A Cherokee fején kijövő golyóktól. A bemeneti nyílásból származó vért hátsó spricnek hívjuk. Ezt nézd!

Gilbert megnyomta a gombokat, és új kép jelent meg a képernyőn. Ugyanolyan vérpermet volt, bár kevésbé sűrű, és a nagyobb szövetdarabkák is hiányoztak belőle.

– Ez a tévéről való. Amikor a golyók eltalálták Cherokee-t, a vér hátrafelé repült.

– A székben ülve lötték le?

– Igen.

Számos újabb billentyűkombinációt ütött be, és most a széket láttuk, amiben a holttestet megtalálták. A falról és a tévéről átlós vonalak húzódtak ide, és fejmagasságban keresztezték egymást a szék fölött.

– Csakhogy a puskalövés csak hab a tortán. Ha nem is volt még halott, a legjobb úton haladt afelé. Ezt nézd!

Újabb gombnyomások. Újabb kép következett. Ezen nagyobb pöttyök voltak, és nagyobb eltérés mutatkozott a méreteik között.

– Ez közepes becsapódású fröcskölés. Tele volt vele a lakás északnyugati sarka.

– De...

– Várj csak!

Másik képet hívott elő. Ezen az előzőnél kicsivel nagyobb pöttyök voltak, de nagyjából egyenlő méretűek. Az alakjuk a körtől az oválisig változott.

– Ez a plafonról van.

– A plafonról?

– Ezt hívjuk lerázott mintának. Úgy keletkezik, hogy a vért lerázzák egy mozgó tárgyról. Mint a pálcámról. Amikor megrendítenek egy fegyvert, a támadó váratlanul megszakítja a hátra haladó mozdulatot, és irányt változtat, hogy újból lesújtson. A legtöbb vér hátrafelé haladva repül le, feltéve, ha elég erős a mozdulat. Viszont némi vér lefelé haladva is lerepülhet.

A nyom közepén lévő cseppekre mutatott.

– Ezek a pöttyök a hátramozdulatnál keletkeztek.

Aztán az ív csúcsánál lévő pettyekre mutatott.

– Ezek pedig lefelé menet.

Kellett egy perc, hogy megemésszem mindezt.

– Tehát azt mondd, hogy mielőtt lelőtték, megverték?

– Ez a nyom csak egy abból az ötből, amit azonosítani tudtam. Általánosságban véve, feltételezve, hogy a tompa tárggyal okozott trauma az egyetlen vérforrás, vagy legalábbis az első, az ütések száma egyenlő a véryomok számával, plusz kettővel.

– Miért plusz kettővel?

– Az első ütésnél még nincs vér. A második ütésnél lesz vér, ami akkor repül le, mikor a harmadik ütéshez felemelik a fegyvert.

– Értem.

– Ezt a közepes erősségű foltot a fal alsó részén találtuk, és a sarokban felhalmozott szeméten.

Megint búvárszkedett valamit a billentyűzeten, mire még több madzag jelent meg a képernyőn. Ezek azonban kevesebb, mint kétlábnyira a földtől futottak össze.

– Véleményem szerint a férfit a szoba sarkához közel ütötték le, a padlóra esett, ahol még többször megütötték. Ezután tették a székbe, és lőtték le.

– Mivel ütötték le?

Gilbert lebiggyesztette a száját.

– Pfff. Ez nem az én asztalom.

– Miért lótték le, miután leütötték?

– Ez meg végképp nem az én asztalom.

– Ha vonszolták, nem lenne vérnyom?

– Talán a gyilkos feltörölte. Különben is, annyi vér volt mindenütt, és annyi ember járt a helyszínen, hogy a padló használhatatlanná vált.

– A tűz is eltüntethette őket.

– Legalábbis a szőnyegen. Odamehetünk Luminollal, de ez se változtatna azon, amit a vérfoltok mondanak nekem.

Épp ezen gondolkoztam, mikor újra megszólalt.

– Van még valami.

– Ez nem minden?

Megint pötyögni kezdett a gépen. Ismét nagy becsapódású vérpermet töltötte be a képernyőt. De a permet egy része hiányzott, mint amikor egy papírból kivágnak egy alakzatot.

– Ez a kép is az áldozat feje mögött készült.

– Olyan, mintha valaki rádlival ment volna neki.

– Ezt hiányos mintának nevezzük. Akkor keletkezik, amikor egy tárgy elzárja a vér útját, de aztán elveszik onnan.

– Milyen tárgy?

– Nem tudom.

– Ki vette el?

– Nem tudom.

Miközben visszasiettem az irodába, Dorsey szavait hallottam, és Gilbert képeit láttam.

Kontármunka. Bárki is ölte meg Cherokee-t, szabadon elsétál.

Felvettem a telefont, és beütöttem egy számot. Egy titkárnő tájékoztatót, hogy Jacques Roy Val-d’Orba repült, és hétfőig nem lesz elérhető. Türelmetlenül Claudel-t kértem. Sem Claudel, sem Carcajou-beli társa nem volt bent. A személyhívókra gondoltam, de megint csak úgy véltem, annyira nem sürgős a dolog, ezért csupán üzenetet hagytam mindenkinek.

Épp hogy letettem a kagylót, amikor megszólalt a telefon.

– Küldessek egy nagy gyümölcskosarat?

– Szia, Harry.

Mint mindig, a húgom most is úgy beszélt, mint aki épp valami rettenetesen kimerítő tevékenységet fejezett be.

– Miért zihálsz?

– Akido.

Inkább nem kérdeztem rá.

– Remélem, a kisfiam nem üldöz vissza az ital vigasztaló karjaiba.

– Nincs vele semmi baj, Harry.

– Mindig ilyen jókedvű vagy péntekenként?

– Csak aggasztó híreket kaptam. Mi újság?

– Biztos tudod, hogy Kit és Howard megint összeugrott.

– Igazán?

Sejtettem ugyan, de nem akartam az unokaöcsémnél kíváncsiskodni.

– Épp úgy, mint a golfautónál.

Emlékeztem az esetre. Amikor Kit tizenöt éves volt, elköött egy golfautót Howard klubjában. Másnap reggel találták meg, félig elmerülve egy vízcspadában a tizenötödik lyuk mellett, fél üveg tequilával a hátsó ülésen. Apuci majd' szétrobbant, a fiúcska pedig meglépett. Egy hét múlva Kit beállított Charlotte-ba. A stoppolása utolsó szakasza nem sikerült túl jól, és tartozott egy taxisnak kilencvenhat dollárral. Katy és Kit azonnal összemelegedtek, és az unokaöcsém nálunk maradt a nyárra.

– Min vesztek össze?

– Nem tudom pontosan, de a horgászfelszereléshez van köze. Jól viseli magát?

– Az igazat megvallva, nem sokat láttam az utóbbi napokban. Azt hiszem, új barátokat szerzett.

– Ismered Kitet. Ha maradhatna még egy kicsit az ifjú cowboy, megköszöném. Azt hiszem, nem árt, ha egy kis időt külön tölt az apjától.

– Howard nem Austin közelében él?

– De.

– Kit pedig veled, Houstonban, nem?

Ez elég nagy távolságnak tűnt nekem.

– Tudod, épp ez a gond, Tempe. Régóta tervezem ezt az utat Mexikóba, és holnap indulnék. Ha lemondok, elvesztem az előlegemet, és Antonio kitér a hitéből. Persze csak egy szavadba kerül, és megteszem.

– Uhh. Hm.

Arra gondoltam, hogy talán Antonio felel az akidóért. Harry esetében egy új férfi általában új hobbit is jelentett.

– Nem szívesen hagynám felügyelet nélkül Kitet egy teljes hétig, főleg nem a házamban. Viszont most az apjához se küldhetem. Mivel pedig úgymint nálad van, és mint mondod, nem okoz gondot...

Nem fejezte be a mondatot.

– Tudod, hogy örülök, ha itt van Kit.

Bár nem pont ezen a héten.

– Tempe, ha a legkisebb kényelmetlenséget okozza neked, csak szólj, és lemondok az utat, mielőtt annyit...

– Tudni akarom, mekkora szülői felügyeletet vársz tőlem.

– Szülői felügyelet? – Úgy hallatszott, mint aki nem is érti.

– Irányítás? Istápolás? Szükség van ilyesmire?

– Térj észhez, Tempe! Kit tizenkilenc éves. Pátyolgathatod, amíg beleöszülsz, de az a fiú bulizásra született, és azt is fogja tenni. Én csak annyit várok el tőle, jelentkezzen minden nap, hogy tudjam jól van, és nem keresi a rendőrség. Továbbá ne használja a házadat kiskorú piások gyülekezőhelyének. Nem a Partridge⁹ családban nőtt fel.

A Partridge család eszembe se jutott.

– De ez nem jelenti, hogy szabadjára kell engedned. Ügyelj rá, hogy rendben tartsa a holmiját, és néha elmosogasson.

Eszembe jutott a nappalimban tornyosuló ruhahalom.

– Sőt, én magam hívom fel Kitet, hogy megmondjam, a házad nem átjáróház.

– Meddig maradsz Mexikóban?

– Tíz napig.

– Mi lesz, ha haza akar menni, mielőtt visszaérsz?

– Nem probléma. Howie ezer és egy hitelkártyát adott Kitnek. Csak értesd meg vele, hogy ha korábban haza akar menni, akkor Austinba vegye az irányt, ne Houstonba. És ne hagyj elkenődve elmenni. Ehhez értesz, nővérem. Tudod, mennyire odavan érted!

Hízelegj csak, Harry!

– Majd próbálok erre gondolni, amikor zaciba csapja a nagy ezüstjét. Érezd jól magad. És hagyj meg egy számot, amin elérhető vagy.

⁹ A Partridge család egy népszerű amerikai vígjátéksorozat (ford.).

Miközben letettem, Claudel jelent meg az ajtómban. Az arca annyira feszült volt, hogy az arccsontjai valósággal átszúrták a bőrét. Figyeltem, ahogy az asztalom előtti székhez megy.

Remek!

– *Bonjour, Monsieur Claudel.*

Nem vártam köszöntést. Nem is kaptam.

– Engedély nélküli látogatást tettél a börtönben.

– Mr. Dorsey mesélt a kis beszélgetésünkről? – kérdeztem ártatlanul.

– Kikérdezted a foglyomat.

– Dorsey a te magántulajdonod?

– Te nem vagy gyilkossági, még csak nyomozó se – Claudel erőlködve próbálta megőrizni a nyugodt hangot. – Semmi közöd az ügyemhez.

– Dorsey hívott.

– Jelentened kellett volna.

– Azért hívott, mert te nem hallgattad meg.

– Felhasznált, hogy megzavarja a nyomozásomat.

– Miért nem vagy hajlandó legalább fontolóra venni, hogy esetleg rossz nyomon haladsz, Claudel?

– Ez nem a te területed, és nem tartozom neked magyarázattal.

– Dorsey nagy melléfogás.

– De az *én* melléfogásom, madám, és nem a tiéd.

– Meg vagy róla győződve, hogy Cherokee-t motorosok ölték meg – feleltem higgadtan. – Én pedig átmenetileg a Carcajou-nak dolgozom.

– Teszek róla, hogy ez megváltozzon – vágott vissza Claudel, alig leplezett haraggal.

– Igazán? – Éreztem, hogy vér szökik az arcomba.

– Nem nyitok vitát, Ms. Brennan. Maradj ki a nyomozásomból.

– Nem parancsolhatsz nekem.

– Majd meglátjuk.

– Egyszer már sikeresen együttműködtünk.

– Ettől még nem vagy nyomozó, és nem jogosít fel, hogy a hátam mögött cselekedj az én ügyemben.

– Nem tudja eléggé túlbecsülni, hogy mennyire alulbecsül, Monsieur Claudel!

Kiegyenesedett, lehajtotta a fejét, és nagy levegőt vett. Amikor megszólalt, a hangja ismét nyugodt volt.

– Minden további eszmecsere fölösleges.

Egyetértettem.

Olyan egyenes háttal ment az ajtóhoz, mint egy műlovar. Mielőtt kilépett, visszafordult, felnézett, és nagyképpően odavetette:

– Még valamit mondanom kell, Dr. Brennan.

Vártam.

– George Dorsey-t ma reggel megvádolták előre megfontoltan elkövetett emberöléssel.

Bár a szavai fagyosak voltak, a szoba túlsó végéből is éreztem a benne izzó hőt. Aztán elment.

Nagy levegőt vettem, ami többször elakadt visszaúton. Azután kinyújtottam az ujjaimat, felegyenesedtem, és a tizenegy emelettel lejjebb lévő iskola játszóterén játszó gyerekeket néztem.

Haragudtam Dorsey miatt. Dühített, hogy Claudel akkora tuskó, és nem hajlandó meghallgatni. Megrémített, hogy a pasas lépéseket akar tenni az elmozdításomért a Carcajou-nál.

Haragudtam Claudelre, de épp annyira haragudtam magamra. Utáltam, amikor elvesztem a türelmemet, de úgy tűnt, képtelen vagyok türtőztetni magam, ha Claudellel veszekszem. De ennél többről volt szó.

Noha nem szívesen ismertem el, Claudel még mindig meg tudott félemlíteni. Én pedig még mindig vágytam az elismerésére. Bár azt hittem, korábban már sikerült bizonyítanom, a pasas nyilvánvalóan továbbra is lenézett. Ami nem hagyott hidegen. Ez pedig bosszantott. Emellett tudtam, hogy legalább szólnom kellett volna neki a Dorsey-beszélgetésről. A nyomozói csoportok joggal megkövetelik, hogy minden értesülés bekerüljön a közösbe. Mivel tudtam, hogy Claudel nem von be az ügybe, úgy döntöttem, nem szólok neki. Csakhogy ő volt a Cherokee-gyilkosság egyik főnyomozója. A cselekedetemmel fegyvert adtam a kezébe magam ellen.

– Pokolba vele!

Elfordultam az alattam zajló focimeccstől, és végignéztem az irodámon. Cikkek, amiket iktatni kell. Nyomtatványok, amiket ki kell töltenem maradványok megsemmisítéséhez. Telefonüzenetek. Egy aktatáska, tele motorosaktákkal.

A tekintetem megakadt a sarokban lévő szekrényre felhalmozott fénymásolatokon. Pompás! Hónapok óta halogatom. Úgy döntöttem, kiszakadok kicsit a motorosok, csontok és fafejű nyomozók kavalkádjából, és felfrissítem az adatbázisomat a régebbi esetekkel.

Ezt is tettem, míg le nem telt a munkaidőm.

Hazafelé beugrottam a Métro áruházba a Papineau-n, és vettem hozzávalókat a puttanesca szószhoz. Nem tudtam, Kit szereti-e a szardellát, de ennek ellenére vettem. Majd úgy teszek, mint amikor Katy-nek tálaltam külföldi kaját. Nem szólok neki.

Am az esti főzőcskés hiú ábránd volt. Hazaérve csak Birdie fogadott.

A csizmák és a ruhák eltűntek, és az ebédlőasztalon akkora virágcsokor ékeskedett, mint Rhode Island. A hűtőajtón üzenet várt.

Az unokaöcsém borzasztóan sajnálja. Olyan programot tervezett, amit nem lehet lemondani. Szomorú szmájli. De nekem ígéri az egész szombatot. Mosolygós szmájli.

Levágtam a szatyrokat a konyhapultra, beviharzottam a szobámba, és lerúgtam a klumpámat.

Francba! Miféle élet ez? Még egy péntek a macskával és a fürdőkáddal.

Talán Claudelnek volna kedve vacsorázni. Az betetőzné a napomat. Lehúztam a ruháimat, egy székre dobtam őket, farmert és melegítőfelsőt húztam.

Te tehetsz róla, Brennan. Nem vagy épp a megtestesült szívélyesség.

Feltúrtam a gardróbom alját a mokaszinomért, és letörtem közben egy körmömet.

Nem is emlékszem, mikor voltam ennyire magam alatt. Ennyire egyedül.

A semmiből támadt az ötlet.

Hívd Ryant!

Nem.

A konyhába mentem, és elkezdtem kipakolni, amit vásároltam. Folyamatosan Ryan arcát láttam magam előtt.

Hívd!

Ő már a múlté.

Emlékeztem egy pontra a bal kulcscsontja alatt, egy horpadásra az izmon, amibe tökéletesen beleillett az arcom. Olyan biztonságos pont. Olyan csendes. Olyan védett.

Hívd!

Már hívtam.

Beszélgj velem!

Nem akarom a gyenge kifogásait hallgatni. Vagy a hazugságait.

Lehet, hogy ártatlan.

Jean Bertrand szerint a bizonyítékok elsöprők.

Az elhatározásom alábbhagyott a paradicsomkonzervnél, ennek ellenére befejeztem a kipakolást, összegöngyöltem a zacskókat, a mosogató alá dugtam őket, és megtöltöttem Birdie tálját. Azután a nappaliban lévő telefonhoz léptem.

Amikor megláttam a villogást, összerezzen a szívem.

Megnyomtam a gombot.

Isabelle.

A landolása olyan volt, mint egy atlétáé rossz ugrás után.

A gép szerint két le nem törölt üzenetem volt.

Megint megnyomtam, remélve, hogy Kit lehallgatta őket, aztán elfelejtette törölni.

Az első üzenetet Harry hagyta, a fiát kereste.

A második üzenet is Kitnek jött. Miközben hallgattam, felálltak a piheszőrök a nyakamon, és megfagyott bennem a vér.

24

Miután sikertelenül próbáltam dekódolni a Kitnek szóló halandzsüzenetet, amelyet bizonyos Prédikátor hagyott valami találkozóról, arra a következtetésre jutottam, hogy alighanem Harley-kről van szó, és nincs köze semelyik külvárosi motorosklubhoz. Felmerült bennem, hogy megvárom, amíg hazajön az unokaöcsém, de aztán megdöntöttem magam.

Ösztönösen beütöttem Ryan számát. Az üzenetrögzítő válaszolt. Miután csüggedségem elérte a csúcspontot, lefeküdtem.

Zaklatott éjszakám volt. A gondolataim, akárcsak a kaleidoszkóp színes lemezkéi, képekké álltak össze, azután értelmetlen mintákra bomlottak szét. A képek többségükben az unokaöcsémrel álltak kapcsolatban.

Kit egy fák alkotta alagútban hajt a pickupjával. Kit, amint a karja csordultig tele van virággal. Kit egy Harley-n, mögötte Savannah Osprey ül, mellettük mindkét oldalon könyvtámasz-motorosok.

Valamikor menet közben hallottam a riasztórendszer csipogását. Aztán hányás hangját, és ahogy lehúzzák a WC-t.

Az unokaöcsém feltűnései között a tudatalattim különböző főcímdalokat javasolt. A *Lord of the Dance* folyton visszatért. A zene olyan volt, mint a bolhák a szőnyegben: ha egyszer beleveszik magukat, képtelenség kiirtani őket.

Táncolj, táncolj, akárki is légy...

Arra riadtam, hogy halványszürke fény dereng a sötétítő szélei körül.

Egy párnát nyomtam a fejemre, átfogtam a karommal, a lábamat pedig magzatpózba húztam.

Én vagyok a tánc ura, mondta...

Nyolckor feladtam. Minek mérgelődjek? Próbáltam érvelni. Nem azért kel korán a nap, hogy bosszantson. Korán *kell* kelnie. Nem volt *muszáj* felkelnem, én döntöttem úgy, hogy felkelek.

Ledobtam a takarót magamról, és ugyanazt a ruhát választottam, amit a Birddel töltött péntek estémre. Íme egy brennanizmus: Ha nem tudod, mi vár rád aznap, öltözz alul.

Miközben a kávéfőzőm megfőzte százszázalékos Kona kávémat, kilestem az üvegajtón. Kitartóan esett. Az eső csillogóvá varázsolta a fákat, himbálta a leveleket és cserjéket, és pocsolyákba gyűlt az udvar téglaborításán. Csak a krókuszrügyek örültek.

Kit akarok becsapni? Egy ilyen reggelen aludni kell.

Te nem alszol. Akkor csinálj valami mást.

Felvettem a kabátomat, és kiszaladtam a sarokra a *Gazette-ért*. Mikor visszaértem, Birdie az ebédlőszékre kuporodva várt, készen a szombati rituáléra.

Tejet öntöttem a Quaker Harvest pehelyre, és letettem a tálat az újság mellé. Azután odahoztam a kávé is, és felkészültem a hosszas olvasgatásra. Birdie figyelt, abban a biztonságot adó tudatban, hogy minden pehelymaradék az övé lesz.

Az ENSZ emberjogi bizottsága elmarasztalta Kanadát a bennszülöttekkel való bánásmódja miatt.

Táncolj, táncolj...

Az Egyenlőség Párt tizedik születésnapját ünnepli.

Mi van ezen ünnepelnivaló? Töprengtem. Hiszen egy helyet se kaptak a nemzetgyűlésben az utolsó választáson. Az Egyenlőség Pártot egy nyelvi válság szülte. Csakhogy ez a téma viszonylag lecsengett az elmúlt évtizedben, a párt viszont tovább fejte az államot. Szükségük volt egy újabb nyelvi fellángolásra.

A Lachine-csatorna több millió dolláros ráncfelvarráson esik át. Ez jó hír.

Miközben újabb kávé tölöttem, és tejet adtam Birdie-nek, eszembe jutott a hely, ahol Kittel múlt vasárnap görkorcsolyáztunk. A kerékpárút a csatorna partján vezetett. Kilenc mérföldes vízelvezető, tele mérgekkel és ipari szeméttel. De nem volt mindig kanális.

1821-ben épült, hogy kikerülje a Lachine-vízeséseket, és közvetlen összeköttetést teremtsen Európa és a Nagy Tavak között. Mint ilyen, fontos szerepet játszott a város gazdaságában. Ám mindez megváltozott, amikor 1959-ben megnyílt a Szent Lőrinc hajózási útvonal. A csatorna torkolatát és számos kikötőmedencéjét feltöltötték a metróépítésből származó földdel, és lezárták a vízi közlekedés előtt. A környező városrészeket teljesen figyelmen kívül hagyták, és a bicikliút építését leszámítva, a csatornára többé nem fordítottak gondot. Egy évszázad ipari szemete szennyezte.

Most tervbe vették a város délnyugati részének felélesztését. Akárcsak a Mont-Royal park, amit Frederic Law Olmsted tervezett százhuszonöt éve, a csatorna is központi szerepet kap a városrész felélesztésében.

Lehet, hogy ideje új lakást vennem.

Visszaültem az asztalhoz, és továbblapoztam.

Az RCMP-nek több mint huszonegymillió dollárt kell tartalékolnia a költségvetéséből a fizetésemelésekre. A szövetségi kormány a pénznek csupán egy részét hajlandó kiközhögni.

A Guyon tüntető munkásokra gondoltam.

Bonne chance.

Az Expos 10-3-ra vesztt a Metsszel szemben.

Au. Úgy látszik, Piazza mégis megérte a kilencvenegymilliót, amit New York kivasalt érte.

Dorsey vád alá helyezése új vádakkal az ötödik oldalra került, közvetlenül egy, az internetes bűnözéssel foglalkozó cikk mellé. Csak annyit tudtam meg belőle, hogy péntek késő délután történt a vádemelés, majd a vádlottat az Op South-ból a szövetségi börtönbe vitték, Riviére-des-Pairies-be.

Tízkor felhívtam a kórházat. Madame LaManche elmondta, hogy a férje állapota stabil, de még mindig nincs magánál. Megköszönte, de udvariasan visszautasította a segítségemet, amit felajánlottam.

Hallatszott a hangján, hogy fáradt lehet, reméltem, hogy a lányai ott vannak mellette támasznak.

Szétválogattam a ruhákat, és betettem egy fehér mosást. Azután kosaras-sorra váltottam és pólóra, és felhúztam a tornacsukámat. Elsétáltam a McKay and Ste-Catherine sarkára, és felliftezttem a legfelső emeleti edzőterembe.

Húsz percig hajtottam magam a futógépen, majd zárásképp még tíz perc lépcsőzés következett. Azután fél órán át súlyoztam, majd eljöttem. A szokásos programom. Be. Edzeni. Ki. Ezért szerettem a Stones edzőtermet. Semmi csúcstechnikás csillogás. Nincs személyi edző. Minimális lasztex.

Mire kijöttem, elállt az eső, és kezdett felszakadozni a felhőzet. Reményt adó kék sáv jelent meg a hegyek fölött.

Otthon ugyanolyan csend volt, mint mikor elmentem. Birdie kialudta a gabonapelyhes tejet. Hogy az unokaöcsém mit alszik ki, arra gondolni se mertem.

Táncolj, táncolj...

Megnéztem az üzenetrögzítőt, de nem világított. Ryan nem hívott vissza. Mint azt már megszokhattam mostanában.

Oké, Ryan. Vettem az adást.

Letusoltam, átöltöztem, aztán letelepedtem az ebédlőasztalhoz. Szétválogattam mindazt, amit Kate adott kölcsön. Fotókat balra, dokumentumokat jobbra. Ismét a fotókkal kezdtem.

Futó pillantást vettem Martin „Deluxe” Deluccióra és Eli „Robin” Hoodra, aztán vagy még egy tucat férfira ugyanebből a fajtából; mind szőrös, bajszos, kecskeszakállas, tüsi hajú. Átértem a következő borítéokra.

Színes képek hullottak belőle az asztalra. A legtöbbször életlen volt a fókusz, a kivágás rossz, mintha mindet sietve, titokban készítették volna. Átfésültem őket.

A helyszínek nem okoztak meglepetést. Parkolók. Motelek medencéi. Tűzrakóhelyek. Ám az amatőr minőségtől a képek valahogy impozánsabbnak tündek. Olyan életet adott nekik, ami a rendőrségi fotókról hiányzott.

Képről képre haladva turisták, kereskedők, arra járó motorosok által készített, véletlenszerű eseményeket láttam. Mindegyik a hétköznapi és a sötét oldal véletlen találkozásáról mesélt. A lenyűgöző félelem pillanatai Kodakon. Dobogó szívvel, izzadt kézzel nyúlt valaki a

fényképezőgépert, mielőtt az asszony és a gyerekek visszajönnének a mosdóból.

Fogtam az egyiket, és közről szemügyre vettem. Egy Esso benzinkút. Hat férfi átalakított Harley-ken, húsz yardra az objektívtól, mégis egy egész világnyra. Éreztem a fotós csodálatát, a törvényen kívüli motorosok aurájának egyszerre taszító és vonzó varázsát.

A következő órában végigmentem a borítékokon. A dél-dakotai Sturgistól a floridai Daytona Beachig, a rendőrségi fotóktól az átlagpolgárok által készített pillanatképekig az események és a résztvevők jellemzően ugyanazok voltak. Túrák. Táborozás. Alkatrészbörzék. Bárok. Mire egy óra lett, eleget láttam.

Ideje volt beszélnem Kittel.

Miután felkészítettem magam a beszélgetésre, a vendégszoba ajtajához mentem, és bekopogtam.

Semmi.

Erősebben kopogtam.

– Kit?

– 'gen.

– Egy óra múlt. Beszédem van veled!

– Mmmm.

– Fent vagy?

– Aha. Ühüm.

– Ne aludj vissza!

– Adj öt percet!

– Reggeli vagy ebéd?

– Ja.

Ezt az utóbbi megerősítésének tekintettem, annál is inkább, mert én is azt akartam. Így hát készítettem neki egy sajtos-sonkás szendvicset, és tettem rá mindenféle savanyúságot. Összeszedtem Kate anyagait, hogy helyet csináljak az asztalon, amikor hallottam, hogy kinyílik a vendégszoba ajtaja, majd valaki használja a mosdót.

Amikor az unokaöcsém felbukkant, csaknem inamba szállt a bátorság. A szeme körül vörös karika, az arca olyan, mint a tejbegríz. A haja Jim Carreyt idézte.

– Jó reggelt, T. néni.

Mikor felemelte a kezét, hogy megdörzsölje az arcát, egy tetoválás széle bukkant elő a póló ujjá alól.

– Délután van.

- Bocsi. Sokáig kimaradtam.
- Igen. Sonkás szendvicset?
- Jöhet. Van kólád? – kérdezte rekedtes hangon.
- Diétás.
- Jó lesz.

Fogtam két üdítőt, és Kit mellé ültem az asztalhoz. Úgy méregette a sonkás szendvicset, mint más egy széttaposott csótányt.

- Jobban leszel, ha eszel – biztattam.
- Csak fel kell ébrednem. Jól vagyok.

Körülbelül annyira jól nézett ki, mint egy himlős. Közélről láttam, hogy apró vérerek szaladnak a szeme fehérjében, és éreztem a hajához tapadt füstszagot.

- Én vagyok, Kit. Ismerem ezt.

Valóban, tudtam, min megy keresztül. Emlékeztem az érzésre, amikor a bennem maradt alkohol végigfut az ereimen, görcsbe rántja a gyomromat, és dörömböl a homlokomon kidagadó erekben. A száraz ajkakra. A reszkető kézre. Az érzésre, hogy valaki forró ólmot öntött a szegycsontom alá.

Kit megdörzsölte a szemét, előrehajolt, és megsimogatta Bird fejét. Tudtam, hogy legszívesebben valahol másutt lenne.

- Az étel majd segít.
- Jól vagyok.
- Kóstold meg a szendvicset!

Rám nézett, és elmosolyodott. De amint a mosoly eltűntével elernyed a szája, s a sarka lefelé konyult, képtelen volt fenntartani az erőfeszítést. Akkorát harapott csak, mint egy negyeddolláros.

- Ummm.

Felnyitotta a diétás kólát, s fejét hátrahajtva nyelte.

Láttam rajta, hogy semmi kedve az általam szorgalmazott irányhoz. Én se repdestem az örömtől. Talán nincs is miről beszélni. Kit tizenkilenc éves. Bulizott az éjjel. Másnapos. Mindannyian átestünk már ezen.

Csakhogy eszembe jutott a telefonüzenet. És az új tetkó.

Volt bőven mit megbeszélni.

Tudtam, hogy bármit mondok, nem sokat számít. Talán semmit. Kit fiatal. Sérthetetlen. Harry szerint „bulira született”. De tartoztam neki annyival, hogy megpróbálom.

- Ki az a Prédikátor? – kérdeztem.

Rám nézett, miközben a diétás kólás dobozt forgatta az asztalon.

– Csak egy srác, akivel találkoztam.

– Hol?

– A Harley-boltban. Ahová Lyle-lal mentem.

– Miféle srác?

Egy vállrándítással intézte el a kérdést.

– Senki különös. Csak egy srác.

– Üzenetet hagyott neked.

– Ó?

– Hallgasd meg. Én nem tudom lefordítani.

– Igen. A Prédikátor nem teljesen százas. Az nem kifejezés.

– Hogyhogy?

– Nem tudom. Elmentek neki hazulról. Viszont egy '64-es Panheadet vezet, ami fantasztikus – nagyot húzott a diétás kólából. – Sajnálom, hogy leráztalak tegnap este. Megtaláltad az üzenetemet? – próbált témát váltani.

– Igen. Mi volt az a nagyon fontos program?

– Egy bokszmeccs – mondta közömbösen.

Az arca állaga körülbelül olyan volt, mint a kenyértészta. Voltaképp a színe is.

– Szereted a bokszot?

– Nem igazán. De a srácok igen, szóval én is mentem.

– Milyen srácok?

– Csak a srácok, akikkel megismerkedtem.

– A Harley-boltban?

Megint vállat vont.

– Na és, a tetoválás?

– Klassz, mi?

Felhúzta a pólója ujját. Egy sisakot viselő skorpió terpesztette a lábait a bal bicepszén.

– Mit akar ez jelenteni?

– Nem jelent semmit. Csak dögösen néz ki.

Ezt el kellett ismernem.

– Az anyád meg fog ölni engem.

– Harrynek is van egy tetoválás a bal fenekén – az utolsó szót angolosan ejtette ki.

Én vagyok a tánc ura, mondta...

Egy ideig egyikünk se beszélt. Én a szendvicsemet ettem, míg Kit csak piszkálta a sajátját. Apró falatokat harapott csak egyszerre, és jó sok diétás kólát ivott rá.

– Kérsz még egyet? – kérdezte hátradőlve, és az üres dobozt csörgette a kezében.

– Kösz, nem.

Mikor visszajött, ismét belekezdtem.

– Mennyit ittál tegnap éjjel?

– Túl sokat.

Mindkét kezével vakarni kezdte a fejét, amitől a haja Jim Carrey-ből átment bozótosba.

– De csak sört ittam, T. néni. Semmi töményét. Ráadásul itt ihatok is törvényesen.

– Csak sört?

Letette a kezét, és rám nézett, jelezve, hogy megértette, mire gondolok.

– Ha van valami, amiben száz százaléig megbízhatsz, az az, hogy a fiúcska nemet mond a szerekre. Nem valami nagy szám ez a test, de drogmentes övezetnek nyilvánítottam.

– Ezt örömmel hallom – tényleg. – Na és, a Prédikátor meg a sleppje?

– Hé. Élni és élni hagyni.

– Ez nem mindig így működik. Kit.

Rajta! Kérdezd meg!

– Ezek a srácok motorosok?

– Persze. Ezért érzem magam Disneylandben. Mind Harley-n járnak.

Próbáld újból!

– Tagjai valamilyen klubnak?

– Nem nagyon kérdezgettem őket, T néni. Ha arra gondolsz, van-e színük, a válaszom: nincs. A cimboráiknak van? Igen, lehet. De nem adom el a hajómat, hogy felcsapjak A Pokol Angyalaihoz, ha emiatt aggódsz.

– Kit. A törvényen kívüli motorosok nem tesznek különbséget a bámészkodók és a felvételre várók között. Ha a legkisebb mértékben is fenyegetést látnak benned, vagy a terhükre vagy megrágnak és kiköpnek. Nem szeretném, ha ez történne veled.

– Hülyének nézek ki?

- Úgy nézel ki, mint egy tizenkilenc éves houstoni, aki imádja a Harley-kat, és romantikus elképzeléseket táplál *A Vadakról*.
 - Miről?
 - A Stanley Kramer-film.
 - Üres tekintet.
 - Marlon Brando?
 - Marlon Brandóról már hallottam.
 - Mindegy.
 - Csak szabadnak érzem magam. Szórakozom.
 - Akárcsak a kutya, amelyik kidugja a fejét a kocsni ablakán. Egész addig, amíg szét nem loccsantja egy villanyoszlopon.
 - Ennyire nem veszélyesek.
 - A motorosok erkölcsi fogyatékosok, és nemcsak, hogy veszélyesek, annál sokkal rosszabbak.
 - Van némi igazság abban, amiket mondanak. Különben is, tudom, mit csinálók.
 - Dehogyan tudod. Sokkal többet tudtam meg ezekről a fickókról az elmúlt két hétben, mint szerettem volna, és nincs benne semmi jó. Oké, lehet, hogy évente egyszer játékot ajándékoznak az árvagyerekeknek, de a motorosok huligánok, akik megvetik a törvényt, és hajlamosak az erőszakra.
 - Mi rosszat csinálnak?
 - Meggondolatlanok, alattomosak, és lecsapnak a gyengébbekre.
 - Mit csinálnak? Abortuszt hajtanak végre ruhaakasztóval? Apácákat erőszakolnak meg? Időseket golyószóróznak le gyorséttermekben?
 - Például drogot árulnak.
 - Na és? A gyógyszertárak is.
 - Bombákat robbantanak, amelyek nőket és gyerekeket mészárolnak le. Férfiakat zárnak a csomagtartóba, kiviszik őket valami lakatlan területre, és kiloccsantják az agyukat. Láncfűrészsel mennek a riválisaiknak, a maradványokat szemeteszsákba csomagolják, és a tengerbe dobják a kikötőben.
 - Jesszus, csak söröztünk!
 - Nem tartozol abba a világba.
 - Csak egy rohadt bokszmeccsre mentem.
- A sötét, zöld szem az enyémbe fúródott. Aztán az alsó szemhéja remegni kezdett, behunyta a szemét, leszegte a fejét, és két-két ujjal

körözött mindkét halántékán. Tudtam, hogy a vér épp kettőzött erővel lüktet a szeme mögött.

– Úgy szeretlek, mint a saját gyerekeket, Kit. Te is tudod.

Bár nem nézett a szemembe, biztos voltam, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– Bízom benned. Ezt is tudod – folytattam. – De szeretném, ha tudnád, kik ezek az emberek. Kihasznlják a Harley-k iránti rajongásodat, megnyerik a bizalmadat, aztán kérnek valami kis szívességet, ami valami illegális ügylethez kapcsolódik. Neked persze fogalmad se lesz róla.

Hosszú ideig nem szólt egyikünk se. Odakint verebek veszekedtek a magpogácsán, amit kilógattam. Végül, anélkül hogy felnézett volna, Kit megszólalt:

– Na és, te mibe keveredtél, Tempe néni?

– Tessék?

– Te is elég rázósan élsz mostanság.

Fogalmam se volt róla, miről beszél.

– Üdvözllet az erkölcsi fertőből. Isten hozott!

– Miről beszélsz?

– Itt a piros, hol a pirost játszol velem. Valamit megmutatsz, mást eltitkolsz.

– Mit titkolok?

Most egyenesen rám nézett, a szemfehérje mint a véres víz.

– Figyeltem múlt héten arra a beszélgetésre. Láttam a szemgolyót. Láttam a rejtélyes csomagodat, láttam, ahogy titokban elutazol. Te magad mondtad. Többet láttál ebből a mocsokból, mint mások egy élet alatt.

Elfordult, és tovább játszott a diétás kólás dobozzal.

– Mindent tudni akarsz rólam, de amikor megkérdezem, mivel foglalkozol, akkor kizársz.

– Kit, én...

– Ez nem minden. Valami van azzal a Ryan nevű fickóval, amitől idegesebb vagy, mint egy pap adófizetéskor.

Éreztem, hogy a szám kinyílik, de nem jön ki rajta hang.

– Vallatóra fogsz, mert azt hiszed, lövöm magamat, de nem hagyod, én nem tehetek fel kínos kérdéseket.

Szólni se tudtam a döbbenettől. Kit lesütötte a szemét, és felső fogaival az alsó ajkába harapott. Zavarban volt, amiért hagyta, hogy így

feltörjenek az érzelmei. A nap átsütött a muszlinon Kit háta mögött, sziluettbe vonva a fejét.

– Nem panaszként mondom, de kiskoromban egyedül te figyeltél rám. Harry... – felfelé fordította a tenyerét, és begömböltette az ujját, mintha próbálná megragadni a megfelelő szavakat. – Szóval Harry, ő Harry. De te figyeltél, és törödtél velem. Te voltál az egyetlen. Most pedig úgy kezelsz, mint egy seggfejet.

Mondott valamit. Ha Kit érdeklődött, mindig kitértem, távolságtartó lettem, kerültem, hogy bármilyen jelentős információt megosszak vele. Egyedül élek, és a laboron kívül senkivel nem vitatom meg az eseteket. Automatikusan kitértem minden kérdés elől, ami társaságban felmerülhetett. Erre én hirtelen el akarom számoltatni Kitet a cselekedeteivel.

– Amit mondasz, az egyszerre jogos és igazságtalan. Elhallgattam a válaszokat, amiket adhattam volna, ugyanakkor kötelességem, hogy ne vitassam meg másokkal a folyamatban lévő nyomozásokat. Ez a munkámmal jár, nem személyes diszkréció kérdése. Tényleg tudni szeretnéd, mit csináltam?

Vállvonás.

– Miért ne?

Az órára néztem.

– Zuhanyozz le, amíg én elpakolok itt. Azután sétálunk egyet a hegyen, és elmondok pár dolgot. Rendben?

– Rendben – felelte alig hallhatóan.

De a döntésem közel sem volt rendben.

25

A helyiek úgy nevezik, „a hegy”, de a kis domb köszönő viszonyban sincs a Sziklás-hegység impozáns ormaival, vagy a Carolina Smokies buja csúcaival. A Mont-Royal egy ősi vulkán maradványa, melynek eonok koptatták le lankáit. A város szívében fekszik, mint egy óriási, szunyókáló medve.

Bár nem magas, és nincs benne semmi drámai, nemcsak a nevét köszönheti neki Montreal. Ez a város gerincoszlopa. Keleti lejtőjén áll a McGill Egyetem, a vele ellentétes oldalon pedig a főként angol ajkú

Westmount negyed. A L'Université de Montréal és a zömében francia Outremont az északi oldalt bitorolja. Közvetlenül alatta fekszik a Centre-ville, az ipari, üzleti, lakó- és vigalmi negyed többnyelvű keveredése.

Magán a hegyen hegyfokok, parkok és temetők váltakoznak. Erdei ösvények, vén, mohos sziklák. Turisták, szerelmesek, kocogók és piknikezők lepik el a nyári hónapokban; hótalpasok, korcsolyázók és szánkázók télen. Számomra, mint minden montreali számára, a hegy menedéket jelentett a lábainál nyüzsgő városi tumultustól.

Kora délutánra a hőmérséklet langyos lett, az ég felhőtlen. Kittel végigsétáltunk a Maisonneuve-ön, és felfelé indultunk a Drummond-on. Egy magas, kerek épülethez értünk, ami ívbe hajló alapjával olyan volt, mint egy betonhajó orra. Jobbra elhaladva mellette, egy falépcsőn felmentünk az avenue des Pins-re. A Fenyőfa sugárútra.

- Miféle épület az? – kérdezte Kit.
- A Mcintyre Orvosi Fakultás. A McGill része.
- Olyan, mint L.A.-ben a Capitol Records épülete.
- Hmm.

Félúton jártunk a lépcsőn, amikor a levegő sűrű, pézsmaszagú lett egy bűzös borztól.

- *Une moufette* – magyaráztam.
- Franciául jól hangzik, de a szaga olyan, mint egy vén texasi rókának – fintorgott Kit. – Nem gyorsíthatnánk kicsit?
- De – már így is lihegtem a meredek kaptatótól.

Felérve átmentünk egy szerpentinben haladó földúton, elértünk a betonlépcsőig, felmáztunk rajta, élesen jobbra fordultunk, újabb út, majd újabb falépcső következett, ami egyenesen vitt fel a meredélyen.

Mire felértünk a csúcsra, komolyan elgondolkoztam a defibrilláson.

Én megálltam lihegni, de Kit a kilátóhoz nyargalt. Megvártam, hogy a pulzusom visszatérjen a troposzférából, azután követtem a korláthoz.

– Ez lenyűgöző! – mondta Kit, és a McTavish víztározó előtt felállított réz kutyaasztrokat nézte.

Igaza volt. A csúcsról csodálatos a kilátás a folyamatosan fejlődő városra. Az előtérben a belváros felhőkarcolói, lakóházai, gyárkémenyei, templomtornyai meredeztek. Mögötte a kikötő dokkjai látszottak, és a város fő ütőere, a Szent Lőrinc folyó. A messzi távolban pedig a St-Bruno és a St-Hilaire csúcsai derengtek a város keleti határán.

Kit minden nevezetes látnivalót megnézett, én pedig megmutattam mindazt, amiről úgy véltem, hogy érdekelheti. Place Ville-Marie. A McGill futballpálya. A Royal Victoria Kórház. A Montreali Neurológiai Intézet és Kórház.

A komplexumról eszembe jutott Carolyn Russell és a sönttel kapcsolatos beszélgetésünk. Savannah Osprey-re gondolva ismét elfogott a már ismert szomorúság.

– Gyere, Kit. Elmondom, min dolgozom.

Széles kőlépcsőkön sétáltunk tovább, földön fekvő kerékpárok között. Leültünk a menedékház bejáratát övező fapadok egyikére. Fölöttünk galambok turbékoltak halkán az erős fagerendákon.

– Hol kezdjem?

– Az elején.

– Oké, okostojás. Hol az eleje?

– Québec tartomány azzal a kétes dicsőséggel büszkélkedhet, hogy a világon jelenleg egyedül itt zajlik motorosbanda-háború.

– A Pokol Angyalai izé, amiről Isabelle vacsoráján beszéltél?

– Pontosan. Ezek a bandák a kábítószer-kereskedelem irányításáért harcolnak.

– Milyen kábítószeresek?

– Főleg kokain, de kisebb mértékben marihuána és hasis is.

Egy busznyi japán turista érkezett a parkolóból, és a korlát felé tolultak, majd fényképezkedni kezdtek mindenféle felállásban.

– Én úgy két hete kerültem az egészbe. Az Eretnekek két tagja – ez a Rockmasinák bábklubja – felrobbant, miközben bombát próbáltak elhelyezni a Viperák klubházánál, a város délnyugati oldalán.

– Kik voltak a felrobbant robbantók?

– Egy ikerpár. Le Clic és Le Clac Vaillancourt.

– A Viperák A Pokol Angyalaival vannak?

– Igen. Az orvlövészt, aki kinyírta őket, letartóztatták. A nyomozás eredményeként találtuk meg a vacsorán szóba került két holttestet.

– A Viperá-klubház mellett eltemetett fickókat?

– Igen.

– Hol az a klubház?

– St-Basile-le-Grand-ban.

Furcsa lett a tekintete, de nem mondott semmit.

– A két csontvázat később a Tarantulák nevű, törvényen kívüli motorosbanda tagjaiként azonosították. Mostanra megszűnt, de a hetvenesnyolcvanas években még működött.

– Na és, mi van a lánnyal, akinek megtaláltad a csontjait?

– Azóta azonosítottuk. Savannah Claire Osprey, az észak-karolinai Shallotte-ból. Ezért mentem Raleigh-be. Savannah tizenhat évesen tűnt el 1984-ben.

– Ki ölte meg?

– Bár tudnám!

– Hogy került ide?

– Ugyanaz a válasz. Hadd menjek kicsit visszább. A St-Basile-le-Grand-i leletek előtt történt még egy gyilkosság. A Viperák parancsnokát, bizonyos Richárd „Pók” Marcotte-ot lelőtték egy autóból az otthona előtt. Talán az Eretnekek tették, bosszúból Clicért és Clacért.

– Ez megszórolt némi pénzt az adófizetőknek.

– Igen, de ne feledd, a közösség is nagy árat fizetett. Egy gyerek került a keresztútba.

– Igen. Kilencéves volt – Kit az arcomra meredt.

– Ugye, meghalt?

Bólintottam.

– Emily Anne Toussaint aznap halt meg, amikor te és Howard beadtátok nekem Birdie-t.

– Jó ég!

– Azóta keresem a motoros-bűnesetekhez kapcsolódó törvényszéki orvosszakértői bizonyítékokat. Így hát megértheted, miért nem rajongok az új barátaidért.

– És a tetkókért. Sok szar dolgot láttál.

– Ez még nem minden.

Az arcába néztem. Bár a ház eresze árnyékot vetett rá, a szeme csillogott, mint egy énekesmadaré.

– A múlt héten még egy motorost megöltek. Yves „Cherokee” Desjardins-t.

– Melyik oldalról?

– Ő Ragadozó volt. A Pokol Angyalainak bábklubjához tartozott.

– Szóval az Eretnekek még nem egyenlítették ki kellőképp az ikrekért?

– Talán. A baj csak az, hogy Cherokee idősebb pasas volt, aki már háttérbe húzódott egy ideje. Emellett úgy tűnik, saját kokainüzletet bonyolított.

– Szóval lehet, hogy a sajátjai nyírták ki?

– Elképzelhető. Nincs elegendő bizonyítékunk. Nem tudjuk. Jelenleg a nyomozás lelassult.

Beszéltem neki LaManche-ról.

– Jó ég! Lehet, hogy őt is elkapták!

– Kik?

– Az Angyalok. Talán talált volna valamit a hullában, amit nem akartak, hogy megtaláljon.

– Nem hinném, Kit.

– Talán beadtak neki valamit. Tudod, valami mérget, ami nem hagy nyomot.

– A boncteremben volt. Az szigorúan ellenőrzött terület.

– Lehet téglá a laborodban. Kitelik tőlük. Beépítik az embereiket.

– Hé-kás! – nevettem. – Ne ragadtassuk el magunkat!

Megfordult, és a japán turisták feje fölött a távoli, ködbe vesző csúcsok felé nézett. Valaki kinyitott egy ajtót, mire a galambok felrebbentek a lépcsőről.

– Jesszus, Tempe néni! Valósággal alvilági figurának érzem magam! A főnököd beteg, te pedig egy csomó gyilkossággal próbálsz zöldágra vergődni egyszerre. Én meg mit csinálok? Felbukkanok, ledobok a pultodra pár döglött halat, aztán elhúzó bulizni.

A japánok felénk indultak.

– Én pedig túlságosan elfoglalt voltam, semhogy figyelhessek rá, mit csinálsz. Kész vagy továbblépni?

– A kóborlás az életem.

Megkerültük a menedékházat, és elindultunk a hegyet átszelő ösvények egyikén. Egy ideig némán haladtunk. Néztük a tavalyi avarban hancúrozó mókusókat, ahogy örülnek a tavasznak. Fölöttünk a fák csiripeléstől, trillázástól, csicsergéstől és visítástól zengtek. Egyszer megálltunk, hogy meghallgassunk egy öregembert, aki az *Örömóda* furulyaváltozatát adta elő. Hosszú felöltőjében, lehajtható fülű svájcisapkájában ugyanúgy koncentrált a játékra, mintha a szimfonikusok virtuóza volna.

Nyugatra haladva a l'Oratoire St-Joseph kupolája tűnt fel. Elmeséltem Kitnek Frére André szívének történetét. Miután ellopták a

kriptájából, hatalmas embervadászat középpontjába került. Végül a laborunkban kötött ki, most pedig biztonságosan eldugták valahol a templom belsejében.

Délen emelkedett a l'École Polytechnique fakó, sárga tornya a l'Université de Montréal területén. 1990-ben tizenhárom nőt öltek meg ott. De túl szép napunk volt ahhoz, hogy ezt is elmeséljem.

Már lefelé indultunk amikor Kit nem kevésbé kínos témával hozakodott elő.

– Na és, mi van ezzel a Ryan nevű fickóval?

– Csak egy barát – tértem ki.

– Harry mesélt róla. Nyomozó, ugye?

– Igen. A tartományi rendőrségnél.

Akkor mutattam be a húgomat Ryannek, amikor Montrealba látogatott. Szikrázott köztük a levegő, de én csaknem azonnal elutaztam a városból, így nem tudom, történt-e bármi egyéb. Sokáig kerültem ezután Ryant, de sose kérdeztem meg.

– Mi van vele?

– Bajba került.

– Miféle bajba?

Egy *calèche* haladt el fölöttünk az úttesten arra, amerről jöttünk. Hallottam, hogy a kocsis csettint a nyelvével, aztán a gyepelő csattanását a ló nyakán.

– Lehet, hogy köze volt a kábítószerhez.

– Használta?

– Árulta. – Bár nagyon igyekeztem, a hangom megremegett.

– Ó!

A patacsattogás elhalkult, majd elhalt.

– Vonzódsz a pasashoz?

– Igen.

– Jobban, mint Pete bácsihoz?

– Ez nem tisztességes kérdés. Kit.

– Bocsánat.

– Mi történt azzal a hallal? – kérdeztem, hogy témát váltsak.

– A mélyhűtőben van.

– Van egy ötletem. Kiolvasztjuk Pisztráng urat, miközben áttanulmányozzuk *les motards*. Megsütjük a grillen, azután elugrunk a Hurlesy'sbe pár sörre.

– Lazac. De ezt leszámítva jól hangzik.

Leereszkeztünk a hegyről, átvágtunk a Montréal Generalon, és továbbhaladtunk lefelé a Côte-des-Neiges-en. Odalent megfordultam, és visszanéztem a csúcsra.

– Láttad már a keresztet éjszaka?

– Igen. Nagyon szép.

– Innen lentről nézve, igen. De közelről csak egy csomó acélhuzal, égőkkel. Andrew Ryan is pont ilyen. Messziről tetszik, de közelről egy merő kuszaság.

26

A berawan egy hosszúházas falvakban élő földműves nép Borneo szigetén. Amikor bevezető antropológiát tanítottam, az ő példájukkal illusztráltam a nyugati temetési módok abszurditását.

A berawanok hite szerint a halottak lelke csak akkor juthat a túlvilágra, ha a húruk elporladt. Addig az elhunyt a limbóban bolyong. Már nem tartozik az élők közé, de még nem tud csatlakozni a holtakhoz. És van egy kis bökkenő. A testüket életre kelthetik rossz lelkek, akik lakóhely után kutatva járják a földet. Ha feléledt, az ilyen élőhalottakat többé nem lehet megölni. Mondanom se kell, a falulakók nem rajonganak értük.

A berawanok megdöbbenek és elszörnyedtek, amikor egy etnográfust az amerikai szokásokról kérdeztek. Az ő meglátásuk szerint a balzsamozás, a kozmetikumokkal és viasszal való kezelés és a vízálló koporsókba és kriptákba temetés örültség. Nemesak, hogy akadályozzuk szeretteink eltávozását, de a temetőink lehetséges zombik valóságos tárházai.

Kíváncsi lennék, hogy a berawanok hogyan vélekednének Bemard Silvestre-ről, a kezemben tartott fotó alanyáról. A hal egy örökkévalóságig olvadt ki. Ezalatt Kittel átrágtuk magunkat Kate gyűjteményén.

Silvestre a koporsójában feküdt, a bajsza és a pofaszakállja szimmetrikusan tapadt a két orcájára, a kezét jámboran összekulcsolta fekete bőrkabátján. Tíz férfi térdelt előtte félkörben, vászondzsekiben és bakancsban, négy pedig a nyitott érckoporsó mellett állt. A ruhájukat és

szőrös külsejüket leszámítva olyanok voltak, mint egy egyetemi diáktestvériség az éves bulin.

Dús csokrok kerültek a fotó egyik szélétől a másikig, rajtuk részvénytulajdonosi szalagok. Az egyikken az állt, „Ravasz” kékkel és sárgával, másikon „Viszlát, BS” piros és rózsaszín árnyalatokban. Rögtön a koporsó mögött szegfűből a 13-as számot formálták ki, ami büszkén hirdette Ravasz kapcsolatát a marihuánával vagy a speeddel.

De a legnagyobb látványosság egy négyszög volt a jobb felső sarokban. Egy virágsziromból kirakott mozaik egy motorról és gazdájáról bajusszal, sisakkal és angyalszárnyakkal. Bárhogy próbáltam, nem tudtam elolvasni a bannereket a sisak fölött és az első kerék alatt.

– Tudunk valamit Ravaszról? – kérdezte Kit.

– Nem úgy tűnik, mint az ászok ásza.

– Legfeljebb a frászok frásza. – Kit megfordította a képet. – Hű, hároméves voltam, amikor a pasas beadta a kulcsot.

Még két fotó készült Ravasz temetéséről. Mindkettő messziről. Egyik a temetőben, a másik pedig a templom lépcsőin. A gyászolók közül sokan szemükbe húzott sapkát viseltek, vagy a szájuk elé húzott bandanákat.

– Ami nálad van, biztos valami magángyűjteményből származik – odaadtam Kitnek a többi képet. – Szerintem ezek viszont rendőrségi fotók. Úgy látom, a hozzátartozók nem nagyon akarták az arcukat mutatni.

– Atyám, ez a chopper egy krómba és acélba öntött vallomás.

Megkerültem az asztalt, és átnéztem Kit válla fölött.

– Nekem elég otrombának tűnik.

– Ez a lényeg. Nyers erő. A pasas alighanem egy szemeteskocsival kezdte...

– Szemetessel?

– Egy régi rendőrségi motorral, valószínűleg az FLH túramoddellel. Leszedte az összes fölösleges szart, mint a szélvédő, a bukócső, az üvegyaprot csomagtartó, és a gyári cuccokat egyedi készítésű alkatrészekre cserélte.

– Például? – Nekem egy olyan masinának tűnt, amin nincs semmi jó.

Kit egyenként megmutatott mindent a sír mellett álló motoron.

– Keskeny elülső kerék, koporsó alakú benzintank, rövidere vágott hátsó lökhárító, és kúp alakú ülés. Azok a legklasszabbak. Olyan vagy vele, mintha lovagolnál a motoron.

Az első kerékre mutatott.

– Meghosszabbította az elejét, és ape hangers kormányt tett be.

Gondoltam, azokról a hosszú, hátrafelé nyúló kormánymarkolatokról beszél...

– Nézd meg az egyedi festést! Bárcsak közelebről láthattam volna! Ez a gép egy mestermű. Nem hiányzik róla más, csak egy háttámla.

A motor elég bizarr volt, de nem jobban, mint a gazdája. Bőr csuklószorítója és vászontrikója volt, Harley Davidson-kitűzőkkel és felvarrókkal, lovas lábszárvédője, és szőrösebb volt, mint egy wookie. Olyan volt, mint egy két lábon járó fenyegetés.

– Még egyszer megbökdösöm lazac uraságot. Ha még mindig jégcsap, felmikrózzuk.

Tényleg fagyos volt, így felmikróztuk, azután a rácsra fektettük, hogy a faszén végezze el a többit. Vajon zöldbabot dinszteltem, és összedobtam egy salátát, amíg Kit kifilézte a halat.

Épp csak hozzáfogtunk, mikor megszólalt a telefon. Én vettem fel. Egy nyers férfihang az unokaöcsémet kérte. Szó nélkül átnyújtottam neki a kagylót.

– Hé, haver, mi újság?

Kit egy pontot bámult az üveg asztallapon.

– Nem mehetek. Nem tudok.

Szünet.

– Most nem.

Bár az unokaöcsém füle letompította, így is hallottam a másik hangot. Durvának tűnt, mint egy pincébe zárt kutya ugatása. A gyomrom összerándult.

– Ilyen az élet!

A tompa hang hol izgatottan felerősödött, hol elhalkult.

Továbbra is félrenézve, az unokaöcsém otthagya az asztalt, és kiment a telefontal a folyosóra, hallótávolságon kívül.

Fogtam egy zöldbabot, megrágtam, lenyeltem. Gépiesen megismételtem a mozdulatsort, de elment az étvágyam. Kit ötvillányi zöldbab után visszajött.

Az arckifejezésétől nyilallást éreztem a mellkasomban. Szerettem volna átölelni, hátrafésülni a haját, és megvigasztalni, mint kiskorában.

De bármi is történt, nem csupán egy lehorzsoltságokról volt szó, és nem tehettem meg. Még ha megengedné is, tudtam, hogy a gesztustól kényelmetlenül érezné magát. Éreztem a szorongását, de semmit se tehettem.

Szélesen rám mosolygott, megvonta a vállát, és azután leült, és nekilátott a hálnak.

A feje búbját bámultam. Végre felnézett.

– Ez isteni! – Nagyot nyelt, és a jeges teájáért nyúlt. – Igen, közülük való. És nem, nem megyek.

Hirtelen farkaséhes lettem.

A következő hívás akkor jött, amikor leszedtük az asztalt. Kit vette fel, de semmit nem hallottam a beszélgetésből a mosogatógép zúgása és csobogása miatt. Pár pillanat múlva Kit ismét megjelent a konyhaajtóban.

– Lyle az. Azt hiszem, említettem neki, hogy szeretem a csereberét, ezért holnapra meghív minket egy ingatlanbörzére.

– Ingatlanbörze?

– Na jó, igazából egy bolhapiac valami Hudson nevű helyen. De Lyle azt gondolta, ha ingatlanbörzét mondok, könnyebben ráállsz.

A ravaszkodás nem sokban befolyásolta a válaszomat. Bár szívesen ellátogatnék Hudsonba, nem ér annyit, hogy ezért eltöltsék egy délutánt Crease-zel.

– Menj csak, Kit! Igazán nagyon szép környék. Lovas vidék. Nekem maradnom kell, hogy befejezzek néhány dolgot, amit rég halogatok.

– Például?

– Azt hiszem, holnap levágatom a hajam.

– Aha.

Kit visszatért a nappaliba, én pedig letöröltem a pultokat. El se tudtam hinni, de megkönnyebbültem, amiért az unokaöcsém Lyle Crease-zel lesz. Pedig a pasas olyan tenyérbe mászó volt, mint egy mexikói kígyóolajárus.

Különb is, miért érdekli Crease-t egy tizenkilenc éves srác? Kétségem se volt afelől, hogy Kit képes kezelni a kis görcsöt, de megfogadtam, hogy felhívom Isabelle-t, és felteszek neki néhány kérdést.

Lassan a testtel, mondtam magamnak. Most csípd ki magad, a zenészek már hangolnak!

Montrealban a Hurley's áll legközelebb az ír kocsmához. Bár nem iszom, gall génjeim élvezik az atmoszférát.

A hely épp annyira tetszett Kitnek, mint az anyjának. Igaz, nehéz is búslakodni, amikor egy hegedűs és egy mandolinos reeleket ¹⁰játszik, és táncosok dzsiggelnek mindenfelé, mint Michael Flatley egy súlyos idegrendszeri károsodás után. Jóval éjfél utánig maradtunk.

Amikor másnap reggel Lyle Crease megjelent, épp a képeket nézegettem, amiket Kittel előző nap az asztalon hagytunk.

– Hogy van? – kérdezte Crease, miközben beengedtem az előszobába.

Khaki nadrágot viselt, hosszú ujjú fehér inget, és a bal mellén *CTV Híradó* feliratú viharkabátot. A haja olyan volt, mint az olvadt műanyag.

– Jól. Maga? – Angolul beszélünk.

– Nem panaszkodhatom.

– Kit azt mondta, rögtön jön. Kicsit elaludt.

– Nem gond – kuncogott Crease, aztán cinkosan rám vigyorgott.

Nem viszonztam.

– Megkínálhatom egy kávéval?

– Ó nem, köszönöm, már három csészével ittam ma reggel – rámvillantotta hidas fogsorát. – Csodás napunk van odakint. Biztos nem gondolja meg magát?

– Nem, nem, dolgom van. De köszönöm.

– Talán majd legközelebb.

Majd ha Mózes talál egy másik csipkebokrot, gondoltam.

Álltunk egy kicsit, nem igazán tudtuk, mit csináljunk. Crease szeme körbejárt a folyosón, aztán Katy bekeretezett képén állt meg.

– A lánya?

– Igen.

Odasétált és felvette.

– Gyönyörű. Diák?

– Igen.

Visszatette a képet, és szemügyre vette az ebédlőt.

– Micsoda csokor! Úgy látom, van egy komoly hódolója! Szép próbálkozás.

¹⁰ *Reel*: egyfajta gyors ütemű skót tánc (ford).

– Szabad?

Bólintottam, bár Crease-t körülbelül annyira láttam szívesen az otthonomban, mint a démont *Az ördögűzőből*. A virágokhoz ment, és megszagolta.

– Imádom a százszorszépeket – a szeme a Kate-féle fotókra vándorolt. – Látom, épp kutatást végez.

– Foglaljon helyet! – mutattam a nappaliban a heverőre. Crease fogott egy képet, letette, másikat vett fel.

– Úgy tudom, kapcsolatba került a Cherokee Desjardins-nyomozással – mondta anélkül, hogy felnézett volna.

– Csak érintőlegesen – feleltem, és gyorsan összeraktam a fotókat. Crease nagyot sóhajtott.

– Az egész világ megbolondult.

– Lehet – feleltem, és kinyújtottam a kezem, hogy elkérjem a Silvestre-temetés képét. – Kérem – tettem hozzá, és a heverőre mutattam.

Crease leült, és keresztbe rakta a lábát.

– Jól tudom, hogy Dorsey-t vád alá helyezték, és átvitték Riviéres-des-l'airies-be?

– Úgy hallottam.

– Maga szerint ő volt?

Ez a pasas sose adja fel.

– Valójában nem vagyok benne a nyomozásban.

– Na és az Osprey-lány? Van valami előretörés?

Mi lenne, ha betörném az orrodát?

Ekkor megjelent az unokaöcsém. Mint egy városi cowboy. Levi's farmer, csizma és hatalmas kalap. Talpra szökkenem.

– Biztos szeretnétek korán odaérni, hogy ne vigyék el a jó cuccokat előletek.

– Milyen jó cuccokat? – kérdezte Kit.

– A jó horgászcsalikat és Elvis-pólókat.

– Én igazából egy műanyag Madonnát szeretnék.

– Akkor menj a székesegyházba!

– A másik Madonnára gondoltam.

– Légy óvatos! – böktem meg.

– Az óvatosság a középső nevem. Christopher Óvatos Howard, a barátaimnak csak C.Ó. – Két ujját a kalapjához ütötte.

– Helyes.

Amikor Crease elköszönt, vállamra tette a kezét, és végigsimította a karomat, majd megszorította a könyököm felett.

– Vigyázzon magára! – mondta sokatmondó pillantással.

Azonnal lezuhanyoztam.

Később tisztán, szantálfától illatosan, megnéztem az e-mailjeimet. Nem jött semmi földrengető. Javaslatokat tettem a diákjaim által felvetett problémák megoldására, elküldtem a véleményemet egy patológusnak, aki valami furcsa alakú koponyáról érdeklődött, és válaszoltam a Chicagóban élő három unokahúgomnak. Ők Pete két hűgának a lányai. Nagy számítógép-őrültek, és mindig tudatják velem, mi történt elvált férjem terjedelmes lett rokonságában.

Végül köszönetet mondtam egy kollégának a Fegyveres Erők Patológiai Intézeténél, aki egy mulatságos képet küldött tovább nekem. A képen egy disznó és egy magasépület szerepelt.

Fél kettőkor kijelentkeztem, és hívni próbáltam Isabelle-t. Ahogy vártam, nem vette fel.

Ürügyet kerestem, hogy kimozdulhassak, ezért elmentem a *poissonnerie*-hez garnélát vásárolni. De alig mentem egy háztömbnyit, amikor lecövekeltem. Eltérítettek a *Coiffure Simoné* kirakatában lévő fotók.

A fekete-fehér képen pózoló nőre meredtem. Jól nézett ki. Trendi volt, de ízléses. Profí, mégis laza.

Jesszus, Brennan! Úgy beszélsz, mint egy samponreklám. Mindjárt azt mondd, jár neked, mert megérdemled.

Hiszen *mondtam* Kitnek, hogy ma levágatom a hajam.

Nézegettem a posztert, felmértem, mennyi karbantartást igényel ez a stílus. Úgy véltem, belefér a tízperces beosztásomba.

Továbbindultam, és megláttam a tükörképemet a kirakatban. Amit láttam, fényévnnyire volt a poszterhölgytől.

Mikor próbáltam utoljára új stílust?

Évekkel ezelőtt.

Ráadásul a fodrászszalon különleges, vasárnapi árengedményt ajánlott.

Öt dollár mínusz. Hát jó. Megspórolok vagy harmincöt amerikai dollárt.

Egy új frizura a lelkednek is jót tehet.

Lehet, hogy borzalmas lesz.

A haj kinő.

Ezt az anyám mondta.

Kinyitottam az ajtót, és bementem.

Néhány órával később a Discovery csatorna társaságában vacsoráztam. A képernyőn kenguruhímek kickbokszoztak a csorda feletti uralomért. Birdie a földről figyelt engem némán. Kíváncsi volt, de megtartotta a két lépés távolságot.

– A haj kinő, Bird.

Szószbba mártottam egy garnélát, a számba raktam, és arra vágytam, bár visszanonne a hajam, mielőtt Kit hazaér.

– Szükségem lenne a támogatásodra – közöltem a macskámmal. Ha az új külső célja az volt, hogy felvidítson, a kísérlet katasztrofálisan sikerült. Amióta hazajöttem, azon gondolkodtam, hogyan kerülhetném el az emberekkel való találkozást. A telekommunikáció fejlettségének hála számos lehetőség kínálkozott. Használhatom a telefont, faxot és az e-mailt. És sok-sok kalapot.

Este tízre ugyanolyan nyomott lettem, mint péntek este. Túlhajtott voltam, alulértékelt, és a nem is igazán szeretőmről kiderült, hogy inkább rabló, mint pandúr. A főnököm összeesett, az unokaöcsém az év tahójával ment el, én pedig úgy nézek ki, mint akin átment a fűnyíró.

Ekkor csöngött a telefon, és minden sokkal, sokkal rosszabb lett.

– *Claudél ici.*

– Igen?–válaszoltam, és a csodálkozástól elfelejtettem franciául.

– Gondoltam, tudnod kell. George Dorsey-t két órával ezelőtt megtámadták.

– Ki támadta meg?

– Halott, Ms. Brennan. Megölték, mert belekavartál.

– Én?

De már csak a vonalhangnak beszéltem.

Az est további részében képtelen voltam bármilyen értelmes gondolatra koncentrálni. Alig fogtam fel, amikor Kit visszatért, és elújságolta, milyen remek napja volt.

„Megölték, mert belekavartál.” Ez tisztességtelen. Dorsey akart látni. Na és, ha Claudelt vagy Quickwatert hívja? Ez egy börtöngyilkosság volt. Megölték valakit, aki fenyegetést jelentett másokra. Előfordul az ilyesmi. Nem én okoztam. Claudél tisztességtelen. Egész éjszaka forgolódtam, és azt hajtogattam: „tisztességtelen”.

Másnap reggel már fél nyolckor bent voltam a munkahelyemen. A többiek általában csak egy órával később jönnek, így síri csend vett körül. Örültem a nyugalomnak, és ki is akartam használni.

Bementem az irodámba, felvettem a köpenyemet, és az antropológiai laborba mentem. Kinyitottam a raktárszoba ajtaját, és kivettem a dobozt, amiben Savannah maradványait tartottam. Azonnal munkához akartam látni, és úgy döntöttem, a Claudel-féle ügy majd alakul, ahogy a nyomozó akarja.

A koponyát és a combcsontot az asztra helyeztem, és nekifogtam, hogy fáradságos munkával, mikroszkóp és erős fény alatt milliméterről milliméterre átkutassak minden egyes csontot. Bár kicsi volt az esélye, mégis reméltem, hogy találok valamit, ami elkerülte a figyelmemet. Egy parányi vágást vagy karcolást, ami elárulja, hogyan választották el a csontokat a test többi részétől.

Még mindig ezzel foglalkoztam, amikor valaki kopogott az ajtómon. Amikor felnéztem, Claudel állt az üvegajtó mögött. Mint mindig, cövek egyenesen, a haja pedig tökéletes volt, mint egy műtermi Douglas Fairbanks-fotóé.

– Szép nyakkendő – mondtam, miközben ajtót nyitottam.

Az volt. Halványlila, alighanem selyem. Jó választás a tweedzakóhoz.

– *Merci* – morogta egy pitbull kedvességével.

Letettem a combcsontot, kikapcsoltam az üvegszáloptikás lámpát, és a mosdóhoz léptem.

– Mi történt Dorsey-val? – kérdeztem kézmosás közben.

– Egy Philips csavarhúzó történt vele – felelte Claudel. – Az őr odakint volt, és olvasgatott, amíg Dorsey zuhanyozott. Biztos a tudományos kíváncsiságát elégítette ki.

Magam elé képzeltem a kis patkányfogú embert.

– Hallotta, hogy másképp folyik a víz, ezért ellenőrizte. Dorsey arccal lefelé feküdt a lefolyóban, huszonnyolc lyukkal a felsőtestében.

– Jesszus!

– Ám Dorsey nem halt meg azonnal – folytatta Claudel. – A kórházba menet még megosztotta néhány gondolatát a külvilággal. Ezért gondoltam, hogy be kell jönnöm.

Papírtörőért nyúltam, és csodálkoztam, hogy Claudel ilyen nyílt.

– A mentős nem értett mindent, de egy szó megragadt benne.

Claudel kicsit felemelte a fejét.

– Brennan.

Megdermedt a kezem.

– Ennyi?

– Azt mondta, túlságosan lefoglalta Dorsey életben tartása. De a nevet megjegyezte a kutyája miatt.

– A kutyája?

– Van egy ír szettere, amit Brennannak hívnak.

– Gyakori név.

– Galway-ben talán, de nem itt. Ugye beszéltél Dorsey-val Cherokee Desjardins-ről?

– Igen, de senki sem tud róla.

– Senki, csak mindenki az Op South-nál.

– Egy privát szobában beszélgettünk.

Claudel nem szólt. Magam elé képzeltem a folyosót, a mindössze négy méterre lévő gyűjtőcellával.

– Persze megláthatott valaki.

– Igen. Az ilyesmi a fülébe jut az embernek.

– Kinek?

– Dorsey az Eretnekek spanja volt. A fiúk biztos nem örültek, ha netán azt hitték, hogy Dorsey menteni akarja a bőrét.

Éreztem, ahogy megmerevedik a nyakam a gondolattól, hogy talán én válthattam ki a támadást.

– Szerintem nem Dorsey ölte meg Cherokee-t – mondtam, miközben összegyűrtem a papírtörőt, és a szemetesbe dobtam.

– Nem, mi?

– Nem.

– Lefogadom, hogy Dorsey ártatlannak vallotta magát, mint a ma született bárány.

– Igen. De nemcsak emiatt.

Tanakodva nézett rám, aztán karba fonta kezét.

– Hát jó. Ki veled!

Beszéltem neki a vérfoltokról.

– Úgy hangzik ez, mint egy motorosgyilkosság?
 – Sokszor közbejön valami.
 – Na de megverni? A bérgyilkosok általában belépnek és lőnek, nem?
 – A legutóbbi motorost, akit a folyóból húztunk ki, kalapáccsal agyonverték. Akárcsak a testőrét.
 – Gondolkoztam a Cherokee feje mögötti hiányos mintán. Mi van, ha azért ölték meg, amit onnan elvittek?
 – Sokan forgolódtak a helyszínen. Valaki lelökhette. Vagy a szomszéd nyúlta le.
 – Vér lepte.
 – Azért kikérdezem a csajt – láttam, hogy Claudel mindig véges türelme kezd elfogyni.
 – Na és, miért engedett volna be Cherokee bárkit is? – erősködtem.
 – Lehet, hogy a bérgyilkos valami haver volt a régi szép időkből. Ez hihetően hangzott.
 – A ballisztikusok találtak valamit?
 Claudel megrázta a fejét.
 – Ki vezeti a Pók-Marcotte nyomozást?
 – Az, és a kislány is Kuricekhez tartozik. Sipowicz.
 – Valami előrelépés? Claudel széttárta a kezét.
 – Dorsey utalt rá, hogy tud valamit, amivel üzletet köthetne.
 – Ezek a degeneráltak bármit mondanak, hogy mentsék a bőrüket. Lenézett és lepöccintett egy nem létező porszemet a zakója ujjáról.
 – Valamit meg kell beszélnem veled.
 – Ó?
 Ekkor hallottuk, hogy kinyílik a másik labor ajtaja, vagyis megérkeztek a technikusok.
 – Szabadna...? – Fejével az irodám felé biccentett.
 Kíváncsian végigvezettem a folyosón, és beültem az asztalom mögé.
 Miután Claudel leült velem szembe, elővett egy fényképet a belső zsebéből, és az asztalomra tette.
 Némileg különbözött Kate fotóitól. Újabb volt, jobb minőségű. És még valami.
 Kit szerepelt rajta, egy csapat bőrkabátos fickó gyűrűjében.
 Kérdően néztem Claudelre.

- Ezt múlt héten készítették egy La Taverne des Rapides nevű krimóban. – Félrenézett. – Ő az unokaöcséd, ugye?
- És? Nem látok felvarrókat – feleltem kurtán.
- Ők a Rockmasinák tagjai.
- Újabb fotót tett elém. Kezdtem unni a celluloid-motorosokat.
- Megint Kitet láttam. Ezúttal egy Harley-n pózolt, és két másik motorossal beszélgetett. Társai borotváltak voltak, de a hagyományos bandanát, csizmát és ujjatlan vászondzsekit viselték. Mindegyikük hátán erősen felfegyverzett figurát láttam, nagy sombreroóban. Felül az állt. *Banditák*, alul pedig *Houston*.
- Ezt egy bőrzén fotózták, a Galveston megyei vásártéren.
- Mit sugallsz? – kérdeztem vékony hangon.
- Nem sugallók semmit. Csak képeket mutatok.
- Értem.
- Claudél a homlokát ráncolta, aztán keresztbe rakta a bokáját, és áthatóan rám meredt. Összekulcsoltam a kezem, hogy leplezzem a reszketését.
- Az unokaöcsém Texasban él. Az apja nemrég vett neki egy Harley Davidson motort, és a kétkerekű kultúra rabja lett. Ennyi.
- Manapság a motorosok nem érik be azzal, hogy vágatnak a szélben.
- Tudom. Biztos vagyok benne, hogy ezek véletlen találkozások voltak, de majd beszélek vele.
- Visszaadtam a fotókat.
- A houstoni rendőrségnél priusza van Christopher Howardnak.
- Ha akkor a kezeim közé kaparinthatom Harryt, egész biztosan valami törvénybe ütközőt teszek vele.
- Letartóztatták?
- Négy hónapja. Kábítószer birtoklásáért.
- Nem csoda, hogy az apja felrángatta Északra, az erdőbe.
- Tudom, hogy jó tanáccsal tele van a pince – folytatta Claudél – , de vigyázz!
- Mire vigyázzak?
- Hosszasan nézett, nyilván azt mérlegelte, hogy beavasson-e.
- A mentős igazából két szót hallott.
- Csöngött a telefon, de nem törődtem vele.
- Brennan kölyke.

Úgy éreztem, valaki gyufát gyújtott a mellemben. Tudhatnak Katy-ról? Vagy Kitről? Félrenéztem, nem akartam, hogy Claudel lássa a félelmemet.

– Ez mit jelent?

Claudel vállat vont.

– Fenyegetés? Figyelmeztetés?

– A mentős azt mondja, hogy nem szokott a páciensekre hallgatni, miközben ellátja őket.

A falat bámultam.

– Mit javasolsz?

– Nem akarlak megijeszteni, de Quickwaterrel úgy véljük...

– Na persze. Quickwater. Vidám társaság – vágtam közbe.

A düh és a félelem kihozta belőlem a gúnyt.

– Jó nyomozó.

– Egy seggfej. Valahányszor beszélek hozzá, úgy tesz, mint aki süket.

– Mert az.

– Tessék?

– Quickwater süket.

Kerestem a választ, de egyetlen szót se tudtam kinyögni.

– Tulajdonképpen megsüketítették. Az nem ugyanaz.

– Hogy süketítették meg?

– Öntöttvas csővel tarkón vágták, miközben szétválasztott egy utcai verekedést. Azután addig lötték egy elektromos sokkolóval, amíg ki nem fogyott az elem.

– Mikor?

– Úgy két éve.

– Elvesztette a hallását?

– Egyelőre.

– Vissza fogja nyerni?

– Reméli.

– Hogy dolgozik?

– Kiválóan.

– Úgy értem, hogyan kommunikál?

– Kevesen tanulnak olyan gyorsan, mint Quickwater. Azt mondják, rettentő gyorsan megtanult szájról olvasni, és remekül csinálja. A távkommunikációra e-mailt, faxot, és TTY-t használ.

– TTY?

– A teletypewriter, vagyis a távgépiró rövidítése. Lényegében billentyűzet és akusztikus csatoló egyben. Otthon a PC-jében van egy különleges modem, ami ugyanazzal a Baudot-kódrendszerrel működik, mint a TTY. A faxa és a TTY egy telefonvonalra van kötve, és olyan átváltó eszközt használ, ami felismeri a bejövő faxjelet. A faxokat a faxra irányítja, az összes többi hívást a TTY-re. A központban is ugyanezt a rendszert használjuk, így nem jelent gondot az üzenetváltás.

– Na és, ha nincs otthon?

– Van egy hordozható TTY-je. Akkumulátoros.

– Hogy beszél valakivel TTY nélkül, vagy veled, ha épp nem vagy bent a központban?

– Van egy közvetítő-szolgálat. Fogadják a hívást, aztán leírják, amit a halló személy mond. Ha valaki süketnéma, akkor fel is olvassák helyette az üzenetet. Quickwater tökéletesen beszél, ezért nem kell beírnia a szöveget.

Az agyam erőlködött, hogy mindezt megeméssze. Magam elé képzeltem Quickwatert a Vipera-klubházban és a quanticói konferenciateremben.

– De a quanticói küldetésének egyik célja az volt, hogy itthon elmondja, mit tudott meg. Hogy tud egyszerre szájról olvasni, és jegyzetelni? Honnan tudja, mit mondanak, amikor leoltják a villanyt, vagy ha nem látja az előadót?

– Quickwater sokkal jobban el tudja magyarázni, mint én. Valami CARTT nevű eszközt használ. Számítógépes valóidős fordító. Egy gyorsíró a beszédet továbbítja egy gyorsírógépbe, az átteszi az egészet számítógépre, és valós időben kiírja a szavakat egy monitorra. Ugyanezt a rendszert használják az élő televíziós közvetítéseknél a feliratozáshoz. Az FBI-nak van odalent valakije, aki ért hozzá, de bárhonnán rá lehet csatlakozni. Akár az is lehet, hogy a gyorsíró az egyik helyen van, Quickwater a másikon.

– Telefonnal és PC-vel?

– Pontosan.

– De mi van a többi kötelességével?

Nem mondtam ki, amire valójában gondoltam. Beszámolni egy konferenciáról vagy találkozóról egy dolog. De egy süket rendőr hogy tudja megvédeni magát, ha valaki el akarja vágni a torkát?

– Quickwater képzett, elhívatott nyomozó. Szolgálatban süketült meg, és senki nem tudja megmondani, hogy a halláskárosodása

maradandó, vagy sem. Nyilván nem tud elvégezni mindent, úgy mint azelőtt, de egyelőre a rendőség tudja kezelni a helyzetet.

Épp vissza akartam térni Dorsey-ra, amikor Claudel felállt, és egy papírt helyezett az asztalomra. Felkészültem az újabb rossz hírre.

– Ez a Dorsey kabátján talált vér DNS-eredménye – mondta.

Nem kellett odanéznem. Claudel arckifejezése elárulta, mi áll a papíron.

28

Miután Claudel elment, csak ültem, és a gondolataim összevissza kavarogtak az iménti beszélgetés körül.

A DNS nem hazudik. Az áldozat vérével volt tele a kabát, vagyis Dorsey ölte meg Cherokee-t, ahogy Claudel sejtette. Vagy mégse? Dorsey szerint a kabát nem az övé volt.

A pasas semmit se tudott Savannah Osprey-ről. Átvert, hogy védje magát, én pedig bedőltem.

A börtönben tett látogatásom miatt pedig megölték Dorsey-t. Vagy mégsem? Azért ölték meg, mert ő a gyilkos, vagy mert nem ő az? Bárhogy is, Dorsey meghalt, mert valaki félt attól, amit elmondhatott volna nekem.

Éreztem, hogy könnyek égetik a szememet.

Ne sírj! Ne merj sírni! Nagyot nyeltem.

Na és, ott van Quickwater. Nem rám meredt, hanem a számról olvasott. Ki bánt kivel rosszul? De honnan tudhattam volna?

És Kit. A rendőrségi fotók véletlen találkozásokat örökítettek meg, vagy Kitnek köze van a Banditákhoz? Ez a magyarázat a Prédikátorra? Más oka is volt az unokaöcsémnek arra, hogy idejött, mint az apjával való veszekedés? Vagy az ostoba nagynénje iránti szeretet?

Na és a szemgolyó. *Tényleg* a szélvédőn találta Kit?

Claudel megkapta a jelentését. A francba, hol van az enyém?

Az asztalomra csaptam, és felpattantam. A papírokat és mappákat szorongató irodisták és gurulóasztalokat toló laboránsok között szlalomozva végigrohantam a folyosón, a lépcsőn felmentem a tizenharmadik emeletre, és egyenesen a DNS-osztályra siettem. A

célpontomat egy kémcső fölé görnyedve pillantottam meg, a labor túlsó végében. Ráközelítettem.

– *Bonjour, Tempe. Comment ça va?* – köszöntött Robert Gagné.

– *Ça va.*

– Új frizurád van – az övé sötét, göndör volt, a halántékán már őszült.

Röviden hordta, gondosan befésülve.

– Igen.

– Hagyod megnőni?

– Nehéz lenne megakadályozni – feleltem.

– Na persze, jól néz ki – motyogta, és letett a kezéből egy üvegpipettát. – Gondolom, a kabát elég bizonyíték ez ellen a Dorsey ellen. Claudel még el is mosolyodott, amikor megmondtam neki a hírt. Na jó, majdnem. Megrezdült a szája.

– Volt időd elvégezni az összehasonlítást, amit kértem?

– Számozatlanul, ugye?

Bólintottam.

– Szemgolyó?

Megint bólintottam.

– Hogy összehasonlítsam az LML 37 729-es mintával.

– Igen.

Mindig lenyűgözött, hogyan tudja megjegyezni az esetszámokat.

– Várj!

Gagné egy méhsejt alakú irattartóhoz ment, átlapozta a középső sejt aktáit, és kihúzott egyet. Vártam, amíg átnézte a tartalmát.

– Az összevetés megtörtént, de a jelentés még nem készült el.

– És?

– Egyezik.

– Kétségtelenül?

– *Mais oui* – felvonta a szemöldökét. – A szem és a szövetminta ugyanattól a személytől származik.

Vagy személyektől, ha történetesen ikrek, gondoltam. Megköszöntem, és visszasiettem az irodámba.

A gyanúm beigazolódtott. A szemgolyó valamelyik Vaillancourt testvére volt. A Viperák egyik tagja biztos megtalálta a tetthelyen, és valami hátborzongató okból megtartotta. De ki tette a kocsimra?

Már majdnem az ajtómnál voltam, amikor meghallottam a telefont, és felgyorsítottam az utolsó lépéseket. Marcel Morin hívott letről.

– Hiányoltuk a reggeli megbeszélésen.

– Elnézést.

Rögtön a tárgyra tért. A háttérben beszédet hallottam, és egy Stryker fűrészből zajt.

– Két hete egy teherhajó érkezett a kikötőbe, és több konténert leraktak javításra.

– Olyan nagyokat, amiket a nagy kamionokra raknak?

– *C'est ça.* A munkások tegnap kinyitották az utolsó konténert, és egy hullát találtak benne. A kapitány szerint potyautas lehetett, de ennél több magyarázatot nem tud adni.

– Hol regisztrálták a hajót?

– Malajziában. Elkezdtem a boncolást, de a maradványok annyira elrohadtak, hogy nem megyek sokra. Szeretném, ha megnézné.

– Nemsokára lemegyek.

Miután letettem, és átmentem a laborba, Jocelynt, a helyettest találtam ott, az asztalom fölé görnyedve. Ms. Búbáj neccfölsőt és bőrszoknyát viselt, ami elég rövid volt ahhoz, hogy láttassa mindkét lábán a harisnya sötét végét. Az ajtónyitásra felállt és megfordult.

– Dr. Morin kérte, hogy adjam oda ezeket önnek.

Kinyújtotta a kezét. A fülében lévő karikák lengtek, mint a hinta az iskolaudvaron. Mindkét karika akkora volt, hogy ráülhetett volna egy pinty.

Elvettem tőle a kérelmet, és töprengtem, vajon miért nem hagyta Morin az asztalomon.

– Gyilkos frizura – mondta halk, monoton hangon, és nem tudtam eldönteni, hogy gúnyolódik-e.

Az arca még a szokásosnál is sápadtabb volt, a szeme körül piros és fekete karikák.

– Köszönöm, Jocelyn – mondtam, aztán tétováztam, nem akartam tolakodó lenni. – Jól van?

Mintha a kérdés teljesen zavarba hozta volna. Azután megrántotta a vállát, és azt motyogta:

– Nyáron mindig elkap az allergia. Jól vagyok.

Még egy utolsó, csodálkozó pillantással kisietett a laborból.

Visszacsomagoltam Osprey maradványait, a délelőtt hátralévő részét pedig a maláj potyautassal töltöttem. Morin nem túlzott. A hullaszakban lévő lágy szövet tömeg a kukacok martaléka lett.

Délben visszamentem az irodámba, ahol ott találtam Kitet a székekben; csizmás lábát keresztbe rakva feltette a párkányra. A fején hátracsapott Frank Sinatra-puhakalap.

– Hogy jutottál fel erre az emeletre? – kérdeztem, és próbáltam palástolni a csodálkozásomat.

Teljesen elfeledkeztem a közös ebédről, amit a hűtőajtón leveleztünk le.

– Az örnél hagytam a jogosítványomat, cserébe felengedett – felvillantotta a kék látogatói belépőt, amit a galléjára csíptettek. – Az előtérben ültem, de aztán egy hölgy megsajnálta, és felhozott ide.

Lecsapta a lábát, és felém fordult a székkal.

– Hű, ilyet se láttam még!

Valamit láthatott az arcomon.

– Ne érts félre, Tempe néni. Irtó vadító frizura! – Mindkét mutatóujjával rám bökött. – Fialalít téged.

– Menjünk – mondtam, és levettem a kardigánomat a fogasról. Épp elég megjegyzést kaptam már a hajamra.

A sörözőben elfogyasztott szendvics és sült krumpli fölött az unokaöcsém elújságolta Lyle Crease-zel töltött vasárnapját. A nap csúcspontjaként vette a kalapot. Semmi Madonna vagy horgászcsali. Miután visszaértek Montrealba, füstölt húst vacsoráztak a Ben'sben, utána pedig Crease elvitte a híradó stúdiójába.

– Miről szoktatok beszélgetni?

– A pasas tök menő – mormogta Kit, felvágottal és sajttal a szájában.

– Elképesztő, mennyi mindent tud a tévészéről. De a motorokhoz is tutira ért.

– Sok kérdést tesz fel?

– Nem olyan sokat.

Kit kivett egy szalvétát az asztal végén lévő fémtartóból, és letörölte a zsírt az arcáról.

– Miről?

Összegyúrta a szalvétát, és újért nyúlt.

– Mindenféléről. Lyle elképesztő. Minden érdekl.

Valami a hangjában azt sugallta, hogy kezdi isteníteni Lyle Crease-t. Oké, gondoltam. Ezt kibírom. Bármennyire nyálas alak, látatlanban is ezerszer jobb a Prédikátornál.

Ebéd után Kit ragaszkodott hozzá, hogy visszajöjjön velem a laborba. Bár alig vártam, hogy visszatérhessek a csontvázhoz, mégis gyorsan körbevezettem. Én is tudok menő lenni.

A túra alatt Kit csupán két megjegyzést tett. Később eszembe jutottak, és meg tudtam volna verni magam, amiért nem figyeltem fel rájuk.

– Ki ez a bányarém? – kérdezte, miután elmentünk Jocelyn és a Xeroxgép mellett.

– Az irattárban dolgozik.

– Elég zaklatottnak tűnik.

– Allergiás.

– Aha. Orrspray kellene neki.

A másik megjegyzést a ballisztikán tette. A fegyvergyűjteményüket „aranyosnak” nevezte.

Miután Kit elment, visszatértem a potyautashoz. Fél ötig végeztem az előzetes vizsgálatokkal, azzal az eredménnyel, hogy az elhunyt férfi, s a húszas évei vége felé járt. Kifejtettem a csontokat, és felküldtem őket kifőzésre. Azután felmostam, átöltöttem, és visszatértem az irodámba.

Épp a kardigánoméért nyúltam, amikor egy színes fotót vettem észre az asztalom közepén.

Remek, gondoltam. Már megint valami. Vagy két órája nem láttam egy fotót sem.

A képért nyúltam, gondolván, hogy biztos Claudel hagyta ott.

De tévedtem.

Bár a fotó régi volt, és repedések szabdalták, nem nagyon fakult meg, és viszonylag éles maradt. Csoportkép volt, egy kempingben vagy piknikezőhelyen készült. Az előtérben egy csomó férfit és nőt lehetett látni U alakban összetolt faasztalok körül. A földet üres sörösdobozok, üvegek lepték, az asztalon hátizsákok, hűtőtáskák, batyuk és papírzacskók tornyosultak. Tömjénfenyők nőttek a háttérben, csúcsaik lemaradtak a képről.

Az asztal lábánál hatalmas táska feküdt, az oldalán lévő felirat a fényképezőgép lenszéje felé nézett. A logó felkeltette a figyelmemet.

„...gglyWiggly”

Megfordítottam a képet. A hátán nem volt semmi.

Visszatettem a fogasra a kardigánomat, előkotortam egy nagyítót, és leültem, hogy megvizsgáljam a képet. Pillanatokon belül megerősítette a

sejtésemet egy gorillaszerű, ujjatlan vászondzsekit és ujjatlan bőrkesztyűt viselő fajankó. Irtó széles kar nyúlt keresztbe a mellkasán, rajta horogkereszt, villám és a költői „FTW” rövidítés. Bár King Kong karja részben elfedte a pólóját, tisztán látszódtak az alul lévő szavak.

„Myrtle Beach.”

Lélegzet-visszafojtva kezdtem szemügyre venni a képen látható személyeket. Lassan haladtam végig a nagyítóval a képen, minden egyes arcot alaposan megnéztem.

Pillanatok alatt megtaláltam őt. Félig elrejtve a sapkák és loboncos fejek tengerében törékeny alak támaszkodott egy fának, fogpiszkáló karjait a dereka köré kulcsolta. A fejét félrehajtotta, a napsugár visszatükröződött a vonásait eltorzító óriási szemüveglencséről.

Savannah Claire Osprey.

Bár nem láttam az arckifejezését, éreztem a feszültséget a testében. Mitől feszült? – töprengtem. Izgalom? Félelem? Feszélyeztettség?

Továbbhaladtam.

A Savannah jobbán álló férfi olyan volt, mint egy figura az *Erik, a vikingből*. Vállig ért a haja, és melléig a szakállá. „Erik” felszegett állal pózolt a képen, egy doboz Millert nyomva az ajkához.

Savannah másik oldalán nagyon magas, rövid hajú, ápolatlan szakállú és bajszú pasas állt. Az arcát árnyék takarta, a hasát lehetett a legjobban látni. Olyan színe volt, mint a használt fásznak, húsos hurkái rálógtak nagy, ovális övcsatjára. Betűket láttam rajta. Fel-le mozgattam a nagyítót, hogy kihámozzam a feliratot, de túl sokat takart el a has.

Frusztráltan felcsúsztattam a nagyítót a testén, és az arcát tanulmányoztam, hátha beugrik valami. Semmi. Visszatértem az övcsathoz, és közelhajoltam a szöveghez.

Halványan felrémlt valami, és hirtelen rájöttem. Vissza az arcra! Lehetséges?

Nem. Ez a férfi sokkal nagyobb.

De, talán. Nem tudom eldönteni. Túl későn értem oda. Túl nagy volt a sérülés.

Mégis, volt hasonlóság.

Lehet, hogy George Dorsey mégis tudott valamit?

Dobogó szívvel nyúltam a telefonért.

Amikor Claudel felvette, azonosítottam magamat, és rögtön a tárgyra tértem.

– Valamit nem mondtam el. Dorsey nemcsak „Pók” Marcotte-ról beszélt. Azt állította, tud valamit Savannah Osprey-ről.

– A fiatal lányról, akit St-Basile-le-Grand-nál találtunk?

– Igen. Lehet, hogy igazat mondott.

– Dorsey erről volt híres.

Nem törődtem a gúnyolódásával.

– Te hagytál egy fotót az asztalomon?

– Nem.

– Valaki hagyott. Régi fotó egy motorostalálkozóról.

– Biztos egy „imadélután”.

– Pikniknek vagy táborozásnak tűnik.

– Aha.

Nagy levegőt vettem, hogy nyugodt maradjon a hangom.

– Savannah Osprey is ott van.

– Tényleg?

– Hallottam a hangján, hogy nem hiszi el.

– Kétségtelenül.

– Mi köze mindehhez Dor...

– A kép Myrtle Beachen készült.

– Honnan tudod?

– A „hívők” legalább egyike Myrtle Beach feliratú pólót visel.

– A fiamnak Kansas City Chiefs’ feliratú pólója van.

– Felismerem a loncot és a kudzut, ha látom. Ezen kívül felismertem a Piggly Wiggly lógót az egyik bevásárlószatyron.

– Mi az a Piggly Wiggly?

– Egy szupermarketlánc, amelynek sok üzlete van Myrtle Beach környékén.

– Miért hív valaki egy szupermarketet Piggly...

– A piknikezők egyike pedig, lehet, hogy Cherokee Desjardins.

Egy pillanatra megfagyott a levegő.

– Miből gondolod ezt?

– Az övcsatján az áll, „Cherokee”.
– Hogy néz ki a pasas?
– Úgy, hogy Jack Hanna¹¹ láncon tartaná, és húscsapatokkal próbálná megszélidíteni – vágtam vissza.

Dühített a kétkedése.

– Úgy értettem, hogy az övcsatos pasas hasonlít Cherokee Desjardins-re?

– Az arcvonásai nem tiszták. Ráadásul nem volt alkalmam megnézni magamnak Desjardins-t, amikor még volt arca.

Megint csönd következett, aztán hallottam, ahogy beszélgetőtársam kiereszti a levegőt.

– Szerzek fotókat Desjardins-ről, és reggel átjövök.

– Megpróbálhatjuk felnagyítani a képet.

– Készítsd elő! De sietni kell. Nehézségeket várunk a Dorsey-gyilkosság kapcsán, az egész osztag riadókézsülségben van.

Önmarcangoló kérdésekkel hajtottam haza.

Dorsey csöbe húzott, és a naivitásom miatt megölték.

Mi van, ha a férfi a fotón nem Cherokee? Claudel nyilvánvalóan kételkedik. Ha tévedek, még inkább meg lesz győződve róla, hogy idióta vagyok.

Mint amilyen a Carcajou-beli partnerével szemben voltam. Teljesen félreismertem Quickwatert. Lehet, hogy Ryant is? Az unkaöcsémet is?

Honnan került a fénykép az asztalomra? Miért nem volt mellette üzenet, miért nem hívott fel senki miatta? Valamelyik nyomozó lehetett. Vagy valaki a laborból. Senki másnak nem lehetett alkalma otthagyni.

Gépiesen váltottam és kormányoztam, alig vettem tudomást a körülöttem lévő forgalomról.

Lepjem meg Ryant? Kinyitná az ajtót? Valószínűleg nem. Ryan elzárkózott, mert így látta jónak. De hogy lehet igaz? Még mindig nem tudtam elhinni, hogy bűnöző.

Köze lehet Kítnak a Banditákhoz? A drogokhoz? Veszélyben van? Mit próbált Dorsey mondani a mentősnek?

Veszélyt jelenthetnek a bandák Katyre, aki több ezer kilométerre hajózik a tengeren? Az utolsó levele Penangból érkezett.

¹¹ Jack Hanna ismert amerikai állatszakértő és állatkert-Igazgató (ford.).

Kit akarok becsapni? Dorsey-t fegyveres őrizet alatt ölték meg egy tartományi börtönben. Ha *les motards* azt akarják, hogy veszélyben légy, akkor veszélyben is vagy

– A francba! – Kezem sarkával a kormányra csaptam.

Ryan és Katy kívül esett a hatáskörömön, de az unokaöcsémért tehettem valamit. Megfogadtam, hogy még napnyugta előtt tisztázom a dolgot Kittel.

Vagy napkelte előtt, gondoltam, miközben a házam alá vezető rámpára hajtottam. Fogalmam sem volt, mikor érhet vissza, de elhatároztam, hogy ébren megvárom. Erre nem volt szükség.

– Szia, T. néni – üdvözölt, mikor beléptem a lakásba.

Kömény-és kurkumaillat fogadott.

– Nagyon jó illata van valaminek – mondtam, miközben az aktatáskámat ledobtam az előszobában.

Az unokaöcsém és a macskám a kanapén hevert a reggeli *Gazette* maradványai között. A Sony PlayStationot Kit megint a tévére kapcsolta, vezetékek tekergöztek a padlón.

– Beugrottam a La Maison du Cariba. Gondoltam, most rajtam a főzés sora.

Levette a fülhallgatót, és a nyakára akasztotta. A Greatful Dead zenéjét hallottam halkán.

– Remek. Mit hoztál?

– *Uno momento*.

Levágta a talpát a padlóra, és a heverőre dobta a fülhallgatót. Bird felugrott a fülhallgatóból hirtelen felharsanó Jerry Garcia zenére. Kit kihozott egy listát a konyhából, és kilenc dolgot olvasott fel róla.

– Vendégségbe hívtad a tartományi parlamentet?

– Nem, asszonyom. Nem tudtam biztosan, mit szeretsz, ezért hoztam mindenfélét a helyi konyha kínálatából.

Az utolsó ételt az étterem tulajdonosát remekül utánzó akcentussal és mimikával sorolta fel.

– Ne félj. Mindet elpusztítjuk – tette hozzá, visszazökkenve a texasi nyelvjárásba.

– Atöltözöm, és ehetünk.

– Várj. Előbb látnod kell ezt.

Turkálni kezdett a *Gazette* lapjai között, és előhúzta az újság első felét. Kinyitotta közepén, félbehajtotta, és a főcímre mutatva ideadta.

A BANDA ORGYILKOSA KIVÉGEZTE A RABOT

A cikk összegezte a Dorsey-gyilkossággal kapcsolatos tényeket, úgy említve Dorseyt, mint Yves „Cherokee” Desjardins kivégzésének fő gyanúsítottját. A halott foglyot az Eretnekek cimborájának titulálta, Cherokee-t pedig a Ragadozókénak, megemlítve, hogy néhány éve már visszavonult.

A történet azt sejtette, hogy Dorsey halála bosszú lehetett Desjardins meggyilkolásáért. Aztán felsorolta a Vaillancourt testvérek, Richárd „Pók” Marcotte és Emily Toussaint meggyilkolását. Hozzátette, hogy Dorsey-t eltemetik, amint a halottkém kiadja a holttestet.

Befejezésképp a cikk megállapította, hogy a hatóságok az erőszak elharapózásától tartanak, mert Dorsey temetésében a bosszú lehetőségét láthatják majd az Eretnek-szimpatizánsok. A rendőrség extra elővigyázatossági intézkedéseket fogantat az elkövetkező hetekben.

Mikor felnéztem, láttam, hogy Kit feszülten figyel.

– Irtó klassz lenne elmenni arra a temetésre.

– Szó se lehet róla.

– A zsaruk úgy körbezárják ezeket a fickókat, hogy olyanok lesznek, mint a misére induló ministránsok.

– Nem.

– Mennyi Harley lesz ott!

– Nem mész a temetés közelébe!

– Alakzatban fognak menni – úgy tett, mintha a motor gázfogantyúját rángatná –, guruló mennydörgés!

– Kit!

– Mi az? – A szeme csillogott, mint egy apácának, akinek most dobott csókot a pápa.

– Nem akarom, hogy odamenj!

– Túl sokat aggódsz, Tempe néni.

Hányszor hallottam már ezt Katytól!

– Farmerbe bújok, és vacsorázzunk. Kérdezni akarok valamit. Desszert közben hozakodtam elő a témával.

– Egy Carcajou-nyomozó jött ma be hozzám.

– Igen? – Kit lekapargatta a finomság tetejét, azután belekanalazott a rizspudingba.

– Meg kell enni a cukormázat is.

– Olyan, mint az ezüst.

– Tényleg.

Lendületet vesztettem.

– Hozott egy csomó rendőrségi fotót.

Kíváncsi pillantás. Még több puding.

– Rólad.

Az unokaöcsém lehajtotta az állát, és felvonta a szemöldökét.

– A képek a Galveston megyei vásártéren készültek. A Banditák motorosklub tagjaival szerepelsz rajtuk.

– Ajjaj – mondta bamba vigyorral. – Rossz társaságba kerültem.

– Tényleg?

– Micsoda?

– Rossz társaságba kerültél?

– Csak akkor egyszer. A nagyfiúk kényszerítettek.

– Ez nem vicces, Kit! Drogdílerekkel fotóztak le!

Letette a kanalát, és megint sugárzón rám mosolygott. Nem viszonztam.

– Tempe néni. Járok bolhapiacokra. Minden motoros jár bolhapiacokra. Van, hogy ugyanarra a bolhapiacra járunk. Harley-kről beszélgetünk. Ennyi.

– A nyomozó szerint letartóztattak kábítószer birtoklása miatt – erőtettem magamon, hogy nyugodtan beszéljek.

Kit hátradólt, és kinyújtotta a lábát.

– Remek. Már megint ez a marhaság.

– Milyen marhaság?

– Jesszus! Úgy bánsz velem, mintha az óvodában osztogattam volna drogot – a hangja kemény volt, eltűnt belőle a tréfás kedv.

Vártam.

– Vettem egy tízdolláros adagot egy barátnőmnek, mert otthon hagyta a tárcáját. Mielőtt odaadhattam volna neki a füvet, egy zsaru lemeszelt szabálytalan kanyarodásért, és a zsebemben megtalálta a cuccot. Úgy hangzik ez, mintha egy megátalkodott drogárus volnék?

– Miért motozott meg a rendőr?

– Ittam egy kis sört.

Egyik nagylábujjával a szőnyeget piszkálta. Hosszú, vékony nagylábujj, göcsörtös az ízületknél, hosszúkás a körmök alatt. Az apám nagylábujja. Ahogy ránéztem, megsajdult a szívem. Minden porcikája apura emlékeztetett.

– Na jó, sok sört ittam. De nem drogozok. Már mondtam. Jesszus, épp olyan vagy, mint az apám.

– Vagy bármelyik aggódo szülő – a szeretet és harag harcolt a hangom irányításáért.

– Figyelj, közmunkát végeztem, és eljártam a béna tanfolyamukra. Sose szálltok le az emberről?

Azzal kikászálódott a székből, és átment a másik szobába. Pillanatokon belül hallottam a vendégszoba ajtajának csapódását.

Gratulálok, Brennan! Szülői gondoskodásból ötos.

Leszedtem az asztalt, eltettem a megmaradt ételt, bepakoltam a mosogatógépet, és próbáltam hívni Howardot.

Nem vette fel.

Pokolba veled Harry, amiért nem szóltál erről! És pokolba veled, amiért Mexikóban vagy!

Próbáltam Isabelle-t is, hogy Lyle Crease-ről kérdezősködjem.

Üzenetrögzítő.

Az est hátralévő részét a Pat Conroy-könyvvel töltöttem, amit egy hete nem vettem kézbe. Mindenütt jobb, de legjobb Karolinában.

Amint várni lehetett, Kit aludt még, amikor munkába indultam. Ezúttal nem hagytam ki a reggeli eligazítást a laborban.

Mikor visszatértem az irodámba, Claudel már várt rám.

– Tudod már, ki ölte meg Dorsey-t? – kérdeztem, miközben a reggeli esetjegyzéket ledobtam az asztalomra.

Úgy nézett rám, hogy attól még az olvadt láva is megfagyna, aztán elém tartott egy borítékot.

Leültem, kinyitottam az íróasztalom fiókját, és átadtam neki a Myrtle Beach-i fotót.

– Mit mondtál, honnan van?

– Nem mondtam – odaadtam a nagyítót. – Mivel nem tudom.

– Csak idekerült?

– Igen.

Szeme a képet vizslatta.

– Tegnap vettem észre. Azt sem tudom biztosan, mikor kerülhetett az asztalomra.

Néhány pillanat múlva megállt a kezében a nagyító, és Claudel közelebb hajolt hozzá.

– Arról a pasasról beszélsz, aki Z.Z. Top mellett áll?

– Mutasd! – kértem.

Meglepett a zenei utalás. Biztosra vettem, hogy Claudel csak a klasszikus zenét szereti.

Megfordította a fotót, és rábökött.

– Igen. A lány mellette Savannah Osprey.

Visszatért a nagytóhoz.

– Biztos vagy benne?

Előástam az évkönyvből való portrét, amit Kate adott. Claudel alaposan megnézte, aztán a piknikfotót is. Ide-oda vándorolt a tekintete, mint egy teniszrajongónak Wimbledonban.

– Igazad van.

– Na és, az övcsatos fickó?

Claudel a kezében tartott borítékra mutatott.

– Desjardins nagydarab volt a betegsége előtt.

Kiráztam a fotókat a borítékból, Claudel pedig átjött az asztal másik felére, hogy együtt nézhessük őket.

A nagydarab nem kifejezés. A majdnem fejetlen alak, akit a székben láttam, csak halvány mása volt annak a testnek, az egykori Cherokee Desjardins-nek. Mielőtt a rák elfonnyasztotta a belsejét, a gyógyszerek és a kemoterápia pedig befejezték a munkát, a férfi hatalmasra termett, kissé szivacszerű, pocakdüllesztő alkat volt.

A fotók több évet öleltek át. Szakállak jöttek-mentek, a hajvonal pedig egyre magasabbra húzódott, de a has és az arcvonások alig változtak.

Amíg be nem ütött a rák.

Hat hónappal a halála előtt Cherokee csak árnyéka volt korábbi önmagának. Kóposz, és olyan vékony, mint aki a haláltáborból menekült. Ha nincsenek felcímkézve a képek, sose jut eszembe, hogy a két ember egy és ugyanaz.

Miközben képről képre tanulmányoztam az arcot, eszembe jutott egy Brando-idézet. „Olyan a szemem, mint egy döglött disznóé” – mondta magáról az idősödő színész.

Ne aggódj. Marlon! A szemed megtette a magáét. A képeken látható pasas viszont csupán vészjósló volt, és ádáz, mint egy kóbor kutya, amely farhátat lopott.

De bárhogy próbáltuk is, nem tudtuk biztosra megmondani, hogy az elhunyt, de senki által nem siratott Cherokee volt-e az övcsatos alak Myrtle Beachen.

30

Összeszedtem a Cherokee-fotókat, és elindultunk a folyosón az Imagerie nevű helyiségbe. Úgy döntöttünk, hogy Adobe Photoshoppal fogom manipulálni a fotót, mert ehhez a programhoz értek. Ha ez kevésnek bizonyul, egy technikus segít valami kifinomultabb grafikus programmal.

Már vártak minket, a felszerelés azonnal rendelkezésünkre állt. A technikus bekapcsolta a szkennert, behozta a megfelelő programot, és magunkra hagyott.

A fotót a szkenerre helyeztem, úgy, hogy az egész rajta legyen, azután bedigitalizáltam és elmentettem a vincseszterre. Azután megnyitottam a Myrtle Beach-i piknik fájlját.

Az övcsatos arcára kattintottam, és addig nagyítottam, amíg a vonásai megtöltötték a képernyőt. Letisztítottam a „zajt”: a port, repedéseket, módosítottam a vörös, zöld és kék tónust szabályozó grafikonokat, igazítottam az élességen és kontraszton, és élesítettem a kép sarkait.

Claudel figyelte, ahogy nyomkodom a billentyűket. Először csak némán, aztán mindenféle javaslatokat tett, miután kezdeti cinizmusa dacára megnőtt az érdeklődése. Minden változtatással módosultak a világos pontok, az árnyékok, a középtónusok, megváltoztatva az arc hajlatait és síkfelületeit, és az eredeti képen láthatatlan részleteket hoztak elő.

Egy órába se telt, hogy hátradőlve szemlélhettük a munkánkat. Kétség sem férhetett hozzá. Az övcsatos pasas valóban Yves „Cherokee” Desjardins volt.

De mit jelent ez?

Claudel szólalt meg először.

– Tehát Cherokee ismerte az Osprey lányt.

– Úgy néz ki – helyesletem.

– Dorsey pedig megölte Cherokee-t – gondolkodott Claudel hangosan. – Szerinted Dorsey mivel akart üzletelni?

– Talán Cherokee ölte meg Savannah-t, Dorsey pedig tudta ezt.

– Lehet, hogy a lány feljött ide vele? – Megint csak hangosan gondolkodott, nem pedig beszélgetett.

Magam elé képzeltem a zavart kis arcot, a világot szódásüveg-lencséken át tanulmányozó kerek szemeket. Megráztam a fejem.

– Önként semmiképp.

– Megölhette Myrtle Beachen, azután elhozta a testet Québecbe – ezúttal hozzám beszélt.

– Minek hurcolta volna ilyen messzire?

– Kisebb az esélye, hogy megtalálják.

– Jellemző az ilyesmi ezekre a fickókra?

– Nem – Claudel szemében zavart láttam. És dühöt.

– Na és, hol a többi része? – folytattam.

– Talán levágta a fejét.

– És a lábát?

– Ebben nem én vagyok a szakértő – lepöckölt egy láthatatlan porszemet a mandzsettájáról, azután megigazította a nyakkendőjét.

– És hogy végezte Gately és Martineau mellett eltemetve?

Claudel nem felelt.

– És kinek a csontvázát találták meg Myrtle Beachen?

– Ez már az SBI-s barátaid gondja.

Mivel úgy tűnt, Claudel most az egyszer hajlandó beszélni, úgy döntöttem, növelem a tétet.

– Lehet, hogy Cherokee megölése nem is bosszú volt.

– Nem tudom, mire gondolsz.

– Lehet, hogy Savannah sírjának felfedezésével függ össze.

– Lehet – a pasas az órájára nézett, és felállt. – Az is lehet, hogy meghívnak, legyek a Dixie Chicks zenekar tagja. De addig el kell csípnem néhány rosszfiút.

Mi ez a sok popzenei utalás?

Miután Claudel távozott, elmentettem a Myrtle Beach-i fotó eredetijét és a különböző változatokat is. Azután beszkeneltem néhányat Kate gyűjteményéből. Gondoltam, otthon majd eljátszom velük.

Mikor visszaértem az irodámba, felhívtam a DNS-labort. Tudtam, mit mondanak, de nem volt erőm megint motoros fényképalbumokat nézegetni.

Igazam volt. Gagné sajnálta, de még nem végezték el a teszteket, amiket kértem. Egy '84-es ügynek nem adhatnak prioritást, mondta, de remélte, hogy hamarosan hozzáláthatnak.

Érthető. Elvégre a szemgolyót soron kívül megcsinálták.

Letettem, és a köpenyemért nyúltam. De legalább a tárgylemezeknek készen kell már lenniök.

Denis épp eseteket táplált be a számítógépbe a szövettanlaborban. Vártam, míg elolvasta a feliratot egy műanyag edényen, amiben szív, vese, lép, tüdő és más szervdarabok lebegtek formalinban. Megnyomott néhány gombot, azután visszatette a konténert a többi közé.

Amikor megmondtam, mit szeretnék, előhozott nekem egy kis, fehér műanyag dobozt. Megköszöntem, és magammal vittem a laboromban lévő mikroszkóphoz.

Denis elkészítette a tárgylemezeket a Raleigh-ből hozott csontmintákból. Egy sípcsontmetszetet a mikroszkóp lencséje alá helyeztem, és hunyorítva a mikroszkópba néztem. Két óra múlva választ kaptam.

A Kate azonosítatlan csontvázából vett sípcsontot és szárkapocscsontot szövettani értelemben nem lehetett megkülönböztetni a Savannah combcsontjából kivágottakkal. Ráadásul minden apró metszet becsült kora konzisztens volt Savannah korával az eltűnésekor.

Konzisztens. A szakértő tanúk kedvenc szava.

– *Ki tudja jelenteni megfelelő tudományos megalapozottsággal, hogy a Myrtle Beach-en talált csontok Savannah Clair Osprey maradványai?*

– *Nem, nem tudom.*

– *Értem. Ki tudja jelenteni, hogy a Myrtle Beach-en talált maradványok egy olyan egyedtől származnak, aki egykorú Savannah Osprey-vel?*

– *Nem, nem tudom.*

– *Értem. Akkor mit tud mondani ennek a bíróságnak, Dr. Brennan?*

– *A Myrtle Beach-en talált csontok szövettani kora és mikroszerkezete konzisztens a Savannah Clair Osprey maradványaiként azonosított csontokkal.*

Kikapcsoltam a fényt, és visszatettem a műanyag védőt a mikroszkópra.

Ez is valami.

Vegetáriánus pizzából és Mr. Big jégkrémből álló ebédem után bejelentkeztem a Carcajou-központba. Morin végzett Dorsey boncolásával, és kiadta a holttestet. Jacques Roy megbeszélést hívott össze a temetéssel kapcsolatos biztonsági intézkedések felmérésére, és engem is odavárt.

Dorsey egy Centre-ville-től délre fekvő környékről származott. Keskeny utcák és sikátorok, zsúfolt lakások meredek lépcsőházakkal és apró erkélyekkel. Nyugatra található Main, keletre Hochelaga-Maisonneuve, a jelenleg zajló bandaháború legvéresebb összecsapásainak színhelye. Ez a környék büszkélkedhet a legtöbb autólópassal a városban. Montreal más városrészeivel ellentétben nincs neve.

Mégis hírhedt. Ez a negyed a Rockmasinák hátszárága, és ez ad otthont a Sûreté du Québecnek. Sokszor pillantottam ki utcáira, játszótereire, a folyópartra, a hídjaira, mivel a Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale a kellős közepén áll.

Dorsey temetése alig hat háztömbnyire lesz az ajtónktól. Épp ezért, és mert az utcát ellepik majd a helyi keményfiúk, a rendőrség semmit nem bízott a véletlenre.

Roy a sziget térképének segítségével elmagyarázta az állomány felfejlődését. Az istentisztelet pénteken reggel nyolckor kezdődik a Fullum és Larivière sarkán lévő parókián. A mise után a gyásznép a Fullumon északra indul az avenue Mont-Royalra, azután nyugatra haladva felmennek a domboldalon a Cimetière de Notre-Dame-de-Neiges temetőbe.

Roy ismertette a barikádok, járőrautók elhelyezkedését, és az eseménnyel kapcsolatos teendőket. A templom környékén erős biztonsági intézkedéseket vezetnek be, a mellékutcákat pedig a lovasrendőrség lezárja a temetési menet idejére. A hozzátartozókat keletről a lovas rendőrök sorfala zárja el, és körbeveszi a rendőrség. A temetőben is maximális készültség lesz.

Minden szabadságolást visszavontak. Pénteken mindenkinek szolgálatra kell jelentkeznie.

A diabetés „*Sacré bleu!*” és „*Tabernac!*” felkiáltások közt indult. Ám a káromkodás végül elhalt, amint a kivetítőn régebbi temetések

jelentek meg. Képről képre szemügyre vettük a résztvevőket, amint a templomlépcsőn dohányoznak, oszlopokban motoroznak a felvirágozott halottaskocsi mögött, gyülekeznek a sír körül.

A körülöttem lévő arcok rózsaszínre, kékre vagy sárgára váltak, ahogy újabb diák kerültek sorra. A vetítő zúgott, Roy beszélt, elmondta minden egyes esemény idejét és helyét, és megmutatta a fontos személyeket.

A szobában meleg volt, és vérem jelentős része az agyamból a gyomromba vándorolt, hogy a jégkrémen dolgozzon. Egy idő után éreztem, hogy hatni kezd rám az egyhangúság. Felső szemhéjam az alsó felé nyújtózkodott, fejem súlya pedig lassan kikezdte a nyakam teherbírását. Kezdtém elszundítani.

Aztán a vetítő kattant egyet, és felébredtem.

A vásznon motorosokat láttam egy rendőrségi útellenőrzésen. Páran Harley-ken ültek, mások leszálltak és körülöttük gyülekeztek. Bár mind az öltözékükön viselték A Pokol Angyalai koponyáját és szárnyas sisakját, de csak két felvarrót tudtam kiolvasni. Az egyik az állt, *Durham*, a másikon *Lexington*. A kép háttérében lévő sárga furgonon a *Metrórendőrség* feliratot láttam. A többi azonosító jegyet eltakarta egy szakállas alak, aki a fotóst fotózta. Mellette Cherokee Desjardins nézett pökhendin a lencsébe.

– Hol készült? – kérdeztem Royt.

– Dél-Karolinában.

– Az ott Cherokee Desjardins.

– A nagyfőnök a nyolcvanas évek elején Délen időzött.

A szemem végigvándorolt a csoportképen, azután megállt egy motoron és motorosán, a kép szélén. Háttal fordult a fotósna, az arca takarásban volt, de a motorja tökéletesen látszott.

– Ki az a fickó a balszélén? – kérdeztem.

– Azon a klassz motoron?

– Igen.

– Nem tudom.

– Láttam a fickót néhány régi fotón – szölt közbe Kuricek. – Bár nem mostaniakon. A pasas már rég a múlté.

– Na és a motor?

– Igazi gyöngyszem.

Kösz szépen.

A vetítést a pénteki műveletek megvitatása követte. Miután a nyomozók búcsút vettek, odamentem Royhoz.

- Kölcsönkérhetem azt a képet Cherokee Desjardins-ról?
- Nem lenne jobb egy nagyítás belőle?
- De igen.
- Találtál valami érdekeset?
- Csak ismerős a motor.
- Egy hummer. Dögnagy masina.
- Az.

Bementünk az irodájába. Aktát vett elő egy fémszekrényből, átlapozta, amíg meg nem találta, amit keresett.

– Manapság persze már nem mind így néz ki – mondta, és ideadta a képet. – Ma már némelyikük Versacét visel, és gyorséteremláncaik vannak. Könnyebb volt a munkánk, amikor még részegek és mocskosak voltak.

– Maga hagyott egy másik dél-karolinai fotót az asztalomon néhány napja.

– Nem én. Olyasmi, amit látnom kéne?

– Hasonló, mint amit maga adott, de rajta van az Osprey lány. Megmutattam Claudelnek.

– Ez érdekes. Kíváncsi vagyok, mit mond.

Megköszöntem, megígértem, hogy visszaadom majd a fotót, és távoztam.

A laborba érve egyenesen az Imagerie-be mentem, és az új képet is felmásoltam a CD-mre. Csak egy megérzés volt, talán zsákutca, de össze akartam hasonlítani.

Fél ötkor indultam el a munkából, és megálltam a Hote-Dieu kórházban. Reméltem, hogy LaManche már elég jól van, hogy látogatókat fogadhasson. Sajnos nincs. Még mindig nem reagál, az intenzíven tartják, és csak a közvetlen család látogathatja. Tehetetlenségemben rendeltem egy csokor virágot neki a kórház boltjában, és a parkolóhoz indultam.

Az autóban bekapcsoltam a rádiót, és benyomtam az állomáskeresőt. A csatornaválasztó pillanatra megállt egy helyi talk show-n. A mai téma a motorosháború volt, és a legutóbbi áldozat közelgő temetése. A műsorvezető véleményeket kért a rendőrség munkájáról. Úgy döntöttem, belehallgatok.

Bár a vélemények eltértek arról, mennyire jól kezeli a rendőrség a helyzetet, egy valami világos volt. A telefonálók aggódtak. Egész városrészeket kerültek el. Az anyák elkísérték a gyerekeket az iskolába. A piások törzshelyet váltottak, és hátranéztek a válluk fölött, miközben az autójukhoz siettek.

És a telefonálók dühösek voltak. Azt akarták, hogy szabadítsák meg a városukat ezektől a modernkori tatároktól.

Mikor hazaértem. Kit telefonált. Melléhez szorította a kagylót, és közölte, hogy Harry jelentkezett Puerto Vallartából.

– Mit mondott?

– *Buenos dias.*

– Hagyott telefonszámot?

– Azt mondta, mindig mozgásban van. De a hét vége felé megint fog hívni.

Azután folytatta a beszélgetést, és bement a szobájába. Jó neked, Harry.

Nem vesztegettem időt arra, hogy a húgomért aggódjak, hanem elővettem a Roy-féle fényképet, és az asztalra tettem. Azután ki akartam keresni Kate fotói közül a Bemard „Ravasz” Silvestre lent Délen lezajlott motoros-temetéséről szóló képeket. Különösen az a sír melletti jelenet érdekelt, amit Kittel néztünk.

Háromszor vizslattam át a stósz, de hiába. Átkutattam az aktatáskámat. Azután az asztalt a hálószobámban. Azután a papírokat az íróasztalom körül. Minden dossziét, amit Kate-től kaptam.

Sehol se találtam a fotókat.

Csodálkozva bedugtam a fejem Kithez, és megkérdeztem, kölcsönvette-e őket.

Nem.

Oké, Brennan. Próbálj emlékezni! Mikor láttad utoljára őket?

Szombat este. Kittel?

Nem.

Vasárnap reggel.

Lyle Crease kezében.

Úgy csapott le rám a düh, mint egy balhorog, forróság öntötte el a nyakamat, és ökölbe szorítottam a kezem.

– A picsába! A szarházi!

Haragudtam Crease-re, de még jobban haragudtam magamra. Mivel egyedül éltem, rászoktam, hogy otthon dolgozzam nyomozati

anyagokkal, pedig a laborban ezt nem ajánlották. Most elvesztettem egy lehetséges bizonyítékot.

Lassan lenyugodtam. Eszembe jutott valami, amit egy nyomozó mondott, amikor egy gyilkossági ügyön dolgoztunk Charlotte-ban. A média teljesen körbevette a porrá égett otthont, ahol a négytagú család maradványait szedtük össze.

– A szabad sajtó olyan, mint a csatornarendszer – mondta. – Beszippant mindenkit, és szarrá őröli. Főleg azokat, akik nem figyelnek oda.

Én nem figyeltem oda, úgyhogy vissza kell szereznem azokat a képeket.

31

Három mérföldet nyomtam le a taposógépen, hogy kidolgozzam magamból a Crease iránti dühöt, az önutálatot, és a LaManche-ért való aggodást. Azután harminc percig súlyt emeltem, és még tíz percre beültem a szaunába.

Ahogy hazasétáltam a Ste-Catherine-n, fizikailag fáradtnak éreztem magam, de az agyam még mindig pörgött. Kényszerítettem magam, hogy közömbös dolgokra gondoljak.

A levegő nehéz, párás lett. Sirályok rikoltoztak a város fölött alacsonyan szálló felhőkre, amelyek csapdába ejtették a Szent Lőrinc illatát, és idő előtt szürkületet okoztak.

A városi sirályokra gondoltam. Miért harcolnak a galambokkal a szeméért, amikor alig egy mérföldre egy világklasszis folyó folyik? A sirályok és a galambok talán ugyanannak a madárnak a változatai?

A vacsorán gondolkodtam. A sajtó bal térdemre gondoltam. Az egyik fogamra, amiről úgy sejtettem, lyukas. Arra, hogy hogyan rejthetném el a frizurámat.

De leginkább Lyle Crease-re gondoltam. Hirtelen megértettem az iszlám fundamentalisták és a postai dolgozók dühét. Felhívom, és követelem, hogy adja vissza a fotókat. Azután, ha a kis csúszómászó még egyszer keresztezi az utamat, alighanem az újságok címlapjára kerülök.

Amint befordultam a sarkon az utcába, egy alakot láttam felém közeledni. Bőrszerkós, fehér izomagy. Olyan volt, mint egy egyszemélyes hiénafalka.

Lehet, hogy az én házamból jött?

Kit!

Szorítást éreztem a mellkasomban.

Felgyorsítottam a lépteimet, igyekeztem a járda közepén maradni. A férfi nem váltott irányt, és nekemjött, ahogy elhaladtunk egymás mellett. Akkora volt, hogy az ütközés kilökött az egyensúlyomból. Botladozva felnéztem a sötét szempárba, amit még sötétebbé tett a baseballsapka ellenzője. Rámeredtem.

Nézz rám, seggfej! Jegyezd meg az arcomat! Ért megjegyzem a tiédet.

Állta a tekintetemet, és a száját színpadias csókra csücsörítette.

Felmutattam neki a középső ujjamat.

Kalapáló szívvel rohantam az épülethez, aztán az előkertbe. Kettesével vettem a lépcsőket. Remegő kézzel nyitottam ki az ajtót, végigsiettem a folyosón, majd betettem a kulcsomat a lakásom bejárati ajtajába.

Kit a konyhában volt, épp tésztát dobott a forró vízbe. Üres sörösüveg állt a mosogató mellett, a könyökénél pedig egy félig teli.

– Kit.

Keze megrándult a hangomra.

– Szia. Mizújs?

Egy fakanállal kavargatta a tésztát, és kortyolt a sörből. Bár a köszöntés közönyös volt, szertelen mozdulatai feszültségről árulkodtak.

Hallgattam, vártam, hogy folytassa.

– Találtam egy kis szószt. Pirítottam fokhagymát és fekete olajbogyót. Nem valami nagy ínycsicsók, de gondoltam, jobban örülnél valami itthoninak.

Széles mosolyával rám vigyorgott, aztán megint meghúzta a sört.

– Mi folyik itt?

– NBA rájátszás van.

– Tudod, hogy értem.

– Tudom?

– Kit!

Nem lepleztem a dühömet.

– Mi az? Csak kérdezz!

– Volt itt valaki, amíg nem voltam itt?

Kit megkavarta a hosszúmetéltet, leütögte a fakanalat az edény szélén, és egyenesen rám nézett. Érezhetően nőtt köztünk a feszültség. Aztán megremegett a szeme sarka, és megint odaütögte a fakanalat.

– Nem.

Máshová nézett. Kavart, azután visszapillantott rám.

– Miért, mi van?

– Láttam valakit a járdán, és úgy gondoltam, esetleg innen jött.

– Passzolok – újabb behízeltő mosoly. – Hogy szereti hölgyem a linguinét? *Al dente*?

– Kit...

– Túl sokat aggódsz, Tempe néni.

Untam már, hogy folyton ezt hallom.

– Még mindig találkozol azokkal a srácokkal a motorboltból?

Keresztbe tett csuklóval kinyújtotta a karját.

– Oké, feladom. Tartóztass le a szervezett térsztafőzésben való közreműködésért.

– Találkozol?

Megkeményedett a hangja:

– Ki bérelte fel hölgyem, hogy ilyeneket kérdezzen tőlem?

Nyilvánvaló volt, hogy nem mond semmit. Száműztem a félelmet az agyam egy hátsó szegletébe, tudván-tudva, hogy ottmarad, és elmentem átöltözni. De döntésre jutottam.

Kit visszamegy Houstonba.

Vacsora után unokaöcsém letelepedett a tévé elé, én pedig a számítógéphemhez mentem. Épp csak megnyitottam a Kate fotóiról és Jacques Roytól kölcsönzött képről készült jpg-fájlokat tartalmazó mappát, amikor csöngött a telefon.

Kit vette fel. Nevetést és gondtalan csevegést hallottam a falon át, ám hirtelen megváltozott a hangnem. Bár az egyes szavakat nem értettem, nyilvánvaló volt, hogy Kit mérges. A hangja hangos, dühödtt lett, azt is hallottam, hogy valamit odacsap.

Egy pillanattal később szemmel láthatóan felzaklatva jelent meg az ajtómban.

– Elmegyek kicsit, T. néni.

– El?

- Igen.
- Kivel?
- Pár sráccal. – Csak a szájával mosolygott.
- Ez kevés. Kit.
- A francba, ne kezd!
- Azzal végigrobogott a folyosón.
- A francba!

Felpattantam, de mire beléptem a nappaliba, Kit már az ajtón kívül járt.

- A francba! – ismételt meg, a nyomaték kedvéért.

Épp utána akartam menni, amikor megszólalt a telefon. Arra gondoltam, talán Kit előbbi telefonálója az, és dühödten felkaptam a kagylót.

- Tessék! – förmedtem a beszélőbe.

– Jesszus, Tempe! Jelentkezned kéne valami tréningre. Egyre undokabb vagy.

- Hol a pokolban vagy, Harry?
- A szépséges Jalisco államban. *Buenos nocht...*
- Miért nem szóltál nekem Kit houstoni balhéjáról?
- Balhé?

– Az az apróság, amikor elkapták droggal – most már csaknem kiabáltam.

- Ja, arról?

- Arról.

– Szerintem nem Kit tehetett róla. Ha nincsenek azok a tésztaképi köcsögök, akikkel együtt lógott, sose kerül kapcsolatba a cuccal.

- De kapcsolatba került, Harry. Most pedig priusza van.

– De nem kell börtönbe mennie. Howard ügyvédje kihozta feltételesen, és megúszta némi közmunkával. Tempe, a fiú egy hajléktalanszállón dolgozott öt estén át, ott evett, aludt, meg minden. Szerintem alaposan megértette, hogy a kevésbé szerencsés...

- Elvitted tanácsadásra?
- Csak balhéből csinálta. Nincs baj Kittel.
- Komoly bajba kerülhetett volna.
- Csak rossz társaságba került.

Úgy éreztem, felrobbanok a kétségbeeséstől. Aztán eszembe jutott még valami.

- Kit feltételesen van?

– Igen, ez minden. Úgyhogy nem tűnt fontosnak, hogy megemlítsem.
– Mik a feltételes szabadláb feltételei?
– Tessék?
– Vannak korlátozások, hogy Kit mit nem csinálhat?
– Nem vezethet éjfél után. Ez elég bosszantó. Ja, és igen. Nem mutatkozhat bűnözőkkel – ezt eltúlzott drámaisággal mondta. – Mintha talán Bonnié és Clyde-dal mászkálna.

Mindig is csodáltam, hogy Harry mennyire nem képes meglátni a nyilvánvalót. Beszél a növényeihez, de fogalma se volt róla, hogyan kéne a fiával kommunikálnia.

- Szemmel tartod, mit csinál, kivel találkozik?
- Tempe, a fiú nem akar bankot rabolni.
- Nem ez a lényeg.
- Semmi kedvem erről tovább beszélni.

Harry a „semmi kedvem erről tovább beszélni” nagy mestere volt.

- Rohanom kell, Harry – mondtam.

A beszélgetés kezdett vitává fajulni, és most nekem sem volt semmi kedvem hozzá.

- Okézszoké. Csak tudni akartam, hogy jól vagytok. Majd hívlak.
- Remek.

Letettem a kagylót, aztán öt teljes percig csak álltam, és a lehetőségeket fontolgattam.

Miután kikerestem a telefonkönyvből egy címet, felmarkoltam a kulcsaimat, és elmentem.

Nem volt nagy forgalom, húsz percbe se telt, hogy megállják az út szélén a rue Ontarión. Leállítottam a motort, és körbenéztem. Mintha hangyák rohagáltak volna a gyomromban. Szívesebben vállaltam volna egy ráncfelvarrást, minthogy bemenjek az intézménybe, ahová indultam.

A La Taverne des Rapides pont szemben volt velem, egy tetoválozsalon és egy motorszalon közé ékelve. Maga a hely épp olyan ágrólszakadt volt, mint a Kitről készült fotókon, amiket Claudel behozott az irodámba. A neonfények Budweiser és Molson sörrel kecsegtettek a kirakatüveg mögött, amit utoljára az özönvíz korában pucolhattak meg.

A dzsekim zsebébe betettem egy könnygázspray-t, kiszálltam, bezártam a kocsit, és átmentem az úton. A járdán éreztem a kocsmában üvöltő zene pulzálását. Az ajtót kinyitva füst, izzadság és állott sör szaga csapott meg.

Odabent egy kidobóember tetőtől talpig végigmért. Fekete pólót viselt, rajta egy sikító koponya, a *Halálra született* felirattal.

– Édesem! – búgta, a mellemet bámulva. – Azt hiszem, szerelmes vagyok!

A pasasnak több foga hiányzott, és úgy nézett ki, mint a Névtelen Orgyilkosok klubjának tagja. Nem viszonoztam az üdvözlését.

– Ha valami különlegesre vágysz szívi, csak gyere vissza Rémihez.

Szörös kezével végigsimította a karomat, aztán intett, hogy bemehetek.

Elmentem mellette, és legszívesebben még egy pár metszőfogától megszabadítottam volna Rémit.

A hely olyan volt, mint egy bennszülött kunyhó az Appalache-hegységben, biliárdasztallal, zenegéppel, és a sarkokban polcokon álló tévékkel. Az egyik fal mentén volt a bár, a másik oldalon a bokszok. A helyiség többi részét asztalok foglalták el. Sötét volt bent, kivéve a bárt és az utcai ablakokat körülvevő karácsonyi égőket.

Amikor a szemem hozzászokott a homályhoz, körbenéztem. Az ügyfélkör alfahímekből állt. Ápolatlanok voltak, hosszú hajúak; mintha egy történelmi film forgatásáról megszöktek volna a vízigótokat játszó statiszták. A nők zselével a legelképesztőbb alakzatokba rendezték a hajukat, és észbontóan kivágott topot viseltek.

Nem láttam Kitet.

A helyiség végébe indultam, ahonnan kiabálást és csoszogást hallottam. Fejemet lehajtva, a falhoz lapulva utat vágtam a sörhasak tengerében.

A bár mellett egy Raszputyin-szemöldökű, beesett arcú tökfaj ordítva talpra állt. Vér folyt az arcán, összefoltozva a trikóját és sötétre festve a nyakláncát. Puffadt arcú férfi meredt rá a kis asztal túloldaláról. Egy Molson üveget tartott a kezében, fordítva, és vadul bökdösött vele, hogy sakkban tartsa az ellenfelét. Raszputyin nagy üvöltéssel megragadott egy széket, és ellenfeléhez vágta. Üvegcsörömpölést hallottam, amint ember és üvege a betonhoz csapódott.

Az asztalok és bárszékek kiürültek ahogy a vendégek igyekeztek csatlakozni a murihoz, bármi legyen is az. Rémi, a kidobó tűnt fel egy baseballütővel, és a bárhoz férközött.

Nekem ennyi elég volt. Úgy döntöttem, odakint várom Kitet.

Félúton voltam az ajtóhoz, amikor hátulról két kéz ragadott meg. Próbáltam kitépni magam, de a kéz erősebben szorított, húsomat a csonthoz préselve.

Dühösen megfordultam, és egy aligátorszerű arcba bámultam. Az arc vastag nyakon ült, kidülledő gyöngyszemekkel, az állkapcsa hosszú volt, keskeny, és tompaszögben előreugrott.

Fogvatartóm csücsörített a szájával, és éles fütty hasított a levegőbe. Raszputyin megdermedt, és egy pillanatig meglepett csönd állt be, amíg a sereglet megtalálta a fütty forrását. George Strait hangja vinnyogott a zenegépből.

– Hagyjátok a marhaságot! Mutatnom kell valamit! – A férfi hangja meglepően magas volt. – Rémi, vedd el azt a rohadt üveget Tanktól!

Rémi leugrott a bárpultról a verekedők közé, az ütőt lazán a vállára vetette. Egyik lábával Tank csuklójára lépett, ránehezedett, és az üveg maradéka elgurult. Rémi félrerúgta, és talpra segítette Tankot. A pasi káromkodni kezdett, de fogvatartóm rászólt.

– Kussolj és figyelj!

– Hozzám beszélsz, JJ? – Tank megtántorodott, és szétvetette a lábát, hogy ne dőljön el.

– A faszbá, ki mászhoz?

Tank megint kinyitotta a száját, de JJ nem foglalkozott vele.

– Nézzék uraim, mink van!

Néhányan figyeltek, piától vagy unalomtól üres arcok, de a többség elfordult. George dala véget ért, és a Rolling Stones vette át a helyét. A bárpultos folytatta a kiszolgálást. Megint beindult a lárma.

– Kurva nagy szám – mondta egy pasas a bárpultnál. – Végre találtál egy pinát, aki nem hányja el magát, ha meglát.

Röhögés.

– Nézd meg jobban, seggfej – felelte JJ vinnyogó orrhangon. – Hallottál valaha a csontladyról?

– Ki a faszt érdekel?

– Aki felásta a Viperák kertjét! – Most már kiabált, nyakán az inak kidagadtak, mint a drótkötél.

Páran ismét felénk fordultak, zavar tükröződött az arcukon.

– Egyik fasz sem olvas itt újságot? – JJ hangja megremegett az erőlködéstől, hogy hallassa magát.

Míg többen visszatértek az italukhoz és a beszélgetéshez. Tank elindult felénk. A nagyon részegekre jellemző túlzott körültekintéssel mozgott. Erősen zihálva elém állt, és végigsimította az arcomat.

Elfordultam, de megfogta az államot, és visszafordította. Sörös leheletétől felfordult a gyomrom.

– Nem tűnik valami nagy számnak. Nem szóltam semmit.

– Strichelni indultál, *plotte*?

Nem érdekelt, hogy lekurvázott. Egyenesen a szemébe néztem. Szabad kezével a cipzárján kezdett matatni. Mikor kinyitotta, láttam, hogy egy 38-as markolata lóg ki a derékövéből. A félelemtől végigborzongott a gerincem.

A látómezőm szélén észrevettem, hogy egy férfi leszáll a bárshékéről, és felénk indul. Közel lépett, és vállba veregette Tankot.

– *Tabermouche*, egész ráizgultam.

Buggyos fekete nadrágban volt, arany nyakláncot viselt, és nyitott mellényt, ami alatt hófehér volt a bőre. Börtöntetoválások díszítették a mellkasát és a karját, és szemellenző árnyékolta a szemét. Az izmai szteroidoktól duzzadtak, és erős akcentussal beszélt franciául. Tank elengedett, és enyhén dülöngélve hátrább lépett.

– Ő az a kurva, aki kiásta Gatelyt és Martineau-t.

Nyugi, mondtam magamban.

– Pascalba is beáshatnád magad, cukorfalat! Valami nagyon nagyot fedeznél fel!

Amikor Pascal levette a szemellenzőt, csak nőtt a félelmem. A szemében az a mindenható tekintet ült, amit csak a meth vagy crack okozhat.

Pascal felém nyúlt. Kiszabadítottam az egyik kezem, és elhárítottam a mozdulatát.

– Mi a fasz? – Tág pupilláival rám meredt.

– Valaki kösse pórázra ezt a pasast! – mondtam sokkal bátrabban, mint ahogy éreztem magam.

Pascal arca vörösebb lett, nyakán és karján megfeszültek az izmok.

– Ki a franc ez a ribanc?

Megint felém nyúlt. Megint félreütöttem a kezét. Szinte megbénított a félelem, de nem hagyhattam, hogy lássa.

– Lehet, hogy nem tehet róla, mert csonka családból származik, ahol nem tanították meg arra, mi az az udvariasság. De soha többé ne érjen hozzám! – sziszegtem.

– *Sacré bl...* – Pascal keze ökölbe szorult.

– Szétlőjem a seggét? – kérdezte Tank, és a 38-asért nyúlt.

– Higgadj le, szuka, mert ezek a srácok kiloccsantják az agyadat! – kuncogott JJ; ellökött, és felszívódott a tömegben.

Rohanni kezdtem, de Pascal elkapott, megfordított, és a karomat a hátam mögé csavarta. Fájdalom hasított a vállamba, és könnyek homályosították el a látásomat.

– Ne itt bent, Pascal! – mondta Rémi halk, élettelen hangon. A támadóm mögött állt, az ütő még mindig a vállán. – Vidd máshova!

– Nem gond.

Pascal átkarolta a torkomat, és hozzám nyomta a testét. Valami hideget és keménycet éreztem a nyakamnál.

Ahogy tudtam, csapkodtam és ficánkoltam, de nem vetekedhettem a fickó vénáiban áramló droggal.

– *Allons-y* – vakkantotta Pascal, és a bár végébe rángatott. – Ez a kurva az Operába megy.

32

– Ne! – tiltakoztam. A félelem végül felülkerekedett tettetett flegmámon.

Pascal az egyik karját a légsövembe nyomta, a másikkal fájdalmas szögbe hajlította a könyökömet, és átvezetett a tömegben. A nyakamhoz szorított penge minden lépésnél zökkent egyet, és éreztem, hogy vér csorog a nyakamon.

A dühtől és a félelemtől felszökött bennem az adrenalin, az agyam pedig ellentmondó utasításokat visített.

Tedd, amit mond!

Ne menj vele!

Eszeveszetten néztem körül valami segítségért. A pultos csak bámult minket, füst tekergőzött az arca körül. Rockabilly zene dübörgött a zenegépből. Füttyentéseket és huhogást hallottam, de az utunkba kerülő

arcok közömbösek voltak. Az apátia szobrai. Senki se mutatott érdeklődést az iránt, hogy mi történik velem.

Ne hagyd, hogy kivigyen!

Küszködtem, tekergöztem, de minden erőfeszitésem hiábavaló volt Pascal erejével szemben. Csak még erősebben nyomta a nyakamat, így kényszerített ki egy hátsó ajtón, és le egy fémlépcsőn. A bakancskopogásból tudtam, hogy Tank is ott jön közvetlenül mögöttünk.

Mikor kavicsot éreztem a talpam alatt, nagy levegőt vettem, lebuktam és kicsavarodtam, de csak annyit értem el, hogy Pascal még erősebben fojtogatott. Kétségbeesetten megpróbáltam minden erőmmel megharapni. Pascal felüvöltött, és a földre lőkött. Nedves csomagolópapírok, használt óvszerek, söröskupakok és cigarettacsikkek közé estem négykézláb. A gyomrom felfordult a szemét- és vizeletszagtól. Próbáltam kicipzárezni a zsebet, amiben a könnygázspray volt.

– Azt csak szeretnéd! – hörögte Pascal, és a bakancsával keményen a hátamra lépett.

A mellem a murvának ütődött. A levegő kiszállt a tüdőmből, és fehér fény robbant az agyamban.

Sikíts!

A torkom égett. Egy hangot se bírtam kipréselni. A bakancs visszahúzódott, azután lépéseket hallottam, és egy kocsiajtó nyitódását. Levegőért kapkodva, könyökkel és térddel próbáltam előrébb kúszni.

– Ma jött el a nap, ribanc?

Mikor fegyvercsövet éreztem a halántékomon, megdermedtem. Tank arca olyan közel volt hozzám, hogy éreztem a leheletét. Bakancsos lépteket hallottam a murván.

– A limuzin előállt, ribanc. Fogd a kibaszott lábát. Tank!

Erős karok ragadtak meg, mint egy rongyszőnyeget. Tőlem telhetően ficánkoltam, de hiába. Pánikba esve néztem végig a sikátoron. Seholy senki.

Csillagok és háztetők tűntek fel pillanatra a látómezőmben, amint megfordítottak és bedobtak egy kocsi alá. Tank bemászott hátra, a bakancsával a vállamra lépett, és az arcomat a szőnyegbe nyomta. A por, megszáradt bor, állott füst és hányásszag émelygéssel töltött el. Ajtócsapkodás, kerékcsikorgás, és az autó elindult. Csapdába estem. Fuldokoltam.

A vállamhoz emeltem a kezem, és fölemeltem a fejemet. A bakancs felemelkedett, aztán egy sarok mélyedt a hátamba.

– Egyetlen nyikk, és golyót kapsz a seggedbe – Tank hangja keményebb lett, nem olyan szétfolyós, mint a bárban.

Nem volt kétségem a felől, hogy amúgy is gonosz alaptermészetüket piával és bogyókkal felturbózva, ezek a férfiak szemrebbenés nélkül képesek megölni. Ne provokáld őket, amíg nincs lehetőség a menekülésre, gondoltam. Várd az alkalmat. Lehajtottam a fejem, és vártam.

Pascal összevissza vezetett. Hirtelen mozdulatokkal nyomkodta a pedálokat. A kocsi zötykölődött, fokozva émelygésemet. Nem láttam ki, ezért igyekeztem figyelni a megállásokra és fordulókra, hogy memorizáljam az utat.

Amikor megálltunk, Tank lába elengedett, és megint ajtók nyitódtak és csukódtak. Hangokat hallottam, azután megint kinyílt a hátsó ajtó. Pascal megragadta a karomat, és kirángatott a kocsiból.

Amint próbáltam megtalálni az egyensúlyt, a pillantásom Tankra esett, és belém hasított a félelem. Fogta a 38-ast, és egyenesen a fejemnek szegezte. A szeme feketén csillogott a rózsaszínűen derengő utcai világításban. Állatias izgatottság lakozott benne. Ellenálltam a késztetésnek, hogy könyörögjek. Tudtam, hogy a rimánkodásom csak még inkább feltüzelné a vérszomját.

Pascal egy épület felé taszigált. Zöld teteje volt, és téglafala. Amikor kulcsot vett elő, kinyitotta a kaput és belökött, elpárolgott minden keserves erővel magamra kényszerített higgadtságom.

Fuss! Ne menj be!

– Nem!

– Mozdasd a seggedet, ringyó!

– Kérem, ne!

A pulzusom örült tempóban vert.

Próbáltam a lábamat előre vetve visszatartani magam, de Pascal átkényszerített az udvaron a házba. Éreztem a tarkómhoz nyomott pisztolyt. Tudtam, hogy a menekülés lehetetlen.

– Mit akar tőlem? – Szinte sírtam.

– Mindent, amid van, és még annál is többet – förmedt rám Pascal – Olyat, amiről nem is álmodtál.

Beszólt egy intercomba. Fémes hangot hallottam, majd kattanást, vállal belökte a páncélozott ajtót, és betaszított rajta.

Vannak pillanatok az életben, amikor biztos vagy benne, hogy mindjárt véged. A szíved vadul ver, a vérnyomásod megnő, de tudod, hogy a véred nemsokára kiontatik, és soha többé nem kering már benned. Az agyad ide-oda ugrál a vágy közt, hogy tégy egy utolsó, elkeseredett kísértetet, és a feladás, a beletörődés között.

Néhányszor már átéltem ezt az élményt, de sosem ennyire erősen. Miközben Pascal végigkísért a folyosón, biztos voltam benne, hogy nem hagyom el élve a házat. S az agyam ekkor a kétségbeesett végső cselekedetre szavazott.

Megfordultam, és az öklömmel teljes erőből arcon ütöttem Pascalt. Éreztem, hogy valami megroppan, de visszahúztam a könyökömet, és állon vágtam. Pascal feje hátrabicsaklott, én kicsúsztam a karja alól, és a tőlem balra nyíló ajtóhoz rohantam.

Ahhoz hasonló játékteremben találtam magam, mint amelyet a Viperák klubházában láttam, St-Basile-le-Grand-on. Ugyanolyan bár. Ugyanolyan neonok. Ugyanolyan videomonitorok. Az egyetlen különbséget az jelentette, hogy ezek működtek. Hűvös, kék fénybe borították a bárt és a helyiségben lévőket.

A biliárdasztal túlsó végéhez szaladtam. Megragadtam egy dákót, másik kezemmel pedig a könnygáz után matattam. A szememmel ajtót vagy ablakot kerestem.

Két férfi ült a bárpultnál, egy pedig a pult mögött állt. Mindhárman odafordultak Pascal bömbölésére. Nézték, ahogy átrobogok a helyiségen, aztán vissza az ajtóra, amikor Pascal berontott.

– Megölöm azt a szarládát! Hol van?

A mennyezeti fények rézsútosan világították meg Pascal arcát. Elmélyítették a barázdáit, és árnyékot vetettek a szemére, arcára.

– Ne mozdulj!

A hang halk volt, de kemény, mint a kvarc. Pascal megdermedt tőle. A külső ajtó csukódása azt sugallta, hogy Tank alighanem úgy döntött, kivonja magát a további fejlemények alól. Lopva arra a férfira sandítottam, aki beszélt.

Kétsoros drapp öltöny volt rajta, barackszín inggel és hozzá illő nyakkendővel. A bőre szoláriumbarna, és valószínűleg alkalmanként nyolcvan dollárt fizet a fodrászának. Nagy gyűrűk díszítették mindkét kezét.

Ám nekem a mellette álló férfi miatt állt el majdnem a szívverésem.

Andrew Ryan fekete farmert, csizmát, és szürke, levágott ujjú melegítőfölsőt viselt. Arcizmai keménynek, feszültnek tündek, az állát és az arcát borosta tette kerekébbé.

Ryan a szemembe nézett. A szeme alatti bőr egy pillanatra megfeszült, aztán félresiklott a tekintete.

Éreztem, hogy forróság kúszik fel a nyakamon, és szétárad az arcomban. A lábam remegett. Rátámaszkodtam a biliárdasztalra, hogy megőrizsem az egyensúlyomat.

Eltelt néhány másodperc, aztán Ryan megpördült a bárshékén, és felém nyújtotta a lábát. Mosoly terült szét az arcán.

– Megáll az ész, és körülnéz!

– Ismered ezt a hülye picsát? – Pascal hangja remegett a dühtől. Vér szivárgott az orrából. Letörölte az ingujjával.

– Ez Dr. Kurva Sokdiplomás – felelte Ryan, miközben kihúzott egy csomag cigit a zsebéből, és kirázott belőle egy Marlborót.

A többiek figyelték, amint a szájába teszi a cigarettát, a cigi celofánborítása alól előhúz egy gyufát, rágyújt, és kifújja a füstöt.

Én is kifújtam a levegőt. Ryan annyira ismerős volt gyufával a kezében és cigarettával a szájában, hogy könnyeket éreztem a szemhéjam mögött. Halk sóhaj szakadt fel a mellkasomból.

Miért van itt Ryan?

Ryan a hüvelyk-és mutatóujja közé vette a cigarettát, bedugta a gyufát a foga közé, és átívelte a levegőn felém. Láttam, hogy épp elem esett a zöld posztóra. Ettől kitört belőlem a düh.

– Te kétszínű gazember! Nyomorult szarházi! Olvass a számról, Ryan! Dögölj meg!

– Látjátok, miről beszélek? – Pascal megint megtörölte az orrát. – Megtanítjuk ezt a picsát a jó modorra!

– Rossz ötlet – mondta Ryan, és nagyot slukkolt.

Az öltönyös pasas Ryan arcát nézte oldalról. Hosszú másodpercek teltek el.

– Miért mondd ezt? – kérdezte aztán halkan.

– A csaj zсарu – újabb slukk a zсарuk már így is Pascal seggében vannak, pontosan ilyesmikért.

– És? Talán beszartál? – provokálta Pascal.

Ryan az orrrlyukain fújta ki a füstöt.

– Hadd világosítsalak fel, seggfej. Már így is elcseszted a dolgokat, amikor hazavágtad az egyik tramplidat. Most meg iderángatsz egy

zsernyákot. Ha kicsinálsz egy zsarut, pláne egy nőt, az egész rendőrség rád száll. Lehet, hogy te szívesen vállalod a következményeket Csipkerózsikáért, de mi nem. Az egész szart, amin dolgozunk, lehúzzhatjuk a klotyón, a zsaruk pedig ízekre szednek minket.

Pascal Ryanre nézett, a szeme villámokat szórt a dühtől és a speedtől.

– A rohadt picca megütött! Új segglyukat fürok rá! – Az arcizmai remegtek, a szeme és a szája eltorzult.

Az öltönyös pasas tovább tanulmányozta Ryant kifejezéstelen arccal. Azután Pascalhoz fordult.

– Nem – mondta nyugodtan. – Nem fogsz.

Pascal tombolni kezdett, de Ryan felemelte a kezét.

– Vérbe akarod borítani?

A bárpult végéhez ment, elhozott egy piros műanyag flakont, és fölé tartotta. Összenyomta és megforgatta. Meg se moccantam.

– Ezt kapd ki, Shakespeare! – Levágta a flakont az asztalra.

Lepillantottam. Ketchupban úszott a blúzom. Amint a szemem visszavándorolt Ryan arcára, olyan szavak kavarogtak a fejemben, amelyekről tudtam, hogy sose használnám őket.

Ryan már nem mosolygott. Egy hosszú pillanatra a vikingkék szemek az enyéembe fúródtak. Aztán Ryan Pascalra nézett.

– A bulinak vége.

– A bulinak akkor van vége, amikor én azt mondom! – Pascal pupillái tágabbak voltak, mint egy csatornanyílás, és Ryan társához fordult:

– Ez az okádék nem beszélhet így velem. Még csak nem is...

– De én igen. A bulinak vége. Tűnj a francba! – Alig volt több halk suttogásnál.

Pascal összevonta a szemöldökét, és egy ér lüktetett a halántékán.

– Kurvapeccér!

Sarkon fordult és kiment.

A gabardinöltönyös férfi némán figyelte, amint Ryan visszaperdült hozzám.

– Most megúszta, ribanc, de ne értsd félre. Nem a két szép szemedért tettem – minden egyes szót a mellkasomat bökdösve nyomatékosított. – Felőlem nyugodtan eldöngethetne Pascal négykézláb odafent.

Olyan közel állt, hogy éreztem az izzadtságát, amit olyan jól ismertem, mint a saját testemet.

– A mai kaland egy nagy fekete lyuk lesz az emlékezetedben. Meg sem történt – megragadta a hajam, és az arcához húzott. – Ha köpsz, én magam vezetem el hozzád Pascalt.

Eltaszított magától, olyan erővel, hogy hátratántorodtam.

– Kinyitjuk a kaput. Szívódj fel!

Ryan ismét csatlakozott a bárpultnál ülő férfihoz, slukkolt a cigarettájából, aztán a pult alatt futó rozsdamentes acélra pöckölte a csikket.

Ahogy néztem az izzó csikket, éreztem hogy hideg, kemény labdává gömbölyödik valami bennem.

Szó nélkül letettem a dákót, és reszkető lábbal elmenekültem. A kapu előtt végre elővettem a könnygázt a zsebemből, és a frusztráció, megaláztatás, megkönnyebbülés és düh levezetéseként megfordultam, és lefújtam a házat. Zokogva, fogamat csikorgatva magamhoz szorítottam a flakont, és elfutottam a sötétbe.

A klubház kevesebb mint hat háztömbre volt a La Taverne des Rapides-től. Miután hol botorkálva, hol futva odaértem, könnyen megtaláltam a kocsimat. Odabent bezártam az ajtót, és egy percig csak ültem. Kezem-lábam irányíthatatlanul remegett, az agyam eltompult. Nagy levegőt vettem, és kényszerítettem magam, hogy lassan, megfontoltan mozogjak. Öv. Indítás. Váltó. Gáz.

Bár villámlott, és esőcseppek bombázták az ablaktörlőt, minden létező sebességkorlátozást megszegtem, hogy mielőbb hazaérjek. A gondolataimban teljes káosz uralkodott.

Ryan jó tanácsot adott a cimborájának. Egy bünszövetkezetnek komoly indok kell, hogy összetűzésbe kerüljön akárcsak egy olyan szegről-végről zsaruvál is, mint én. Súlyos lenne a megtorlás, és a bűnbandát hosszú időre kivonnák a forgalomból. Hacsak nem kezd a zsarú örült pusztításba, semmi értelme bántani, és az öltönyös pasas megértette ezt. Na de Ryan? Tényleg csak a cimboráit féltette?

Mi történt voltaképp? Az új életében leptem meg Ryant? A falkához tartozik, vagy mások az indítékai? Mit jelent mindaz, amit tett? Azért alázott meg, hogy jelezze, a régi életével szakított, és most már a másik oldalhoz tartozik? Vagy egy megrendezett jelenet része volt azért, hogy megmentsen? Kockázatot vállalt?

Tudtam, hogy jelentenem kéne az esetet. De mit érnék vele? A Carcajou tudott a klubházzól, és egész biztosan vannak aktáik Pascalról és Tankról.

Carcajou. Claudel és Quickwater. A gyomrom görcsbe rándult. Mit szólnak, ha megtudják, hogy szó szerint a veszély karjába futottam? Vajon ez az incidens megerősítené Claudelt abbéli szándékában, hogy eltávolíttasson az egységtől?

Mi van, ha Ryan beépített ember? Ha feljelentést teszek, az veszélyeztetheti az álcáját?

Nem tudtam a válaszokat, de döntöttem. Bármilyen okok vezették is, nem teszek semmit, ami árthat Andrew Ryannek. Ha a legkisebb esélye is fennáll, hogy a bejelentésem árthat neki, akkor nem jelentem. De inkább majd holnap döntök a kérdésben.

Mikor hazaértem. Kit ajtaját csukva találtam, de zenét hallottam a falon keresztül.

Szép volt, nagynéni! Ezért nem lettél zsaru.

Egy székre dobtam a ruháimat, és bezuhantam az ágyba. Ekkor belém hasított egy gondolat. Mi történik, ha Pascal máshová visz? Nagyon-nagyon sokára nyomott csak el az álom.

33

Másnap sokáig aludtam. Tíz körül ébredtem fel. Mindenem fáj. Egész délelőtt aszpirinnel, teával és forró fürdővel kúráltam magam. Igyekeztem legyűrni a visszatérő emlékképeket a tegnapi éjszakáról. Bár a lábamon és a hátamon zúzódások voltak, és egy kisebb vágás a nyakamon, az arcom nagyjából érintetlenül megúsza. Egy kései ebéd után a szokásosnál erősebben kisminkeltem magam, felvettem egy magas nyakú pulóvert, bementem a laborba, és rutinügyekkel töltöttem a napot. Nem tettem jelentést.

Mikor hazaértem. Kittel csendben megvacsoráztunk. Nem kérdezett az előző esti távollétemről, feltételeztem, hogy nem is tud róla. Nem hoztam szóba az elviharzását, ő pedig nem adott rá magyarázatot.

Vacsora után úgy döntöttem, hogy mosni fogok. Miután kivettem a szennyeskosarat a szekrényből, ráraktam a tegnapi esti ruhámat is. Szétválogattam a ruhát, és beraktam a mosógépbe, kivéve azokat,

amelyek különleges bánásmódot igényelnek. A gyomrom összeszorult, amikor kézbevettem a ketchupfoltos blúzt. Még mindig élénken élt bennem a jelenet.

Széthajtottam a blúzt, és elkezdtem bespriccelni a foltot. A folteltávolító szer reklámja zengett a fejemben. Kikiabállak magamból, te szemét! Megnyomtam a spriccelőt. Spricc!

Magam elé képzeltem Ryan mosolyát, és ahogy az ujjaival bökdöste a mellemet. Spricc!

Ezt kapd ki, Shakespeare! Spricc!

A kezem megdermedt, amint a mintára néztem. A ketchup nem összeviszsa folyt a blúzomra, hanem két tökéletes hatost formázott.

Ezt kapd ki, Shakespeare! Shakespeare. Ryan imádta a szonettjeit.

Felrémlett bennem valami a régműltből. A gimnázium. Mr. Tomlinson, az angol tanár. Lehetséges?

A hálószobámba rohantam a könyvespolchoz, és kihúztam egy könyvet. *William Shakespeare összes művei*. Lélegzet-visszafojtva lapoztam a szonettekhez, azon belül is a hatvanhatoshoz.

Gyerünk, Bill, legyen benne!

Könnyezni kezdtem, amikor elolvastam azt a sort.

És becsületet rút gyanú gyaláz.

Rút gyanú gyaláz.

Egy üzenet volt. Ryan azt mondta velem, hogy a dolog nem az, aminek látszik.

Becsület.

Ryan nem a sötét oldal csatlósa! Nem állt át!

Na de akkor?

Beépült?

De miért nem keresett?

Nem tudott, Brennan. Tudod jól.

Nem számított. Biztos voltam benne, hogy bármit is tett, a felszín alatt az a férfi maradt, akit ismertem. Idővel megtudok majd mindent.

Abban is ugyanilyen biztos voltam, hogy nem jelentem az elmúlt éjszaka eseményeit. Nem teszek semmit, ami veszélyeztethetné Ryan álcáját.

Becsuktam a könyvet, és folytattam a mosást. Bár tisztában voltam vele, hogy a fedőtevékenységek hónapokig, vagy akár évekig is tarthatnak, most legalább tudtam, mi a helyzet.

Elmosolyodtam, miközben összegyűrtem a blúzt, és bedobtam a mosógépbe. Tudok várni, Andrew Ryan. Tudok várni.

Hetek óta nem voltam ilyen boldog. Elhessegettem Tank és Pascal emlékét, és visszatértem a fotókhoz, amiket tegnap este otthagytam. Épp csak betettem a lemezt, amikor Kit jelent meg az ajtóban.

– Elfelejtettem szólni, hogy Isabelle telefonált. Elmegy a városból, és vissza akart hívni, mielőtt indul.

– Hová megy?

– Elfelejtettem. Valami díjjal kapcsolatos.

– Mikor indul?

– Elfelejtettem.

– Kösz.

A képernyőre nézett.

– Mit csinálsz?

– Megpróbálok letisztítani néhány régi fényképet, hogy lássam az arcokat.

– Kiét?

– Az egyik képen Savannah Osprey szerepel. Na és, az a férfi, akit múlt héten megöltek.

– Akit leszúrtak a börtönben?

– Nem. Az, akit ő ölt meg a rendőrség szerint.

– Csodás.

Bejött a szobába.

– Megnézhetem?

– Végül is nincs semmi szigorúan titkos információ rajta. Ha megígéred, hogy rajtam kívül senkivel nem beszélsz ezekről a dolgokról, idehúzhatsz egy széket.

Megnyitottam a Myrtle Beach-i fotót, és megmutattam Cherokee-t és Savannah Osprey-t.

– Atyám, ez a pasas olyan, mint akit eltanácsolt a WWF.

– World Wrestling Federation¹²?

– Nem. World Wildlife Fund – Savannah-ra mutatott. – Az biztos, hogy nem valami öreglány.

¹² Birkózó Világszövetség.

– Nem. Viszont nem jellemző a motorosokra, hogy fiatal lányokat bedrogoznak, és akarataik ellenére fogva tartanak.

– Nem is valami strandcica. Atyám, olyan színű a bőre, mint a lepedő.

Támadt egy ötletem.

– Szeretném, ha megnéznél valamit.

Becsuktam a piknikfotót, és megnyitottam a rendőrségi fotót. Kit közelebb hajolt, és megnézte a jelenetet.

– Ez ugyanaz a pasas? – Cherokee-ra mutatott.

– Igen.

– Ez még mindig Dixie-föld?

– Dél-Karolina.

– Utcai felvonulásnak tűnik.

Végigpásztázta a csoportot, aztán a kép szélén látszó motorra meredt.

– Beszarás! Bocsánat. Mikor készült?

– Nem tudni. Miért?

– Ez ugyanaz a motor, amit a temetési képen láttunk. Felgyorsult a pulzusom.

– Biztos vagy benne?

– T. néni, életemben nem láttam ilyen klassz Milwaukee vasparipát.

Ezzel a géppel te lehetsz a király.

– Ezért kérdeztelek a másik képről.

– Megtaláltad?

– Nem.

– Nem számít. Ugyanaz a motor.

– Mitől vagy ilyen biztos benne?

– Fel tudod nagyítani?

Felnagyítottam a képnek azt a részét.

– Jesszus! Ez ötszáz fontnyi mennydörgés!

– Mondd meg, honnan tudod, hogy ez ugyanaz a motor!

– Mint már mondtam, ez egy régi FHL, egy rendőrségi motor, amit szétszedtek és egyénre szabtak. Ez még nem nagy dolog. Az igazán csúcs az, ahogy a motort megcsinálta.

Megint egyesével megmutatta a motor csodáit.

– Ez a tag egy igazán döglesztő gépet akart, ezért megváltoztatta a teljesítmény-motorsúly viszonyt.

Ujjával a gép elejére bökött.

– Meghosszabbította a tengelytávolságot, és az elejét hosszabb villa beépítésével megemelte. Atyám, legalább fél yarddal hosszabbak a gyárinál! Alighanem kivágott egy részt a váz nyakából. Nagyon kell értened a dolgot, hogy ezt megcsináld.

– Miért?

– Ha elszúrod, a géped kettétörik, és egyszer csak azon kapod magad, hogy nagy sebességgel az aszfalton landolsz.

A kormányra mutatott.

– Kutyacsontot, vagyis acéltámasztékot használt a kormány megemeléséhez.

– Mm.

– Az, aki ezt csinálta, nyilván nem törődött a kényelemmel. Elöl külső rugókat használt, nem pedig lengéscsillapító hidraulikust, és úgynevezett „hard tail” vázat.

– Hard tail?

– Ez egy kemény váz, hátsó lengéscsillapító nélkül. Azért hívják „hard tail”-nek, vagyis kemény faroknak, mert a seggedet alaposan összeveri.

Egy csomó rudat mutatott a motor elején.

– Nézd meg a lábtartókat.

Nyilván bambán néztem.

– Extra lábtartó van elöl, és egyedi tervezésű fék – és sebváltórendszer, hogy kinyújthassa a lábát. Ez a pasi komoly igénybevételre tervezett.

– De biztos vagy benne, hogy ugyanezt a motort láttuk Silvestre sírjánál?

– Ugyanezt a dögöt. De nem fogytam még ki a nyomokból.

Tudtam, hogy ismeretlen területen járok, ezért hallgattam.

– Ezt nézd – a benzintartályra mutatott. – Valami olvasztható anyaggal átalakította a tartályt. Mire emlékeztet téged?

Közelebb hajoltam. A tartály elejének fura alakja volt, de semmi nem jutott róla az eszembe. Csak néztem, erőltettem az agyamat, hogy kihámozzak valamit a kúpszerű formából.

De végül felismertem.

– Ez ritkaság? – kérdeztem.

– Még soha nem láttam ilyet. A pasas a motorok Rodinje.

Megbabonázva meredt a képernyőre.

– Ja. Rombolni a szélben, egy kígyó hátán ülve. Jíi-háá...

Hirtelen elhallgatott, és különös arcot vágott. Közelebb hajolt, aztán messzebb, megint közelebb, mint egy madár, ha valami furcsa rovarot lát.

– Közelebb tudod hozni a fickó arcát?

– Azét, aki a motoron ül?

– Igen.

– A nagyítástól elmosódik.

– Próbáld meg!

Megtettem, azután elvégeztem ugyanazokat a beállításokat, amiket Claudellel. Ahogy a vonalak és árnyékok változtak, felismerhető alakokba rendeződtek a pixelek, majd ismét felismerhetetlen színmintákra és alakokra bomlottak, lassan megértettem, mit vett észre az unokaöcsém.

Húsz perc alatt elvégeztem, amit lehetett. Közben nem beszéltünk. Végül én törtem meg a csendet.

– Miről ismerted fel?

– Nem is tudom. Talán az álla. Talán az orra. Akkor tűnt fel, amikor a kígyófejet mutattam neked. Előtte nem is figyeltem a motorosra.

A csodás gépen ülő férfit néztük. Ő pedig valahova a semmibe meredt, egy réges-rég történt eseményt figyelt.

– Mondta valaha, hogy az Angyalokhoz tartozik?

– Nem viseli a színeket.

– Mondta, Kit?

Az unokaöcsém felsóhajtott.

– Nem.

– Még mindig velük lóg?

– Ugyan már! Te is láttad a pasast.

Igen. Láttam a pasast. Az országút mellett, St-Basile-le-Grand-ban. Egy vacsoraasztalnál. A késő esti híradóban. Na és, a saját házámban is.

A motoron ülő férfi Lyle Crease volt.

34

Szavak és képek cikáztak az agyamban. Pascal arca neonfényben és árnyékban. George Dorsey, amint a nevemet motyogja egy mentősnek. Egy üveges szemgolyó.

– Csinálni fogsz va...? – kérdezte Kit.

– Felhívom Isabelle-t, azután lefekszem.

Bezártam a programot, a CD-t pedig eltettem a tokjába.

– Ennyi?

– Ennyi.

Időnként, amikor a gondolatok kergetik egymást az agyamban, a legjobb stratégia lefeküdni, és hagyni, hogy megtalálják a helyüket.

– Nem vagy kíváncsi?

– Nagyon is. Ki is derítem, hogy Cresae mennyiben kötődik A Pokol Angyalaihoz. De nem ma este.

– Körbekérdezősködhetem.

– Pontosan ez az, amit *nem* teszel – csattantam fel. – Lehet, hogy Crease veszélyes ember, veszélyes barátokkal.

Kit arca megdermedt. Azután leszegte a tekintetét, és elfordult.

– Mindegy – vontta meg a vállát.

Megvártam, amíg kattán a szobája ajtaja, azután Isabelle számát hívtam. Négy csöngetés után vette csak fel, kicsit zihálva.

– *Mon Dieu!* Épp eltűntem a szekrényemben. Képtelen vagyok rájönni, hová tettem a Vuitton neszesszeremet. Pedig semmi más nem felel meg.

– Isabelle, információra van szükségem.

A hangom elárulta, hogy semmi kedvem a holmijairól diskurálni.

– *Oui?*

– Lyle Crease-ről szeretnék többet tudni.

– Áááá! Tempe, te kis huncut! Tudtam, hogy meggondolod magad!

Majd ha fagy.

– Mesélj róla!

– Jóképű, mi?

Mint egy lisztbogár, gondoltam, de nem szóltam semmit.

– Ráadásul a CTV oknyozó riportere. Igazán imponáló.

– Mióta az?

– Mióta?

– Igen. Mióta?

– *Mon Dieu*, mióta világ a világ.

– Hány éve?

– Nem is tudom. De amióta csak az eszemet tudom, képernyőn van.

– Mit csinált előtte?

– Azelőtt?

– Igen. A CTV előtt – ez nehezebb volt, mint George Dorsey-t faggatni.

– Hadd gondolkozzam – kopogást hallottam, és láttam magam előtt, ahogy a lakozott körmök a hallgatót ütögetik. – Tudom a választ, Tempe, mert Véronique megmondta. Véronique most egy talk show házigazdája a Radio Canadában: celebekkel készít interjút. De a CTV-n kezdte, mint időjós. Ismered?

– Nem – a bal szemem lüktetni kezdett.

– Rövid ideig járt Lyle-lal....

– Biztos láttam már a csajt.

– Ha jól emlékszem, azt mondta, Lyle-t egy amerikai újságtól vették fel. Nem. Kezd eszembe jutni! – Kopp, kopp, kopp. – Valami nyugati újság volt. Albertában, azt hiszem. De eredetileg az Egyesült Államokból jött. Vagy ott járt iskolába.

– Tudod, melyik államban?

– Azt hiszem, valahol Délen. Tetszene neked.

– Mikor jött Kanadába?

– Te jó ég, fogalmam sincs.

– Hol lakik?

– A szigeten kívül, azt hiszem. Vagy a belvárosban.

– Van itt családja?

– Nem tudom.

– Mennyire jól ismered Lyle Crease-t?

– Nem vagyok a bizalmasa, Tempe – a hangja kezdett védekezőre váltani.

– De megpróbáltál összehozni vele! – Igyekeztem megőrizni a közönyös hangot, de érezni lehetett benne az ingerültséget.

– Nem így kell nézned. Az úriember szeretett volna találkozni veled, én pedig semmi okát nem láttam, hogy elutasítsam. Elvégre a szerelmi életed nem volt valami gyümölcsöző az idén.

– Várj! Vissza! Crease ötlete volt, hogy találkozzunk?

– Igen – óvatosan hangzott.

– Ez mikor volt?

– Nem tudom, Tempe. Összefutottunk a *L'Expressben*. Tudod, az a bisztró a rue St-Denis....

– Igen.

– Lyle látta a képedet az újságban, és teljesen odavolt érted. Legalábbis ezt mondta, bár nem pont ezekkel a szavakkal. Szóval,

beszéltünk, szó szót követett, és mielőtt észbe kaptam volna, meghívtam a bulira.

Kopp. Kopp.

– Különben nem is volt olyan rossz. Igazán elragadó.

– Umm – akárcsak Ted Bundy.

Pár pillanatig nem szólt egyikünk se.

– Haragszol rám, Tempe?

– Nem, nem haragszom.

– Meglátom, mit tudok kideríteni. Felhívom Véronique-ot, és...

– Ne. Hagyd csak. Nem fontos.

Más se hiányzott, mint riasztani Lyle Crease-t.

– Csak kíváncsi voltam. Jó utat, Isabelle.

– *Merci*. Szerinted hol lehet a neszesszerem?

– Nézd meg a bőröndök között.

– *Bonne idée. Bonsoir, Tempe*.

Miután letettem, eszembe jutott, hogy meg se kérdeztem, hová megy.

Egy órával később megindult a gondolatkavalkád. Amint feküdtem az ágyon, és próbáltam kizárni Kit zenéjét, képek, tények és kérdések emelkedtek a felszínre és süllyedtek ismét a mélybe, mint trópusi halak egy tengeralatti akváriumban.

Kép. Lyle Crease bort tölt. Tény. Crease kiügyeskedte, hogy találkozzunk. Ott volt St-Basile-le-Grand-on, tudott a csontvázakról, és látta a cikket a *Gazette-ben* Isabelle vacsorája előtt.

Kérdések. Miért akart találkozni velem? Kapcsolatban állt ez a vágya a sírhelyek felfedezésével? Csupán belső hírforrást keresett, vagy más miatt volt szüksége információkra?

Kép. A fiatal Lyle Crease egy motoron.

Tény. Crease kötődik a déli államokhoz.

Kérdések. Mi dolga volt Crease-nek a keményfiúkkal? Ő lopta el tőlem a Silvestre-temetés képét? Ha igen, miért? Lehet, hogy a múltja veszélyt jelent rá? Kitől fél?

Kép. Egy hiéna ólalkodik a házam körül.

Tény. A kezdeti félelmen túl a pasas elindított valamit a lelkemben.

Kérdések. Hazudott Kit, amikor a látogatókról kérdeztem? Miért? Ki volt az a tökfaj a baseballsapkában? Miért váltott ki a pasas ilyen erős reakciót belőlem?

Kép. LaManche csöveken, lélegeztetőgépen.

Tény. A patológus a hatvanas éveiben jár, és sose szakít időt testmozgásra, vagy helyes étrendre.

Kérdések. Életben marad? Visszatér valaha a munkába?

Kép. Ryan egy bárszéken görnyed.

Tény. Csak beépült, de nem állt át.

Kérdések. Azzal, hogy segített nekem, veszélybe sodorta az álcáját? Veszélyben van? Részben miattam is?

Ezek a töprengések világiasabb gondolatokkal vegyültek. Hogy küldjem vissza Kitet Houstonba? Birdie esedékes oltásai. A lyukas fogam. Haj növés.

De minden gondolatom mögött ott lapult a tudatalattim jelzése. Engesztelhetetlenül, de egyelőre hallótávolságon kívül. A bunkó hiéna baseballsapkában a házam előtt. Forgolódtam. Dühös voltam, amiért a tudatalattim olyan üzenetet küld, amit nem tudok felfogni.

Zaklatott alvásból vert fel a telefon.

– Halló – mondtam álmosan.

– Már aludtál?

A digitális órák kijelzője egy ötvenet mutatott.

– Mm.

– A Dél-Karolinai Egyetem volt – csicseregte Isabelle.

– Micsoda?

– Lyle az ontariói Londonból származik, de Dél-Karolinában járt egyetemre – a hangjából csak úgy sugárzott az elégedettség. – És ne aggódj a forrásom miatt. *Très discret* voltam.

Ajjaj.

– Köszönöm, Isabelle – motyogtam.

– További szép álmokat. Ó, és a neszesszer a fürdőszobaszekrényben volt. Én butus. *Bonsoir*.

Tárcsahang.

Letettem, és visszahuppantam a párnámra. Feltűnt, hogy a szobám már nem remeg. Kit elment?

Ahogy kezdtem visszaaludni, az agyam tett még egy kísérletet, hogy képeket küldjön nekem. A hiéna most bőrkabátban volt, és hosszú hajjal. Csizma. Sapka.

Sapka.

A szemem felpattant, felültem, és az emlékeim közt másik kép után kutattam.

Lehetséges?

Másnap reggel megelőztem az ébresztőt. Meggyőződtem róla, hogy Kit az ágyában alszik. Letusoltam, felöltöztem, és tettem-vettem, míg el nem érkezett az idő, hogy a laborba mehessek.

Egyenesen Ronald Gilbert irodájába tartottam, hogy előadjam a kérésemet. Szó nélkül odament az egyik polchoz, kiválasztott egy videoszalagot, és ideadta. Megköszöntem, és a tárgyalóba siettem. Izgatottan tettem be a videolejátszóba, és bekapcsoltam a monitort. Mivel nem tudtam, hol keressem az engem érdeklő részt, pörgetésre állítva az elejétől kezdtem.

Cherokee Desjardins lakásának képei villantak fel a képernyőn. A nappali, a konyha, az arc nélküli holttest. Azután a kép a véres falakra összpontosított.

A kamera végigpásztázott egy sarkot, zoomolt, aztán visszahúzódott. Megnyomtam a play-gombot, és a lejátszási sebesség ismét normális lett.

Két perccel később megláttam a tárgyat, beékelődve a fal és a gitárt támasztó rozsdás madárkalitka között. Kimerevítettem a képet, és négy betűt olvastam ki egy vörösbor színű foltból.

„-cock-”

Megnéztem közelebről a sapkát. Piros-fehér volt, és egy ismerős logó darabjait láttam rajta, ami nem tűnt föl, amikor ott voltam. Magamban kiegészítettem a Cherokee vére által eltakart betűket.

G-a-m-e-....s

Igen. Gamecocks.¹³

A sapkán nem valami macsó obszcenitást lehetett olvasni. Egy sportcsapat nevét. A Gamecocksét.

A Dél-Karolinai Egyetem csapata a Gamecocks.

A hiéna sapkája felpiszkálta a tudatalattimat. Isabelle telefonhívása pedig lehetővé tette, hogy az agyam végre összeszedje a darabokat, és véghezvigye az áttörést.

Ekkor kinyílt az ajtó, és Michael Charbonneau dugta be tüsi fejét a helyiségbe. Barna borítékot tartott fel.

– Claudel megkért, hogy adjam oda ezt. A holnapi hivatalos menetrend. Roy akarta, hogy te is megkapd.

– Gondolom, Monsieur Claudel túl elfoglalt.

¹³ A *Gamecocks* szó jelentése „harci kakasok” (ford).

Charbonneau szokás szerint vállat vont.

– Gyilkosságok után nyomoz mindkét ügynökségnek.

Szeme a monitorra tévedt.

– Desjardins?

– Igen. Ezt nézd!

Megkerülte az asztalt, és mögém állt. A sapkára mutattam.

– A Dél-Karolinai Egyetemről van.

– „Kattints a kakasunkra.”

– Hallottál a csapatról?

– Ilyen mottóval nem csoda.

– Ez nem a hivatalos mottó.

– Cherokee kérőja sportrajongóra utalt.

Erre nem válaszoltam.

– Láttad a róla készült fotók bármelyikén Cherokee-t fejfödőben?

Charbonneau elgondolkozott.

– Nem. Na és?

– Lehet, hogy a sapka nem az övé. Lehet, hogy a gyilkosáé.

– Dorseyé?

Beszéltem neki Lyle Crease fényképeiről.

– Szóval a pasas járt Dél-Karolinában. Nagy ügy Fél Quèbec odalent vakációzik.

– Miért kezdett Crease érdeklődni irántam olyan hirtelen, a holttestek kiásása után?

– Azon kívül, hogy ari vagy, mint egy csincilla?

– Azon kívül.

– Oké. Ha lecsendesednek a dolgok, beránthatjuk Crease-t, hogy kikérdezzük Gatelyről és Martineu-ról. De nincs semmi, ami a Cherokee-gyilkossághoz kötné.

Beszéltem neki a Myrtle Beach-i fotóról.

– Crease és Cherokee ismerték egymást, és a kép nem egy cserkészdzsemborin készült.

– Egy portyázás Dixie-földön, valamikor az őskorban. Crease újságíró. Lehet, hogy csak sztorit keresett.

Charbonneau az asztalra dobta a borítékot.

– Figyelj, Cherokee kemoterápiát kapott. Biztos akkor szerezte a sapkát, amikor a ráfésülés már nem segített. De ha ettől jobban érzed magad, utánanézek Crease-nek.

Miután elment, visszatértem a filmhez. Agyam csak úgy cikázott a magyarázatok labirintusában. A sapka lehetett Dorsey-é. Azt állította, tud valamit Savannah Osprey-ről. Lehet, hogy járt Dél-Karolinában.

Amikor a kamera továbbindult a fal mentén, visszatekertem kicsit a szalagot, és ismét végignézttem a sarkot. Vértoltok. Gitár Kalitka. Sapka.

Az objektív nagyon közel ment, és éreztem, hogy fölmerednek nyakamon az apró szőrszálak. Közelebb hajoltam, és a képernyőre hunyorítottam, remélve, hogy sikerül valami értelmet kihámoznom abból, amit látok. Homályos volt, de határozottan ott volt.

Visszatekertem a szalagot, kikapcsoltam a videót, és kisiettem a szobából. Ha az, amit láttam, valóságos, akkor Claudel és Charbonneau kénytelen lesz új elmélet után nézni.

A lépcsőn mentem fel a tizenkettedik emeletre, és egy jókora ablakhoz léptem; a mögötte nyíló nagy teremben polcok, körben a falak mellett pedig szekrények álltak. Egy kis kék tábla szerint ez volt a *Salle des Exhibits* vagyis a bizonyítékraktár.

Egy SQ-egyenruhás férfi épp egy szarvasölő puskát csúsztatott át a pulton. Megvártam, amíg a pultos kitöltötte a megfelelő nyomtatványokat, odaadta a rendőrnek az elismervényt, felcímkézte a puskát, és bevitte a raktárba.

– Meg tudná nézni, hogy van-e a bizonyítékok között egy sportsapka?

– Hosszú annak az ügynek a bizonyítéklistája – mondta a nő, miközben beütötte a számot a számítógépbe. – Eltarthat egy kis ideig.

A szeme a képernyőt fürkészte.

– Igen, van. Van sapka – olvasta a szöveget. – Elvitték a biológiaosztályra a vérfolt tesztelésére, de már visszahozták.

Eltűnt a polcok között, és percek múlva tért csak vissza egy műanyag tasakkal. Benne volt a piros sapka.

– El akarja vinni?

– Ha lehet, csak itt belenéznek.

– Tessék.

Kinyitottam a zacskót, és a pultra csúsztattam a sapkát. Óvatosan fölemeltem, és megnéztem a belsejét.

Ott volt. Korpa.

Letettem a sapkát, és megköszöntem. Azután az irodámba siettem, és felvettem a telefont.

35

Claudel és Quickwater nem voltak a Carcajou-központban. A CDM központjában sem. Üzentem nekik, azután visszatértem Ronald Gilbert irodájába.

- Köszönöm a szalagot.
- Segített?
- Kérdezhetek valamit?
- Tessék.
- Emlékszel a szoba sarkára a falhoz támasztott gitárral és kalitkával?
- Igen.
- Volt ott egy sapka.
- Emlékszem rá.
- Megvizsgáltad a vérfoltokat?
- Természetesen.
- A sapka helyzete érdekelne a gyilkosság pillanatában. Elárulnak erről valamit a jegyzeteid?
- Nincs szükség a jegyzeteimre. Pontosan emlékszem. A sapkán lévő folt és fröccsenet a sarok közelében tompa tárggyal elkövetett támadásból ered.
- Nem a puskalövéstől.
- Nem, akkor egész másként néznének ki. A fröccsenés iránya pedig megfelelt annak a fajta támadásnak, amiről korábban beszéltünk.
- Miközben Cherokee a földön feküdt?
- Igen.
- Rajta volt a sapka?
- Ó, dehogy. Az lehetetlen. A sapka a kalitka mögött volt, amikor a fröccsenés érte.
- Hogy került oda?
- Talán dulakodás közben lerepült.
- Honnan tudod?

– Vér volt alatta és a sapkán is. A gyilkos alighanem a támadás hevében vesztette el.

– Nem Cherokee viselte?

– Mérget vennék rá.

– Köszönöm.

Mikor visszaértem az irodámba, az órára néztem. Tíz harminc. Nem kaptam üzeneteket. Sem esetkérelmeket.

Doboltam az ujjaimmal, és a telefont bővöltem, hogy csöngjön. Nem csöngött. Nem túl bizakodón felhívtam Harry houstoni számát, csak hogy meghallgassak egy nagyon rossz spanyolsággal felvett üzenetet. Azután Kitet próbáltam elérni, de csak a saját hangomat hallottam vissza.

A francba! Hol van mindenki?

Megint hívtam Claudelt, s ezúttal meghagytam a mobilszámomat is.

Charbonneau-nak dettó. Azután fogtam a kistáskámat, és elviharoztam. Képtelen voltam tovább várni.

Amikor kiléptem, a fény elvakított egy pillanatra. Napsütésben úszott minden, és verebek csiviteltek felettem az ágakon. A labor és a rendőrség dolgozói a kocsibeállón összegyűlve vidáman csevegtek, vagy pihenőt tartva a pázsiton felállított piknikasztaloknál, tízórai cigarettájukat vagy kávéjukat élvezték.

Nagy levegőt vettem, és elindultam a Parthenais-n, azon töprengve, hogy maradhattam le a tavaszról. Egy pillanatra furcsa képzelgésemmel támadt. Dorsey temetéséig kevesebb, mint huszonnégy óra volt hátra. Ha meg tudnám állítani az időt, elérhetném, hogy a madarak tovább énekeljenek, a nap süssön, és a nők tovább heverészenek a pázsiton, a cipőjüket lerúgva.

De nem tehettem, és a feszültségtől nyugtalanabb voltam, mint egy protonrészeecske a gyorsítóban.

Jesszusom, Brennan! Odafent azt akartad, hogy minden gyorsabban menjen. Most pedig be akarod fagyasztani a képet. Szedd össze a neuronjaidat!

A helyzet hot dogot és sült krumplit kívánt.

Balra fordultam az Ontarión, elsétáltam keletre egy háztömbnyit, és belöktem a Lafleur ajtaját. Délelőtt 11 lévén, nem volt sor, rögtön a pulthoz léptem.

A Lafleur a gyorsétterem québeci változata. Hot dogot, hamburgert és poutine-t kínál. A dekoráció króm és műanyag, a vendégek leginkább kékgalléros.

– *Chien chaud, frites, et Coke Diète, s'il vous plaît* – mondtam a pénztárgép mögött ülő férfinak.

Miért van az, hogy a hot dog szó szerinti francia fordítása még mindig olyan furcsa nekem?

– *Steamé ou grillé?*

A pároltat választottam, és pillanatokon belül papírdobozt tettem elém. A krumpli zsírja máris átázta az oldalát.

Kifizettem, és leültem egy asztalhoz, ahonnan remek kilátás nyílt a parkolóra.

Evés közben végignéztem a többi vendégen. Tőlem balra négy fiatal lány ült fehér nővéruhában, a szemben lévő egészségügyi szakközépiskola tanulói. A névkártyájuk szerint Manon, Lise, Brigitte és Marie-José.

A diákok mögött két festő-mázoló ült némán. Kezslábasban voltak, a karjuk, hajuk és arcuk összepettyezve, mint a falak Gilbert vérfoltlaborjában. A férfiak túróval és barna öntettel megbolondított, nagy tál sült krumplit ettek. Sosem értettem, hogy egy ingyenc konyhájáról híres városban hogy rajonghatnak így a poutine-ért.

A festőkkel szemben egy fiatalember ült, aki minden erejével azon igyekezett, hogy kecskeszakállt növeessen. Kerek szemüveget viselt, és túlsúlyos volt.

Befejeztem a sült krumplimat, és megnéztem a mobilom. A telefon be volt kapcsolva, volt térerő, de nem jött üzenet. Fenébe! Miért nem hív vissza senki?

Kikapcsolódásra volt szükségem. Fizikai kikapcsolódásra.

Két órán át futottam és súlyoztam, körbegördültem egy nagy gumilabdán, és részt vettem egy keményen megdolgoztató aerobikórán. Mire végeztem, alig bírtam elvonszolni magam a zuhanyozóba. De a mozgás hatékony ellenszernek bizonyult. A dühöm elpárolgott, akárcsak a hot dog és a sült krumpli toxinjai.

Mire visszaértem a laborba, két üzenet várt az asztalomon. Charbonneau hívott. Morin LaManche-ról akart beszélni velem. Ez nem hangzott jól. Miért nem hívott Madame LaManche?

Végigsiettem a folyosón, de Morin ajtaja zárva volt, tehát már hazament. Visszamentem az irodámba, és Charbonneau-t tárcsáztam.

– Lehet, hogy több van ennek a Crease-gyerekeknek a füle mögött, mint gondoltuk.

– Például?

– Úgy tűnik, régre nyúló múltja van az Angyalokkal. Crease kanadai, de az egyetemi tanulmányait Dél-Karolinában végezte. Hajrá, kakasok!

– Látom, rákattantál.

– Jobb, mint a Redmen.

– Továbbítom a véleményedet a McGill Egyetem illetékeseinek.

– Politikailag korrektebb.

Vártam.

– Az újságosfiú '83-ban szerzett bölcsészdiplomát újságírásból, és úgy döntött, megpróbálja a doktorit. A törvényen kívüli motorosokat választotta a doktorija témájának. Egyébként akkoriban még Robertnek nevezte magát.

– Miért választaná bárki is a Lyle-t a Robert helyett?

– Az a középső neve. Mindegy, tehát Robby kapott egy mocit, és egy okét a testvérektől, és elrobogott a falkával.

– Befejezte a sulit?

– Teljesen eltűnt szem elől. Egy-két hónapig még járt az előadásokra, azután a tanárai soha többé nem hallottak róla.

– Nincs nyoma, merre járt? Jogosítvány? Adó-visszaigénylés? Hitelkártya-használat? Videókölcsonzó-tagság?

– Semmi. Crease legközelebb '89-ben tűnt fel Saskatchewanban, a helyi újság bűnügyi tudósítójaként, és néha szerepelt egy-egy anyaggal az esti híradóban. Végül felajánlották neki a CTV-állást, és visszatért Québecbe.

– Tehát Crease diákként érdeklődött a motorosok iránt. De ez, mint mondtad, az őskor.

– Úgy tűnik, Crease kissé sietősen távozott Saskatchewanból.

– Ó?

– Hallottál valaha a CACUS-műveletről?

– Az valami FBI-ügy volt, ahol informátorokat vetettek be A Pokol Angyalai ellen, nem?

– Egy informátort. Tony Tait a nyolcvanas évek elején csatlakozott az alaszakai szakaszhoz, azután fokozatosan országos tisztségre emelkedett a ranglétrán. Egész idő alatt az FBI-nak dolgozott.

– Angyalok örökké-örökké angyalok.
– Azt hiszem, Tonyt jobban érdekelte a készpénz.
– Hol van most?
– A tanúvédelmi programban, ha van egy csöpp esze.
– Mi köze van mindehhez Crease-nek?
– Úgy tűnik, a nyolcvanas években a kanadai lovas rendőrök is lefolytatták a maguk kis nyomozását.

– Azt akarod mondani, hogy Lyle Crease a kanadai rendőrség besúgója volt?

– Senki nem hajlandó beszélni, és nem találtam semmit leírva, de mindig is úgy hírelt, hogy egy ideig volt köztük egy emberünk. Mikor megpíszkáltam néhány régi motorost, nem erősítették meg, de nem is tagadták.

Elhallgatott.

– És? – nógattam.

– Ez maradjon köztünk, Brennan.

– Pedig én mindent elmondok a fodrászomnak.

Ezt elengedte a füle mellett.

– Megvannak a saját informátoraim az utcán. A francba, el se hiszem, hogy elmondom neked.

Recsegést hallottam, ahogy a telefonkagylót átvette a másik kezébe.

– Azt rebesgetik, hogy a fickó akkoriban tényleg az Angyalokkal lógott, és egész biztosan amcsi volt. Csakhogy oda-vissza működött.

– Mindkét oldalnak dolgozott?

– Ezt a sztorit kaptam a forrásomtól.

– Rázós.

– Mint egy agyvérzés.

– Szerinted Lyle Crease volt a téгла?

– Másként hogyan tudna valaki eltüntetni hat évet az életéből? Ezen elgondolkoztam.

– De miért tűnne fel újra, ennyire nyilvános munkaterületen?

– Talán azt reméli, hogy a nyilvánosság védelmet nyújt neki.

Egy pillanatig nem szólalt meg egyikünk se.

– Claudel tud erről?

– Most akarom hívni.

– Utána?

– Még mélyebbre ások.

– Kikérdezed Crease-t?

– Még nem. Nem akarjuk felriasztani. Claudelt pedig Roy birtokolja, míg le nem zajlik a temetés. De utána megkérem, hogy segítsen elkapni a pasast.

– Szerinted Crease benne lehetett a Cherokee-gyilkosságban?

– Nincs rá bizonyíték, de tudhat valamit.

– Az a sapka nem Cherokee-é volt, sem Dorseyé.

– Honnan tudod?

– A belsejét korpa lepi.

– És?

– Dorsey borotválta a fejét, Cherokee pedig kopasz volt a kemoterápiától.

– Nem rossz, Brennan.

– Gatelyt és Martineau-t akkoriban ölték meg, amikor Crease illegalitásba vonult.

– Igaz.

– És Savannah Ospreyt.

Elnémult a vonal.

– És ha kikérdeznénk Rinaldit?

– A Békát?

– Igen, Békát. Szívesen beszélt a Gately- és Martineau-gyilkosságokról. Miért nem kérdezzük ki Cherokee-ról? Talán tudhat valamit.

– Claudel azt mondta, annyit faggatták Békát, hogy belekékült. A St-Basile-le-Grand-i testekről dalolt, mert régi lemez. Nem fél, hogy a testvérek kinyírják miattuk. De bármi újabb keletű ügyről hallgat, mint a sír.

– Figyelj, ha túl leszünk a holnapi cirkuszon, megkérem Claudelt, hogy segítsen kifüstölni Crease-t. De vigyázz magadra, Brennan! A Banditák csoportjait látták a városban, a pletykák szerint az Angyalok is akcióba lendülhetnek. Ne...

Habozott.

– Igen?

– Lehet, hogy az unokaöcséd kíváncsi lesz a cirkuszra.

Égni kezdett az arcom. Claudel kibeszélte Kitet a CUM-es cimboráival.

– Az unokaöcsém a temetés közelébe se megy.

– Helyes. A Banditákhoz tartozók jelenléte erőfitogatásra ösztökélheti az Angyalokat. Rázóssá válhat a szitu.

Alig tettük le, amikor elfogott az aggodalom. Hogyan tarthatnám távol Kitet, ha mindenképp el akar menni?

Mit akart Morin mondani LaManche-ról? Talán meghalt öreg barátom?

Lehet, hogy Ryan közvetlen veszélyben van? Azzal, hogy segített, kompromittálta az álcáját? Veszélybe sodortam, akárcsak George Dorsey-t?

Lehajtottam fejemet az asztalom zöld filcére, és lassan lehunytam a szemem.

36

A víz alatt voltam, és Lyle Crease beszélt hozzám. Alattunk hínár hullámozott, akár egy vízihulla hajfürtjei. Itt-ott egy-egy napsugár tört át a zavaros homályon, megvilágítva a körülöttünk úszkáló apró valamiket.

Fájt a nyakam. Kinyitottam a szemem, fölemeltem és elfordítottam a fejem, próbáltam kidolgozni a görcsöt a nyakcsigolyámból. Az irodámban sötét volt, csak egy zöld neonfény szivárgott be az ajtó melletti üvegen.

Mennyit aludtam? Kinyújtóztam, hogy megnézzem az órámat.

Amikor észrevettem az alakot az irodám előtt, megszólalt bennem a vészcsengő. Megdermedtem. Néztem és hallgatóztam.

Az emeleten semmi sem mozdult, csak a szívem kalapált a mellkasomban.

Az alak csak állt, egy sziluett a laboromból kiszűrődő tompa fényben.

A szemem a telefonra tévedt. Hívjam a biztonságiakat?

A kezemet a telefonra tettem, amikor belökték az ajtómat.

Jocelyn arca kísértetiesnek tűnt. Fekete ruhája fölött a sápadt, ovális fej szinte lebegni látszott. Mint egy testetlen Halloween-töklámpás, amin sötét lyuk van a szem és száj helyén.

– *Oui?*

Felálltam, nem akartam megadni neki a magasság előnyét.

Nem válaszolt.

– *Puis-je vous aider?* – kérdeztem. Segíthetek?

Még mindig nem szólt semmit.

– Kapcsolja fel a villanyt, Jocelyn!

A parancs végre választ váltott ki ott, ahol a kérdés kudarcot vallott. A lány felemelte a kezét, és az iroda kivilágosodott.

A haja nedvesen tapadt a nyakára és az arcára, a ruhája gyűrött volt, mintha sokáig ült volna egy meleg, szűk helyen. Szipogott, és a kezefejével megtörölte az orrát.

– Mi az, Jocelyn?

– Hagyja meglépni őket. – A hangja haragos volt.

– Kiket? – kérdeztem tanácstalanul.

– Azt hittem, maga különbözik.

– Kiktől?

– Senkit sem érdekel. Hallom, hogy a zsaruk gúnyolódnak rajta. Kinevetik. Még egy halott motoros. Annál jobb, azt mondják. Annál kevesebb dolgunk van vele.

– Miről beszél? – Kiszáradt a szám.

– Az itteni zsaruk viccelődnek. A rozsomákok. Pfff – kipréselte a levegőt az ajkai között. – A faszfejek találóbb név lenne.

Megdöbentett a lány szemében égő gyűlölet.

– Mondja el, mi zaklatta fel.

Hosszú ideig csak tanulmányozta az arcomat. A tekintete fókuszált, aztán visszahúzódott, mintha próbálná megragadni valami gondolatbeli méricskéléshez.

– Nem azt érdemelte, amit kapott. Kurvára nem! – Furesán hangzott a durva káromkodás franciául.

– Ha nem magyarázza meg, nem segíthetek – feleltem halkán.

Habozott, mintha még utoljára mérlegelne valamit, aztán dühös szemeit rám szegezte.

– Nem George Dorsey ölte meg a vénembert.

– Cherokee Desjardins-t?

Csak vállat vont.

– Honnan tudja?

Ráncolta a homlokát, azon tűnődve, vajon csapda-e a kérdés.

– Bárki egy káposzta IQ-jával tudhatná.

– Ez nem túl meggyőző.

– Egy igazi szakember jól csinálta volna.

– Hogy érti...

– Akarja hallani, vagy nem? – szakított félbe.

Vártam.

– Ott voltam aznap este.

Nagyot nyelt.

– Alig értem oda, amikor jött valami fickó, ezért bementem a hálósobába. Beszélgetni kezdett Cherokee-val. Eleinte barátságosan, de nemsokára kiabálást és puffanásokat hallottam. Tudtam, hogy baj van, ezért elbújtam a szekrényben.

– Miért volt ott, Jocelyn?

– Cherokee beajánlott volna a Kiwanis klubba – fortyant fel.

– Folytassa.

– Ott lapultam, amíg minden elcsendesedett. Amikor azt hittem, hogy a pasas elment, kibújtam. Ekkor hallottam meg a lövést. Jesszusom!

A szeme elsiklott mellettem, és a vállam mögé meredt. Próbáltam elképzelni azt, ami számára emlék volt.

– Azután hallottam, hogy a pasas fiókokat húzogató, és mindent szétszór. Gondoltam, valami narkós, aki Cherokee cuccát akarja, és majd összeszartam magam, mert tudtam, hogy az anyag ott van velem, a hálósobában.

Amikor megéreztem a füstszagot, tudtam, hogy narkós ide vagy oda, lépnem kell. Betörtem az ablakot, kiugrottam a sikátorba, és a sarokhoz futottam. Na, és ez a durva. Amikor visszanéztem, a mocsok még mindig ott volt Cherokee lakása előtt, és a sárban kapirgált valamit. Akkor befordult egy kocsi az utcába, ő pedig lelépett.

– Mit kerestet?

– Honnan a francból tudnám?

– Aztán?

– Mikor láttam, hogy nem jön vissza, odamentem és körülnéztem.

Hosszú szünet következett. Azután ledobott egy övtáskát a válláról, belekotort, és kivett egy kis, lapos tárgyat.

– Ezt ott találtam, ahol a fickó keresgélt – tolta elé.

Széthajtogattam a patikai staniclit, és kivettem belőle egy olcsó műanyag keretbe foglalt képet. Két férfi mosolygott a vérpermet mögül.

Egyik karjukat összekulcsolták, a másikat felemelték. Középső ujjukkal az ég felé böktek. A jobb oldali Cherokee Desjardins volt, robosztus, élettől kicsattanó.

Amikor felismertem a bal oldali fickót, a torkom összeszorult, szapora lett a légzésem. Jocelyn tovább beszélt, de nem hallottam.

– ...egy szakadt zacskó mellett. Amikor rávilágított a reflektor, megugrott, mint egy nyúl.

A gondolataim cikáztak. Képek villantak fel.

– ...mi a francért akarta. De ki tudja, mi jár egy narkós agyában.

Egy arcot láttam.

– ...bárcsak megnéztem volna jobban!

Egy baseballsapkát láttam.

– ...ez a szarházi megúszhatja.

Arany pettyeket láttam örvényként kavarogni.

– ... nem érdemelt kést a seggébe.

Összeszedtem magam, és közömbös arcot erőltettem magamra.

– Jocelyn, ismer egy Lyle Crease nevű híradóst?

– Angol?

– Igen.

– Nem nézek angol tévét. Miért kérdi ezt? Azt próbálok elmagyarázni, hogy nem Dorsey ölte meg Cherokee-t.

– Valóban – helyeseltem. – Nem ő tette.

De nagyon is pontos elképzelésem volt arról, ki tette.

Miután Jocelyn elment, felhívtam Claudelt. Nem volt bent, de ezúttal hívtam a személyhívóját. Ez elég sürgős, gondoltam, miközben megadtam a számomat. Amikor Claudel visszahívott, elmondtam neki Jocelyn történetét.

– Tudja azonosítani a férfit?

– Nem látta az arcát.

– *Fantastique.*

– Crease az.

– Miért vagy ilyen biztos benne?

– A Desjardins lakásán talált sapkán volt egy USC logó. Crease ott tanult.

– Mi már...

– Beszélte neked Charbonneau a korpáról?

– Igen.

– Nem olyan rég volt szerencsém Crease-zel vacsorázni. Olyan korpás volt a feje, hogy sípályát nyithatna.

– Indíték?

Elmondtam, mit láttam a fotón.

– Szentséges Szűzanyám!
Ritkán kaptam Claudelt szentségtörésen.
– Mi köze ennek a nőnek Dorsey-hoz?
– Nem válaszolt személyes kérdésekre.
– Bízhatunk benne? – A lélegzete fojtottnak hangzott a telefonon keresztül.
– Fura bogár, de hiszek neki.
– Ha félt, miért maradt ott?
– Talán azt hitte, hogy a betolakodó drogot ejtett el, és kaphat egy ingyenadagot.
– Michael Charbonneau beszámolt a beszélgetésekről – újabb zihálás. – Azt hiszem, ideje begyűjteni Mr. Crease-t.
Miután letettük, repülőjegyet foglaltam. Tetszik vagy sem, Kít visszamegy Texasba. És addig se engedem ki a látókörömből.

Mikor hazaértem, unokaöcsémet a zuhany alatt találtam.

– Ettél? – kiabáltam be az ajtón, mikor hallottam, hogy eláll a víz.

– Nem nagyon.

Oké, barátocskám. Én is tudok tésztát főzni.

Leszaladtam a Le Faubourgba kagylóért és zöldségért. Odahaza hagymával és gombával hirtelen kisütöttem a tengeri herkentyűt, azután joghurtos-mustáros-citromos-kapros szószt kevertem, és hozzáadtam. A puhatestű kotyvalékot cérnametéltre szedtem, baguette-tel és salátával tálaltam.

Még Kitet is lenyűgöztem.

Evés közben beszélgettünk, de nem mondtunk sok mindent.

– Milyen napod volt? – kérdeztem.

– Egész jó.

– Mit csináltál?

– Nem sok mindent.

– Itthon voltál?

– Elmentem a metróval valami szigetre, és a parkokban kószáltam.

– Île-Ste-Hélène.

– Igen. Van ott egy strand, és rengeteg ösvény. Jó sima.

Ez megmagyarázta a gördeszkát, amit az előszobában láttam.

– Na és, neked hogy telt a napod? – kérdezte, és kivett a salátamaradékból egy darabka pirított kenyeret.

– Egész jól.

Egy ütődött biztonsági kockázat a laborunkban közönyösséggel vádolt a motorosokkal szemben, és rájöttem, hogy az egyik *szelid motoros* haverod alighanem gyilkos.

– Klassz – mondta Kit.

Nagy levegőt vettem.

– Ma foglaltam repülőjegyet.

– Újabb útra mész?

– Tied lesz a jegy.

– Ajjaj, púp lettem a hátad közepén – a salátástálat fixírozta.

– Kit, tudod, hogy szeretlek, és örülök, ha itt vagy, de szerintem ideje hazamenned.

– Hogy is van a mondás a vendégről és a bűdös halról?¹⁴ Vagy a rokonokról szól?

– Tudod jól, hogy nem erről van szó. De majdnem két hete itt vagy. Nem unatkozol? Nem akarsz találkozni a barátaiddal, és megnézni a hajódat?

Vállat vont.

– Megvárnak.

– Harrynek és apádnak is biztosan hiányzol már.

– Na persze. Csak úgy égett a telefonvezeték a hívásaiktól. – Az anyád Mexikóban van. Nem...

– Tegnap hazaért Houstonba.

– Tessék?

– Nem akartam szólni neked.

– Ó.

– Tudtam, hogy lapátra teszel, ha anya visszaér.

– Miért gondoltad?

Leengedte a kezét, ujjai a tál szélét markolták. Odakint sziréna visított. Halkan, hangosabban, megint halkan. Mikor Kit válaszolt, nem nézett rám.

– Kiskoromban mindig megtartottad a távolságot. Féltél, hogy Harry féltékeny lesz. Vagy mérges. Vagy megsértődik. Vagy feleslegesnek érzi magát. Vagy, vagy...

¹⁴ A mondás, amire utal a szerző, így szól: A vendég olyan, mint a hal – három nap után bűdös lesz (ford.).

Felvett egy kenyérkockát, aztán visszadobta. Olajcseppek hulltak az asztalra.

– Kit!

– Tudod mit? Oka is volt, hogy feleslegesnek érezze magát. Harrynak csak annyit köszönhetek, hogy nem ázott el egy cipődobozban, miután megszülettem. – Talpra szökkent. – Összepakolok.

Felálltam, és megragadtam a karját. Amint felnéztem rá, az arcát elborította a harag.

– Ennek semmi köze Harryhoz! Azért küldelek haza, mert féltetek. Féltetek az emberektől, akikkel találkozol, és attól, amit csinálhatnak. Félek, hogy olyasmibe keveredsz, ami veszélybe sodor.

– Ez baromság! Már nem vagyok kisgyerek. Én hozom a döntéseimet.

Eszembe jutott Rinaldi, a Béka, amint árnyéka a sírra vetődik. Gately és Martineau is döntést hoztak. Halálos döntést. Akárcsak Savannah Osprey. És George Dorsey. Nem engedem, hogy Kit is így járjon.

– Soha nem bocsátom meg magamnak, ha történik veled valami.

– Nem eshet bajom.

– Nem kockáztathatok. Szerintem veszélyes helyzetbe sodortad magad.

– Nem vagyok hatéves, Tempe néni. Kirúghatsz, de nem szabhatod meg többé, mit tegyek.

Az állizmai megfeszültek, az ádámcsutkája fel-le járt.

Mindketten elhallgattunk, tudtuk, közel járunk azokhoz a szavakhoz, amelyek bántóak lennének. Eleresztettem a karját, Kit pedig eltűnt a folyosón. Csupasz talpa halkán surrant a szőnyegen.

Zaklatottan aludtam. Felébredtem, feküdtem a sötétben, és az unokaöcsémre gondoltam. A sötétítő feketéről vörösre változott. Lemondtam az alvásról. Felkeltem, teát főztem, és kivittem a teraszra.

Nagyi kendőjébe burkolózva néztem az odafent elhalványuló csillagokat, és eszembe jutottak a charlotte-i esték. Amikor Katy és Kit kicsik voltak, megkerestük a csillagképeket, és sajátokat nevezünk el. Katy látott a csillagokban egy egeret, egy kiskutyát, és egy pár korcsolyát. Kit egy anyát látott gyermekkel.

Feltettem a lábam, és kortyoltam a forró italt.

Hogyan értethetném meg Kittel, hogy miért küldöm el? Fialat, érzékeny. Elismerésre és biztatásra vágyik.

Elismerésre és biztatásra, de kitől? Miért akar velem maradni? Talán biztos háttérrel nyújtok olyan tevékenységekhez, amiket nem akar felfedni előttem?

Amióta csak megjött, meglepett az apátiája. Míg Katy biztosan vágyott volna azonos korúak társaságára. Kit látszólag megelégedett némi városnézéssel, videojátékokkal, valamint egy idősödő nagynéni és a macskája társaságával. Ez a mostani Kit szöges ellentétben állt azzal a fiúval, akire emlékeztem. Lehorzsolt térdek. Sebek. Törött csontok. Kit örökmozgásának hála Harry már tegeződött a helyi mentősökkel, amíg a fia gyerek volt.

Vajon Kit tényleg itt volt, vagy időről időre elment Lyle Crease-zel? Vagy a Prédikátorral? Vagy a Hiénával? A fáradtság miatt volt letargikus mellettem?

Még több teát ittam. Ezúttal már langyosat.

Elképzeltem a két férfit a vérfolt mögött, és még a meleg tea se vehette elejét a borzongásomnak.

Hibát követek el? Ha Kit nehéz időszakon megy át, jó befolyással lehetnék rá? Ha kétes dologba keveredett, nem lenne biztosabb magam mellett tartani?

Nem. A helyzet túl kockázatosná tenné. Az unokaöcsém Texasban lesz, mire George Dorsey testét elföldelik.

Ahogy kihajnalodott, enyhe zápor sepert végig az udvaromon. Árnyékba vonta a fákat, bokrokat és a barna homokkővet az utca túloldalán. Az élek tompultak, mígnem a város egy Winslow Homer tájképre nem emlékeztetett. Szép akvarell, tökéletes háttér egy nagyszabású temetéshez.

A maradék teát a gyepre öntöttem, és bementem, hogy felkeltsem az unokaöcsémet.

A szobája üres volt.

37

Egy cetlit hagyott a hűtőszekrényen. Ott maradt a helyén, úgy olvastam el; túlságosan remegett a kezem.

Köszönök mindent. Ne aggódj! Barátoknál vagyok.

Barátok?

Majdnem megállt a szívverésem.

Az órára néztem. Dorsey temetéséig alig több mint egy óra volt hátra.

Hívtam Claudelt a személyi hívóján, azután kávéfőztem, felöltöztem és beágyaztam.

Negyed nyolc.

A kávémat kortyolgattam, és tépkedtem a bőrt az egyik körmöm körül.

A föld forgott. A földkéreg rétegei mozogtak. Öthektárnyi esőerdő tűnt el a földről mindörökké.

Kimentem a fürdőszobába, megfésülködtem, kisminkeltem magam, és visszatértem a konyhába egy második csésze kávéért.

Fél nyolc. Hol a francban van Claudel?

Vissza a fürdőszobába, ahol bevizeztem és átfésültem a hajam. Épp a szájuhanyért nyúltam volna, amikor megszólalt a telefon.

– Nem hittem, hogy ilyen korán kelő vagy – Claudel.

– Kit elment.

– *Cibole!*

Autók zaját hallottam a háttérből.

– Hol vagy?

– A templom előtt.

– Hogy fest a dolog?

– Mint egy panoptikum a hét főbűnről. A lustaság és a falánkság erősen jelen van.

– Gondolom, nem láttad Kitet.

– Nem, de ebben a tömegben Fidel Castrót se biztos, hogy kiszúrnám.

– Crease?

– Semmi nyoma.

Észrevettem, hogy egy pillanatra visszatartja a levegőt.

– Mi az?

– Charbonneau-val kutattunk még egy kicsit. '83 és '89 között Lyle Crease nem titkos ügynökséget játszott, hanem külföldi tudósítót. De legfeljebb a börtönőrének adott le riportokat.

– Sitten volt? – kérdeztem ijedten.

– Hat évet húzott le a határtól délre.

– Mexikóban?

– Juárezben.

A szívem ismét életre kelt, és hevesen kalimpált.

– Crease gyilkos, és Kit talán vele van. Tennem kell valamit. Claudel hangja rendőrösen fagyosra váltott.

– Eszébe ne jusson hősködni, Ms. Brennan! Ezek a motorosok úgy néznek ki, mint a vérszagra gyűlő cápák. Elfajulhatnak a dolgok.

– És könnyen lehet, hogy Kit lesz az egyik zsákmányuk!

Hallottam, hogy elcsuklik a hangom, ezért elhallgattam, hogy összeszedjem magam.

– Kiküldök egy járőrökcsit, hogy begyűjtse Crease-t.

– Gondolod, hogy a temetésre tart?

– Ha idedugja a képét, lekapcsoljuk.

– És ha közben egy tizenkilenc éves kölyköt is lekapcsolnak? – Már-már kiabáltam.

– Csak annyit mondhatok, ne gyere ide. – Akkor találj meg a rohadékot!

Alig tettem le, amikor megszólalt a mobilom.

Kit!

A hálósobába rohantam, és kivettem a telefont a táskámból. A hang reszketett, mint egy gyereké hosszú sírás után.

– Tudnia kell, mit akarnak csinálni.

Először összezavarodtam, aztán felismertem a hangot, és végre felfogtam, miről van szó.

– Kik, Jocelyn?

– Valakinek tudnia kell, mit akarnak csinálni ezek a mocskos Eretnékek – erősen beszívta a levegőt az orrán keresztül.

– Mondja el!

– Mészárszéket csinálnak a városból, és a kölykéből darált hús lesz.

Görcsbe rándult a gyomron a rémülettől.

– Hogy érti ezt?

– Tudom, mire készülnek.

– Mi köze ehhez az unokaöcsémnek?

– Pénz és védelem kell! – Most már határozottabb lett a hangja.

– Mondja el, amit tud!

– Csak ha megegyezünk.

– Nincs felhatalmazásom tárgyalni.

– De tudja, kinek van.

– Próbálok segíteni – mondtam. – De tudnom kell, ha veszélyben van az unokaöcsém.

Csönd. Aztán:

– Picsába! Úgyis halott ember vagyok. Találkozunk a Guy Métrobán húsz perc múlva! A nyugat felé induló peronon.

A hangja megadó volt.

– Tíz percet várok! Ha késik, vagy hoz valakit, elmegyek, és keresztet vehet az unokaöccsére.

Néma csend.

Hívtam Claudel személyi hívóját, és meghagytam a számomat. Aztán a telefonra meredve a lehetőségeket latolgattam.

Claudel elérhetetlen volt. Nem várhatok, míg visszahív.

Quickwater.

Ugyanúgy

Azt nem mondta Claudel, hogy ne menjek a metróba. Találkozom Jocelynnel, azután felhívom a rendőrnnyomozót, ha megtudtam valamit.

Beírtam a Carcajou-központ számát, de végül nem nyomtam meg az elküldés-gombot. A telefont beraktam a táskámba, és kisiettem az ajtón.

Jocelyn az alagút végénél ült, vászontáskát tartott az ölében, egy másikat pedig a lábához tett a földre. Egy sarokpadot választott, mintha a betontámla védelmet nyújtana a szörnyűség ellen, amitől fél. A hüvelykujja körmét rágesálva figyelte a sínek mindkét oldalán ácsorgókat.

Észrevet, és követte a mozgásomat. A peron közepén maradtam, a pulzusom dübörgése a fülemben elnyomott minden külső zajt. Meleg, áporodott volt a levegő, mintha föld alatti utazók tízezrei lélegezték volna ki és be előttem. Savas ízt éreztem a számban, nagyot nyeltem.

Jocelyn némán figyelte, ahogy a padra ülök. Krétafehér bőre lilának tűnt a neonfényben, a szeme fehérje sárgának.

Szólni akartam, de egy kézmozdulattal megállított.

– Csak egyszer mondom el, aztán megyek. Én beszélek. Maga figyel. Nem szóltam semmit.

– Drogos vagyok. Mindketten tudjuk. Kurva vagyok, és hazug disznó – a szeme a peronokon gyülekező arcokat figyelte nyúzott, riadt tekintettel.

– Nagy szar az egész. Én is ugyanolyan cserkész-tábor-tonhalas rolád háttérrel kezdtem, mint maga. Csak valahol félúton beléptem a szörnyek klubjába, és azóta sem tudok kilépni.

A lila árnyaktól hullaszerű lett a szeme.

– Az utóbbi időben sok időt töltök utálattal. Utálok mindent és mindenkit ezen a földön. De leginkább magamat utálok.

Letörölt egy fényes cseppet az orra alól.

– Az a vég, amikor nem tud belenézni egy tóba, elmenni egy tükör vagy kirakat előtt, mert gyűlöli azt, ami visszánéz.

Felém fordult, agyimosott szemében gyűlölet és büntudat izzott.

– Lehet, hogy megölnék, amiért beszélek magával, de ki akarok szállni. És azt akarom, hogy megfizessenek.

– Mit ajánl?

– A „Pók” Marcotte-ot és a kislányt.

– Hallgatom.

– George Dorsey volt. Halott, úgyhogy mindegy – félrenézett, aztán megint az arcomra.

– Az Eretnekek Marcotte-tal fizettek vissza a Viperáknak a Vaillancourt testvérekért. George és egy Sylvain Lecomte nevű teljes jogú tag nyírták ki. A kölyök véletlen volt.

Egyik csizmás lábát nekinyomta a táskának.

– George azt hitte, ez a belépője a tutiba. De az Eretnekek kinyírták, mert azt hitték, hogy felnyomja Lecomte-ot – felhorkant, és megbillentette a fejét. – George tényleg várt engem a Cherokee-gyilkosság közelében. Amikor a Carcajou bevarrta, és elhívta magát, az Eretnek testvérek úgy döntöttek, kinyírják, mielőtt beköpi Lecomte-ot. Nagy vagány ez a Lecomte, mi?! Kinyírt egy kölyköt. Nagy mocsok – köpött egyet.

– Még valami?

Jocelyn vállat vont.

– A St-Basile-i sírok. Kilenc éve vagyok köztük. Van mit felajánlanom.

– Tanúvédelemről beszél?

– Pénzt akarok, és lelépni.

– Rehab?

Vállat vont.

– Na és Cherokee?

– Felhozta a lány csontjait északra. Leírtam a sztoriját. Akkor adom oda, ha biztonságban vagyok, jó messze innen.

Úgy hangzott, mintha maga se hinne benne.

– Miért pont most?

– Leselejtezték Dorseyt. Elvégezte nekik a melót, és kidobták.

Megrázta a fejét, és tovább pásztázta a tömeget.

– Én pedig olyan lettem, mint ők – a szeméből áradt az önutálat. – Én nyomtam fel a riportert.

– Milyen riportert?

– Lyle Crease-t. Gondoltam, hogy van valami, amikor róla kérdezett. Úgyhogy aznap este megnéztem a híradót. Őt láttam aznap este Cherokee-nál. Benyögtem a nevét a Viperáknak egy adag kokóért.

– Jesszusom!

– Rohadt narkós vagyok, mi? – Szinte olyan volt, mint egy sikoly – Amikor kezdesz szétesni, és összedől a világ, az anyádat is eladnád egy löketért. De más okom is volt rá.

A keze remegni kezdett, és a homlokához nyomta az ujjait.

– Később felhívtam Crease-t, és megbeszéltem vele egy találkozót a temetőben – megint az az önutálattal teli nevetés. – Nyertem még egy utat a kokómennyországba.

– A Viperák kérték, hogy megszervezze a találkozót?

– Ja. Le akarják kapcsolni Crease-t, és néhány Eretneket is.

– De mi köze mindennek az unokaöcsémhez? – A szám úgy kiszáradt, hogy beszélni is alig tudtam.

– Crease azt mondta, ne próbálkozzam semmi huncutsággal, mert vele lesz a kölyök is.

Egy szerelvény dübörgését hallottam az alagútból.

Jocelyn megint a fejét rázta. Az arca elszántságnak tűnt profilból.

– Ez a temetés egy nagy snuff film¹⁵ lesz, és az unokaöccse főszerepet kaphat benne.

Éreztem, hogy változik a légnyomás, és a dübörgés hangosabb lett. A szemben lévő oldalon az utasok közelebb léptek a peron széléhez.

¹⁵ Snuff filmnek az olyan filmet hívják, amely valakinek a halálát mutatja be. Ilyen például, amikor egy bűnöző videóra veszi, ahogy végez az áldozatával. A snuff szó jelentése egyébként a gyertyát elkoppintani. Először Edgar Rice Burroughs használta a kifejezést a halál színönimájaként az egyik Tarzan regényben (*ford.*).

Jocelyn tekintete rászégeződött valamire a túloldalon. A szeme csodálkozva meredt ki a kapucni alól, aztán elkerekedett a felismeréstől.

– Lecom... – sikította, és keze a táska cipzárjához nyúlt.

Bedübörgött a metró.

Jocelyn feje hátrahanyatlott, sötét felhő terjedt szét mögötte a falon. A betonra dobtam magam, és mindkét kezemmel a fejemet védtem.

Fékek csikorogtak és sziszegtek.

Próbáltam bemászni a pad mögé, alá, bárhová. A falhoz volt csavarva! Nem volt hová menni.

Az ajtók kinyíltak. Ingázók szálltak ki és be.

A mi oldalunkon sikolyok. Arcok fordultak felénk. Ijedtség. Rémület.

A szerelvény eldübörgött.

A hangok megváltoztak. Pánik. Futó emberek.

Miután egy teljes perc eltelt újabb lövés nélkül, óvatosan felálltam. Csont – és agyvelődarabkák kenődtek a kabátomra. A gyomrom felfordult, és epét éreztem a számban.

Hangok. Angol. Francia.

– *Attention!*

– *Sacrifice!*

– Hívják a rendőrséget!

– *Elle est morte?*

– Már úton vannak!

– *Mon Dieu!*

Felfordulás. Futás a liftekhez.

Jocelyn teste kicsavarodva, nyál csorog a szája sarkából. Vizelet- és ürülékszagot éreztem, és vér folyt a padra és a padlóra.

Cherokee-t láttam magam előtt.

Aztán másokat, gyors egymásutánban villantak fel. Gately. Martineau. Savannah Osprey. Emily Anne Toussaint.

Nem akadályozhattam meg a halálukat, mint ahogy nem is én okoztam őket. Jocelynen sem segíthettem. De nem hagyom, hogy az unokaöcsém legyen a következő áldozat. Azt nem engedem. Megakadályozom, hogy a motorosok halált osztogassanak. Nem tehetik Kittel. Harryvel. Velem.

Remegő lábakkal indultam a liftekhez. Felmentem a felszínre, és magával sodort a tragédia helyszínéről menekülő gyalogosok áradata. Már is két járőr-kocsi zárta el a bejáratot. Az ajtajuk nyitva, a villogóik

bekapcsolva. A távoli szirénák arról árulkodtak, hogy a többiek is úton vannak már.

Maradnom kellett volna, elmondanom a történeteket, és a rendőrségre bízni a többit. Hányingerem volt, és undorodtam a mészárlástól, amit úgy tűnt, képtelenek vagyunk megállítani. Valóságos fizikai fájdalmat okozott a Kit miatt érzett félelmem, legyőzte az ítélőképességemet és a kötelességtudatomat.

Kitörtem a tömegből, és futni kezdtem.

38

Még mindig remegett a kezem, amikor beléptem néma lakásomba. Kiáltottam, de nem vártam választ.

Előástam az aktatáskából a borítékot, amit Charbonneau hozott Roytól. Átnéztem a protokollt, ellenőriztem az órámot, és a garázsba rohantam.

Bár már túl voltunk a csúcsidőn, Centre-ville-ben még mindig állt a forgalom. Lassan, alig járó motorral araszoltam én is előre. A szívem kalapált, a kezem izzadtan fogta a kormányt, mígnem végre kiszabadultam, felrobogtam a hegyre, és beálltam egy parkolóba a Lacaux Castorsszal szemben.

A temetők a Chemin Remembrance domb felőli oldalán követték egymást; a halottak városai terültek el ameddig a szem ellátott. Roy térképe szerint Dorsey parcellája a kerítés közelében volt, húsz méterre a déli kaputól. A temetési menet keletről érkezik, és pont az ellenkező oldalon lép a temetőbe, mint ahol én ültem a kocsimban.

A farmerembe töröltem a kezem, és megnéztem az időt.

Hamarosan.

Kora délelőtt többnyire kevesen voltak a hegyen, ma azonban gyászolók lepték el a domb alját, és körbevették a kapuhoz vezető behajtót. Mások a temető fái és sírkövei között bóklásztak. Már-már szürreálisnak tűnt ez a képmutatás. Az Eretnekek és a Rockmasinák olyan nagy csinnadrattával gyászolták volt bajtársukat, mintha nem is ők maguk ölték volna meg.

Rendőrökkel teli járőrökcsik várakoztak a Remembrance mindkét oldalán. A fények villogtak, az adóvevők sercegtek. Bezártam a kocsit,

átszaladtam az úton. Megcsúsztam a két úttestet elválasztó sávban kibúvó friss fűvön. A domboldalon végigsietve a körülöttem hömpölygőket szemléltem. A többségük fiatal fehér férfi volt. Láttam Charbonneau-t egy kocsinak dőlve, de Crease-nek és Kitnek semmi nyoma nem volt.

Egy egyenruhás rendőr állta utamat a kapunál.

– Megállni! Lassítson, hölgyem! Sajnálom, de rövidesen egy temetés kezdődik, ezt a bejáratot lezártuk. Tovább kell mennie!

Mindkét karját széttárta, mint aki fél, hogy erőszakkal kell visszatartania.

– Dr. Temperance Brennan – azonosítottam magam –, Carcajou.

Az arcán gyanakvást láttam. Épp szólni akart, amikor éles füttyszó hasított a levegőbe, mintha valaki egy kutyát hívna. Mindketten megfordultunk.

Claudel egy kis emelkedőn állt, nem messze Dorsey sírhelyétől. Mikor látta, hogy felkeltette a figyelmünket, a kezével felénk intett. Az őr rám mutatott, Claudel pedig bólintott. A rendőr kétkedő arccal, de beengedett a kapun.

A Mont-Royal temetői különös, mégis gyönyörű helyek. Több hektárnyi méltóságteljes táj, és tekintélyes temetői épületek követik a hegy vonulatait. Mont-Royal. A zsidó temető. A Notre-Dame-des-Neiges.

Az utóbbi a katolikus halottaké. Egyeseket díszes sírkövek és emlékművek alá temetnek, másokat egyszerű fejfával, tíz évre kiváltott sírhelyekbe. A tizenkilencedik század közepe óta több mint egymillió lelket helyeztek örök nyugalomra a temető kovácsoltvas kerítése mögött. A komplexumban található mauzóleumok, krematórium, kolumbárium, a tradicionálisabbak számára pedig hagyományos sírhelyek.

Van külön szekció a lengyeleknek. A vietnamiaknak. A görögöknek. A franciáknak. Az angoloknak. A látogatók kérhetnek térképet, amin feltüntetik a montreali hírességek sírjait. A Dorsey család a Troie részlegben nyugodott, nem messze Marié Traverstől, aki a harmincas években La Bolduc néven volt ismert énekesnő.

Ennél sokkal fontosabb volt az a körülmény, hogy a mai temetés kevesebb mint tíz méterre zajlik majd a Chemin Remembrance-tól. Roy tanácsadói szerint, ha leszámolást terveznek, a temető a legvalószínűbb helyszín. És a legnehezebben biztosítható.

Felsiettem a kavicsúton, és csatlakoztam Claudelhez. Nem fogadott túl szívélyesen.

– Mi a franc ütött beléd?

– Kit Crease-zel van, és idejönnek – lihegtem.

– Hiába beszélek magának, Ms. Brennan? – A szeme beszéd közben is a tömeget pásztázta. – Máris történt egy gyilkosság.

Felvillantak bennem a metróban történtek. Jocelyn, amint keres. Jocelyn fájdalmas görcsben.

– Ott voltam.

– Micsoda? – Claudel rám nézett, aztán a kabátomra száradt vérre és agyvelőre.

Elmondtam neki mindent.

– Elhagytad a helyszínt?

– Nem tehettem semmit.

– Nem magyarázom el, amit úgyis tudsz.

– Meghalt! – csattantam fel.

Félelem, düh és büntudat kavargott bennem, és Claudel rideg hozzáállása sem segített. Éreztem, hogy mindjárt elsírom magam.

Ne! Csak könnyeket ne!

Ekkor Claudel Carcajou-beli partnere tűnt fel mellettünk. Quickwater Claudelhez lépett, halkan mondott neki valamit, és elment anélkül, hogy észrevett volna. Pillanatokon belül ismét feltűnt alattunk, átküzdötte magát a sírkövek között, és egy rózsaszín gránitobelisztk mellett helyezkedett el.

– Ha azt mondom, hasra, fedezékbe bújssz. Nem kérdezel. Nem hősködsz. Megértetted?

– Meg.

Nem folytatta a beszélgetésünket.

Nem bántam. Nem akartam hangot adni Kit iránti aggódásomnak. Féltem, hogy ha szavakba öntöm a veszélyt, valósággá válhat. Majd később beszélek Lecomte-ról.

Eltelt öt perc. Tíz. Figyeltem a gyászolókat. Öltönyök keveredtek láncokkal, horogkeresztekkel, szegecsekkel és bandanákkal.

Előbb hallottam meg a zajt, mint ahogy feltűnt a menet. Halk neszként indult, és morajlássá erősödött, amikor két járőrközi fordult be a sarkon, azután a halottasköcsi, egy limo, és még vagy fél tucat autó. Ezt motoros menetoszlop követte, négy közvetlenül az autók

mögött, utána pedig kettesével-hármasával. Hamarosan ellepték az utat a motorok. Nem láttam a menet végét.

A nap megcsillant a sok krómon, ahogy a menet lelassult és befordult a temetőbe. A levegőt motorok és sebességváltás zaja töltötte meg, amint a motorosok felbontották az alakzatot, és a bejárat körül gyülekeztek. Zsíros Levi's farmeres, szakállas, napellenzős férfiak kászálódtak le a járgányról, és indultak a bejárat felé.

Claudel összeszűkül szemmel nézte, ahogy a temető emberi állatkertté változik.

– *Sacré bleu!* Nem lett volna szabad beengedni őket a kerítésen belülre.

– Roy szerint az lehetetlen.

– Francba az állampolgári jogokkal. Rács mögé a férgekkel. Az ügyvédek meg csináljanak, amit akarnak.

A menet balra fordult, és tovább kígyózott a Troie parcellát övező sétányon. Amikor megálltak, öltönyös férfi lépett a limóhoz, és kinyitotta a hátsó ajtaját. A bent ülők ijedt arccal szálltak ki, mint akik nincsenek ilyen személyes gondoskodáshoz szokva.

Láttam, hogy a temetés főszervezője egy világoszöld baldachin alatt felállított kinyitható székekhez vezeti őket. Egy öregember régi öltönyben. Két matróna feketében, a nyakukban hamis gyöngysor. Egy fiatal nő virágos ruhában. Egy fiú, a dzsekije ujjja nem ér a csuklójáig sem. Egy idős pap.

Barátok és rokonok szálltak ki az autókból; Dorsey családja összegyűlt. Csevegő, kiáltozó patkót formáltak a baldachin körül. A sírhely letakarva várt, akárcsak egy beteg a műtétet.

Nyolc vászonkabátos, napellenzős férfi gyűlt a halottaskocsi köré. A ceremóniamester intésére egy segéd kesztyűket nyújtott nekik, amit egy fejkendő behemót félretolt. A koporsóvivők csupasz kézzel emelték ki a kocsiból a koporsót, és a baldachin felé indultak vele, roskadozva az elhunyt súlya alatt.

Felettem libegtek a faágak, virág és frissen ásott föld illatát éreztem. A motorok megálltak. Zokogás hallatszott a baldachin alól, a szellő felkapta, magával vitte a közelben nyugvók sírja fölött.

– *Sacré bleu!*

Amikor odafordultam, Claudel a kaput bámulta. Követtem a tekintetét, és belém nyilallt a félelem.

Crease és Kit a bejáratnál tolongók között tört előre. Elmentek a gyászolók alkotta félkör mellett, és megálltak egy életnagyságú bronzangyal takarásában. Karjait az ég felé nyújtotta, mint aki a vizet tapossa.

Szólni akartam, de Claudel elnémított a kezével. Felemelte az adóvevőjét, és lenézett a partnerére. Quickwater apró mozdulatot tett először jobbra, azután előre.

Odanéztem, ahová Quickwater mutatott. A gyászolók mögött, félig takarásban a sírok és a fák között férfiak álltak, akik nem a szertartást figyelték. Claudelhez és Quickwaterhez hasonlóan a szemük sose állt meg, és adóvevő volt náluk. Ám a Carcajou-nyomozókkal ellentétben tetoválások ékeskedtek rajtuk, és bakancsot viseltek.

Kérdően néztem Claudelre.

– A Rockmasinák biztonsági emberei.

A baldachin alatt a pap felállt, és kinyitotta az imakönyvét. Kezek emelkedtek és hulltak alá, keresztet vetettek. Miskönyvoldalak peregettek amint a pap megkezdte a halotti rítust, és kinyújtott kézzel csendre intette a gyászolókat. A szellő játszott a szavakkal, némelyiket ellopta, másokat körbevitt.

– *...ki vagy a mennyekben, szentel...*

Mellettem Claudel megdermedt.

Egy férfi tűnt fel a betonkripták között, mintegy húsz méterre nyugatra. Fejét lehajtva közeledett a baldachinhoz.

– *Jöjjön el a te országod... akaratod...*

Lepillantottam Quickwaterre. Le se vette a szemét a Rockmasinák őrségéről. Az egyik beleszólt az adóvevőjébe. Valahol messzebb egy másik hallgatta. Quickwater figyelte őket, aztán felemelte a készülékét.

Claudel meghallgatta, amit a partnere mond, de közben folyamatosan a sírhoz közeledő férfit figyelte.

– *... bocsásd meg... az ellenünk vétkezőknek...*

– Baj van? – kérdeztem, amikor véget ért az eszmecsere.

– A pasas nem a Rockmasinák tagja. Talán a Banditáké, de a biztonsági őrök nem biztosak benne.

– Honnan...?

– Quickwater tud szájról olvasni.

– Felismered a pasast?

– Nem zsarú.

Tűkön ültem. Mint sokaknak a tömegben, az újonnan érkezettnek is bandana fedte az arca alsó részét, és szemellenző árnyékolta a szemét. De valami nem stimmel nála. A kabátja túl vastag volt az időjáráshoz képest, és túlságosan az oldalához szorította a karját.

Hirtelen egy dzsip dübörgött végig a Remembrance-on, és a kerítés felé kanyarodott. Ugyanekkor felbömbölt egy motor, és áttört a kapun.

Az ezután következő események egy örökkévalóságnak tunktek, és szinte lassított felvételen követték egymást. Később megtudtam, hogy az egész nem tartott két percnél tovább.

A motorosok alkotta patkóból egy férfi félrepördült, és a baldachin egyik oszlopa mögé rejtőzött. Sikoltozás. Lövések. A sátor összedőlt. A tömeg egy pillanatra megdermedt, majd szétszóródott.

– Hasra!

Claudel erősen hátba lökött, a földre csapódtam.

Egy szakállas férfi mászott ki a sátor alól, és széttárt karral egy kő Jézus felé szaladt. Félúton a háta ívbe görbült, és elesett. Tovább vonszolta magát a földön, de a teste összerándult, és nem mozdult többé.

Földet köptem ki a számból, és próbáltam körülnézni. Egy golyó csapódott mögöttem a gesztenyefába.

Amikor ismét felnéztem, a kabátos, bandanás pasas egy boltozat mögött állt, és a kripta alja felé hajolt. Mikor felállt, a nap megcsillant a félautomata fegyver fémjén, ahogy felhúzta. Azután maga mellé engedte a kezét, és a vizet taposó angyal felé indult.

Belém nyilallt a félelem.

Gondolkodás nélkül az ösvény felé kezdtem kúszni.

– Vissza, Brennan! – kiáltotta Claudel.

Nem törődtem vele. Feltápaszkodtam és lemásztam a dombról a túloldalon, hogy elkerüljem a tűzharcot. Lehajolva, sírkőtől sírkőig szaladva haladtam a szobor felé, amely az unokaöcsémet takarta.

Pisztolyok és félautomata fegyverek dübörögtek körülöttem. Az Angyalok bosszúból mézszárlást tartottak, a Masinák emberei pedig viszonozták a tüzet. Golyók kopogtak a sírköveken. Egy gránitszilánk az arcomnak csapódott, és valami meleg folyt a bőrömrre.

Ahogy egyik oldalról megkerültem a szobrot, a kabátos férfi is feltűnt a másikon. Crease és Kit pont kettőnk között állt. A gyilkos felemelte a fegyverét és célzott.

Crease maga elé rántotta Kitet, hogy fedezze magát.

– Földre! – kiáltottam. Izzadság csorgott a hajamból, és hidegnek éreztem a szelet az arcomon.

Eltartott egy pillanatig, hogy Kit felfogja a helyzetet. Aztán megpördült, és a térdével erősen a riporter lába közé rúgott. Crease karja felemelkedett, és a szája tökéletes O-alakra kerekedett, de egyik kezével erősen szorította Kit ingét.

Kit jobbra pördült, de Crease erősen megrántotta, épp amikor az orvlövész meghúzta a ravaszt. Fűlsiketítő hang visszhangzott a fölénk tornyosuló bronztestről és szárnyakról. Az unokaöcsém a földre dőlt, és nem mozdult.

– Ne! – Kiáltásomat elnyomta a motorok és a lövöldözés zaja.

Újabb fűlsiketítő robaj. Láttam, hogy lyuk nyílik Crease mellkasán, és vörös folyadék patakzik le a mellén. Egy pillanatra megdermedt, aztán Kit mellé zuhant.

Észrevettem, hogy egy alak kerüli meg a szobrot. Előreugrottam, hogy eltakarjam Kitet: a keze tétován matatott valamit, és a hátán vörös folt terjedt.

Az alak megnőtt, kitöltötte az angyal és a szomszédos sír közti teret. Lábát szétvetette, pisztolyát két kézzel fogva a fölénk tornyosuló lövöldöző felé fordult. A pisztoly csöve megvillant. Újabb fűlsiketítő robaj. Crease gyilkosának a szeme felrobbant, vér bugyborékolta a szájából, és mellém zuhant a földre.

A butángáz lángjánál is kékebb szemet láttam. Aztán Ryan sarkon fordult, és eltűnt.

Ekkor Quickwater vágódott ki az angyal alól, megragadott Kittel együtt, és a talapzathoz húzott bennünket, majd Crease-nek és gyilkosának hanyatt fekvő teste fölé kuporodva széles ívben körbepásztázott, a pisztolyát előrenyújtva. A szobrot használta fedezéknek.

Próbáltam nyelni, de a szám száraz volt, mint a sivatag. Golyók záporoztak körülöttem, és megint föld – és virágillatot éreztem. Kis búvóhelyünkről mindenfelé futó alakokat láttam.

Quickwater szeme körbejárt, teste ugrásra készen összekuporodott. A távolban szirénázást, motorzúgást hallottam, aztán egy robbanást.

Egekbe szökött adrenalinnal az unokaöcsém hátán tátongó lyukra nyomtam a kezemet, a mellkasán lévőre pedig próbáltam zsebkendőt szorítani. Az idő elvesztette a jelentőségét számomra.

Aztán minden elhallgatott. Látszólag semmi nem mozdult.

Quickwater mögött zilált, zokogó embereket láttam előmászni a sátorponyva alól. Motorosok jöttek elő a búvóhelyeikről, és csoportokba verődtek. Dühös arccal rázták az öklüket, mintha fölhergelt hiphop rajongók lennének. Mások mozdulatlanul heverték a földön. Ryant sehol se láttam.

Messze, a hegy aljánál szirénák üvöltöttek. Quickwaterre néztem, a tekintetünk találkozott. A szám remegett, de nem jutottam szóhoz.

Quickwater felém nyúlt, vért törölt le az arcomról, azután gyengéden kisimította a hajamat az arcomból. A szeme mélyen az enyémbé fűrődött, nyugtázva azt, amit láttunk, a közös titkunkat. A mellkasom zihált, és könnyek égették a szemhéjamat. Elfordultam, nem akartam szemtanút a gyengeségemhez.

A pillantásom egy parányi, műanyagba foglalt portréra esett, amit az angyal lábához tettek. Komoly, réges-rég halott arc nézett rám. A sok évi eső és napsütés elhalványította.

Nem, Istenem. Kérlek ne! Kitet ne!

Lenéztem az ujjaim között szivárgó vérré. Kitört belőlem a sírás. Erősebben nyomtam a sebet, lehunytam a szemem, és imádkoztam.

39

- Mi a fenét akartál csinálni? – kérdezte Charbonneau.
- Nem terveltem ki előre. Ösztönösen cselekedtem.
- Fegyvertelen voltál.
- A jogos félelem felfegyverzett.
- Ritkán győz le egy félautomatát.

Egy hét telt el a Notre-Dame-des-Neigesben kitört lövöldözés óta, és már vagy egy tucatszor átrágtuk a történeteket. Charbonneau a laboromban állt, és nézte, ahogy becsomagolom Savannah Osprey csontjait a szállításhoz.

A DNS-elemzés pozitív lett, ami összekapcsolta a Myrtle Beach-i maradványokat a St-Basile-le-Grand-on talált csontokkal. Kate Brophy kiderítette, hogy Savannah anyja meghalt, viszont talált egy anyai nagynénit. A temetésre Észak-Karolinában kerül majd sor.

Elszomorodtam, valahányszor elképzeltem a lehangoló szertartást. Amennyire örültem, hogy megtaláltam és azonosítottam Savannah-t,

annyira elszomorított az élete. Olyan fiatal és törekeny volt, testi fogyatékoság gátolta, magányos volt, az apja gyűlölte, halálában pedig elhagyta az anyja. Eltöprengtem, lesz-e valaki, aki törődik majd a sírjával.

– Mit gondolsz, Savannah önként ment Myrtle Beach-re? – kérdeztem, témát váltva.

– Crease szerint igen.

– Rossz döntés volt – magam elé képzeltem a sápadt kamaszt, és eltűnődtem, mi vehette rá.

– Igen. Halálos döntés.

Charbonneau-ra néztem. Csodálkoztam, mennyire eltalálta a gondolatomat. Túl sok halálos döntés született. Gately és Martineau. Jocelyn Dion. George Dorsey. A temetőbeli támadásért felelős Pokol Angyalai. És csaknem halálos döntések. Kit és Crease, akik mindketten túléltek.

Egy Pokol Angyalai halálosztagot küldtek az USA-ból Crease kivégzésére, mert Jocelyn őt nevezte meg, mint Cherokee Desjardins gyilkosát. Az Angyalok meg akarták üzeni, hogy a bajtársuk megölése büntetéssel jár, és egy nagy nyilvánosságú fórumot választottak az üzenet kézbesítésére. A Crease-re küldött orvlövésznek motoron kellett volna menekülnie. A motoros elmenekült, de a lövész nem. Ryan és Quickwater gondoskodott erről, bár a hivatalos verzió nyilván más lesz.

A dzsipben ülők nem ismerték a terepet, és a rendőrök elől menekülve lezuhantak a hegyről. Akik elől ültek, meghaltak, egy harmadikat súlyos sérülésekkel vittek kórházba. A rutinellenőrzés kiderítette, hogy elfogató parancs van ellene New Yorkban gyilkosságért. A férfi némi együttműködést tanúsított, mivel jobban tetszett neki az északi szomszéd halálbüntetést nem ismerő hozzáállása a saját államánál. Úgy gondolkodott, jobb egy életfogytiglan Kanadában, mint a halálos injekció New Yorkban, jöllehet 1963 óta nem végeztek ki ténylegesen senkit.

Crease egy hatórás műtéttel megúsza, de még mindig az intenzíven volt. Közreműködésének a története egyre hosszabb lett, ahogy mind többször tért magához.

Crease és Cherokee az Angyalokhoz csapódott a nyolcvanas évek elején. Utóbbi csatlakozni akart, az előbbi diplomázni, de elbűvölte a motoros életforma. Kettőjüket pedig a közös kanadai gyökerek hozták össze.

Crease szerint ő és Cherokee a Myrtle Beach-i kiránduláson találkoztak Savannah Ospreyjel. Később a buli elszabadult, és Savannah el akart menni. Elfajultak a dolgok, Savannah-t megfojtották, Cherokee pedig elrejtette a testet az erdőben.

– Crease beismerte, hogy részt vett a lány megölésében?

– Tagadja, de beismeri, hogy visszatértek, amikor Cherokee úgy döntött, összeszedi a csontokat a klubház kidekorálására.

– A rohadtak!

Savannah maradványaira néztem. Ugyanaz a düh és iszonyat öntött el, mint amikor megláttam a fotót, amit Jocelyn hozott el Cherokee lakásából. Azonnal megismertem a koponyát az oldalán lévő kis lyukról. A koponya egy falon lógott, a lábszárcsontok pedig alatta keresztben, mint egy kalózlobogón. Crease és Cherokee a hátborzongató szimbólum alatt pózoltak, egy ujjal tisztelegve.

– Hol készült a kép? – Most kérdeztem meg először.

– A Viperák klubházában, St-Basile-ben. Crease és Cherokee a Savannah megölése utáni télen mentek vissza Myrtle Beach-re. Megnézték a testet. A bádog alatt megtalálták a koponyát és a lábszárcsontokat. A többit széthordták az állatok. Mivel úgy vélték, egy koponyával nagy sikert arathatnak a testvérek előtt, úgy döntöttek, az épen maradt darabokat visszahozzák Québecbe.

Szólni se tudtam az undortól.

– Savannah csontjai évekig díszítették a bár, mígnem a Viperák megijedtek a rendőröktől, és eltemették őket az erdőben.

– Miért ilyen közel Gatelyhez és Martineau-hoz?

– A sírok közelsége csak véletlen. Gately és Martineau esete simán üzlet volt. '87-ben az Angyalok szemet vetettek egy bárra, ami Gatelyé volt. Így szerezték meg. Martineau Gately barátja volt, és rálőtt egy Angyalra, aki összehalézott Gatelyvel a bárban.

– Rossz ötlet!

– Az bizony.

– Ha Crease ártatlan az Osprey-gyilkosságban, miért volt olyan fontos visszaszereznie a képet?

– Félt, hogyha a csontok a címlapokra kerülnek, kitudódhat a múltja, és vége a karrierjének.

– Tehát megölte érte Cherokee-t.

– Ezt még nem göngyöltöttük fel, de meglesz. Ezért a gyilkosságért silány élete hátralévő részét rács mögött tölti.

– Tagadni fog bármilyen kapcsolatot a fotóval, és az egyetlen szemtanútok már nem beszélhet.

Jocelyn már megérkezett a központi halottasházba.

– Akkor a korpá lebuktatja.

Na és, ha a DNS nem meggyőző?

– Nem számít. Sáros, és meg fog törni.

Legalábbis ezt hittük további kilenc óráig.

A kórházban behúzták a sötétítőket, a szobát a roletták közt beszűrődő napfény töltötte be. Kit egy talk show-t nézett, bár a hangot teljesen kikapcsolta, Harry pedig egy divatmagazint lapozgatott. Bár Kitet már négy napja kiengedték az intenzív osztályról, az arca még mindig fehér volt, a szeme pedig úgy festett, mintha lila festéket kentek volna alá. A mellkasát bekötözték, és infúziós tű állt ki a bal karján a vénájából. Felélénkült, mikor meglátott.

– Hogy vagy? – kérdeztem, és megdöngöltem a karját.

– Fáj a bibi.

– Hoztam még virágot – csicseregtem, és kinyújtottam a csokrot, amit a kórházi virágárusnál válogattam össze. – Íme, a Tavasz Százszorszép Csokor. Garantáltan feldobja a legszomorúbb lelket is.

– Lassan külön engedélyt kell kérnünk, annyi fotoszintézis zajlik a szobámban.

Próbált feltápaszkodni magasabbra, és a narancslevéért nyúlt, de eltorzult az arca, és visszahanyatlott.

– Hadd segítsek.

Odaadtam neki a poharat, ő pedig visszadőlt a párnára, és bekapta a szívószálat.

– Milyen a légzésed?

– Jó – a mellkasára tette a poharat.

A Crease-nek szánt golyó magas szögben találta el Kitet. Összetört két bordát, átfúrta az egyik tüdőt, és izmon át távozott. Az orvosok teljes felépülésre számítottak.

– Sittre vágták a mocskokat?

A hűgömhöz fordultam. A sarokban ült, hosszú lábait maga alá hajtogatva, mint egy kínai kígyóember.

– A merénylő motorostársa meglépett. A pasat, aki túlélte a dzsip lezuhanását, többek között gyilkossági kísérlettel vádolják. Együttműködik a rendőrökkel.

– Tempe, ha a kezem közé kapom...

– Harry, nem kérnél a nővértől még egy vázát?

– Értem. Itt az ideje egy kis nagynéni-unokaöccs beszélgetésnek. Belövök egy kis nikotint – fogta a retiküljét, homlokon csókolta a fiát, és kilépett a folyosóra. Cristalle-illatot hagyott maga után.

Az ágy szélére ültem, és megszorítottam Kit kezét. Hideg volt és sima.

– Fáj a bibi?

– Szörnyű, Tempe néni. Ötpercenként jön egy nővér, és belém szúr valamit, vagy hőmérőt dug a seggembe. Ráadásul egyik se egy kimondott Angelina Jolie. Ezek a csajok apró szőrös élőlényeket esznek.

– Aha.

– Ráadásul azt mondják, még két-három napig maradnom kell.

– Az orvosok biztosak akarnak lenni abban, hogy nem omlik össze megint a tüdőd.

Némi habozás után megkérdezte:

– Mi a mérleg?

– Rajtad és Crease-en kívül két családtag sérült meg, három Eretnek és Rockmasinák motoros pedig meghalt. A támadók közül egy meglépett, egyet lelőttek, ketten meghaltak a zuhanásban, egyet elkaptak. Olyan vérfürdő volt, amihez hasonlót ritkán látunk Kanadában.

Lesütötte a szemét, és a takaróval játszott a szabad kezével.

– Hogy van?

– Túléli. De megvádolják Cherokee Desjardins megölésével.

– Tudom, hogy nem Lyle ölte meg a pasast. Nem tehetted.

– Fel akart áldozni téged, hogy magát mentse.

Kit nem mondott semmit.

– És kihasznált, hogy információhoz jusson.

– Lehet, de sose ölne meg senkit.

Magam elé képzeltem a koponyát a keresztbe tett csontokkal, de nem szóltam semmit.

– Miért vitt el a temetésre?

– Nem akart, de majd megőrültem, hogy láthassam a motorokat. Közöltem vele, hogy ha nem visz, elmegyek egyedül. A francba, a motorosboltot leszámítva Lyle nem is találkozik ezekkel a fickókkal. Amikor ott jártunk, játszotta a nagymenőt, de senki sem ismerte.

Eszembe jutott a beszélgetésünk Charbonneau-val, és az első gyanúnk, hogy Crease kettős ügynök volt. Így utólag nevetségesnek tűnt a feltételezés. Mégis, ironikus, hogy a motoros ismerősei miatt féltettem tőle Kitet. Pedig Lyle Crease miatt kellett volna aggódnom.

Kit kilazított egy szálát a takaróból.

– Nézd, Tempe néni, borzasztóan sajnálom, hogy annyi szomorúságot és bajt okoztam.

Nagyot nyelt, és még erősebben húzta a szálát.

– A Prédikátor meg a többi srác csak lúzerek. Arra sincs pénzük, hogy saját verdát vegyenek.

Ezt már én is megtudtam Claudeltől, de hagytam beszélni.

– Hagytam, hogy rosszfiúknak gondold őket, hogy menőnek tűnjek.

– Kit, ki volt az a pasas a lakásom előtt?

– Esküszöm, hogy fogalmam sincs. Lehet, hogy csak valami arra járó kretén – vigyor bujkált a szája sarkában. – Lehet, hogy állást keresett a fodrászüzletben, ahol a frizudat csinálták.

Gyöngéden megöklöztem a vállát. Ezúttal hittem neki.

– Hé, csak óvatosan! Beteg vagyok!

Ivott egy korty dzsúzt, és ideadta a poharat.

– Na és, a szemgolyó?

– A rendőrök szerint a Viperák tették a kocsimra, hogy elijesszenek a sztorijuk további boncolgatásától.

Szünet.

A képernyőn egy férfi tátozta a híreket, alatta tőzsdei árfolyamok villogtak.

– Azt hiszem, benézek a suliba, ha hazamentem. Kipróbálok néhány tantárgyat. Megnézem, hogy megy ez.

– Ez nagyszerű ötlet, Kit.

– Biztos azt hiszed, olyan buta vagyok, mint egy sügér.

– Legfeljebb mint egy csuka.

– Remélem, azért nem mondasz le rólam.

– Soha.

Kit zavarba jött, és témát váltott.

– Hogy van a főnököd?

– Sokkal jobban. Kezd a nővérek idegeire menni.

– Megértem. És Ryan?

– Most már elég legyen, hígagyú.

– Szerinted még meddig lebzsel itt a fiam a virágok és édességek között?

Harry állt az ajtóban, az ajkán mosoly, a kezében virág. Mindkettő ugyanolyan sötétpiros.

A kórházból hazahajtottam, megvacsoráztam Birdie-vel, és hozzáálltam a házimunkákhoz. Vissza a normalitáshoz, elmerültem az evilági hívságokban. Legalábbis így terveztem, és eddig be is vált.

Mígnem megszólalt a csengő.

Ledobtam a karomból a piszkos melegítőket, és az órára néztem. Negyed kilenc. Túl korán volt még ahhoz, hogy Harry legyen.

Kíváncsian a biztonsági kamera képernyőjéhez mentem.

Mi a franc?

Luc Claudel nyomozó állt a folyosómon, hátratett kézzel, és előre-hátra hintázott a sarkán.

– Ennyit a normalitásról – morogtam, miközben beengedtem.

– *Bonsoir, Monsieur Claudel.*

– *Bonsoir.* Bocsáss meg, amiért itthon zavarlak, de fejlemények vannak! – Az álla megfeszült, mintha az, amit mondania kell, komolyan próbára tenné a jómodorát. – Gondoltam, tudnod kell.

Claudel udvarias? Angolul? Mi lehet?

Birdie leírt egy nyolcast a bokám körül, de nem fejtette meg a talányt.

Hátrább léptem, és betessékeltem a nyomozót. Bejött, és mereven állt, míg becsuktam az ajtót. Utána követett a nappaliba a heverőhöz. Miközben leültem vele szembe a fotelba, eszembe jutott a beszélgetésünk Ryan partnerével, Jean Bertrand-nal, és Ryan gondolatára szokás szerint görcsbe rándult a gyomrom.

Istenem, add, hogy ne legyen semmi baja!

Kihessegettem a gondolatot, és vártam, hogy Claudel megszólaljon.

Megköszöri a torkát, és félrenézett.

– Igazad volt George Dorsey-val kapcsolatban. Nem ő ölte meg Cherokee Desjardins-t.

Micsoda meglepetés!

– De nem is Lyle Crease.

Claudelre néztem, de szólni se tudtam a csodálkozástól.

– Nem sokkal a halála előtt Jocelyn Dion feladott egy levelet az anyjának, amelyben beszámol néhány illegális motorosbalhéről. Köztük volt Emily Anne Toussaint és Richárd „Pók” Marcotte megölése, és Cherokee Desjardins-é is.

– De miért csinálta ezt Jocelyn?

– Az indítékai összetettek. Először is féltette az életét, és azt hitte, a levél megvédheti. Ráadásul mérges volt Dorsey halála miatt, amit egyébként a saját bandája rendelt meg. Jocelyn Dion George Dorseyval élt együtt a halála idején.

Éreztem, hogy forróság kúszik fel a nyakamon, de nem árultam el, mit mondott Jocelyn Dorsey haláláról.

– Azért ölték meg Dorseyt, mert beszéltem vele?

Claudel nem válaszolt a kérdésre.

–Emellett Dionnak lelkiismeret-furdalása volt a saját tettei miatt.Például, amiért megölte Cherokee Desjardins-t.

– Tessék? – kiáltottam döbbenetben.

– Bizony ám! Jocelyn Dion ölte meg Cherokee Desjardins-t.

– De Jocelyn azt mondta, hallotta, hogy Crease agyonveri és aztán lelövi.

– A kolléganőd szűkmarkúan bánt az igazsággal.

Claudel az arcát fogta egy kézzel.

– Az iljú hölgy levele szerint drogért ment Desjardins-hez, amikor feltűnt Crease, és a hírhedt bárban készült képet kérte. A férfiak összevesztek, Crease leütötte Desjardins-t egy csővel, aztán felforgatta a lakást. Miután zajt hallott a hálósobából, megijedt és elmenekült.

– Úgy tűnik, a te Jocelyned nagyétkű volt, de kispénzű. Belőve ment már oda, és úgy látta, itt az alkalom, hogy feltöltse a gyógyszeres ládikáját. Miután Crease elment, elkalapálta Desjardins eszméletlen testét, egy székhez húzta, és egy puskával megszabadította az arcától.

– Miért vacakolt a lelövésével?

– Nem akarta, hogy Desjardins a nyomába eredjen. Meg aztán, bár be volt löve, annyi esze azért volt, hogy tudja, el kell tüntetnie a nyomait. Ezért úgy állította be, mintha motoros gyilkosság lenne – Claudel leengedte a kezét. – Ebben igazad volt.

Újabb torokköszörülés után folytatta:

– Jocelyn felvett egy csomagot is, amit Crease ejtett el, mert azt remélte, hogy még több kábszer van benne. De csak egy régi fotót talált Crease-ről és Desjardins-ről. Később kisütött egy zsarolási tervet,

gondolván, hogy ha Crease kész volt verekedni azért a képért, fizetni is fog.

– Közben az Eretnekek hallottak a találkáról Dorseyval, és megrendelték a halálát – megint éreztem a merevséget a nyakamban.

– Igen. Mivel féltette a bőrét, Dion kisütötte a történetet, hogy Crease ölte meg Desjardinst. Viperaák megneszelték, és úgy döntöttek, vissza kell fizetniük. Desjardins Angyal volt, a gyilkosa egykori Angyal, akit megvetettek a testvérek, és úgy gondolták, hogy meg kell halnia. Ráadásul „Pók” Marcotte-ért se rendezték még a számlát. New Yorkba telefonáltak külső segítségért, és meggyőzték Diont, hogy csalja el Crease-t Dorsey temetésére. Több Eretnek-sérelmet akartak megtorolni egyszerre.

Szünet.

– Biztos Jocelyn hagyta a képet az asztalomon.

– Hogy Crease-re terelje a gyanút.

Eszembe jutott még valami.

– Ezért volt Cherokee vére azon a dzsekin.

– A kis fereg kivételesen igazat mondott. A dzseki Jocelyné volt, de Dorsey nem mondhatta meg, ha meg akarta védeni.

– És megölték, mert beszélt velem – az ajkamba haraptam.

– Dorsey-t azért ölték meg, mert a testvérei féltek, hogy ellenük vall.

Ha nem téged, akkor valaki mást keres meg.

Éreztem, ahogy nyelek egyet.

– Hiszel Dion levelének?

– Többé-kevésbé igen. Eddig is Lecomte-ra gyanakodtunk a Marcotte – Toussaint gyilkosságban. Szoros megfigyelés alatt tartjuk. Az ügyész szerint az, amit az elmondásod szerint Dion kiáltott a halála előtt, kevés a pasas letartóztatásához, de előbb-utóbb elkapjuk.

– Nyilván Jocelyn volt a téglá a laborban.

– Azért került oda, hogy az Eretnekeknek kémkedjen, de a sajtóval is szívesen csacsogott.

– Ha a főnökei engedték.

– Igen.

Claudel az orrán szívta be a levegőt, majd kifújta.

– Ezek a motorosbandák az új évezred maffiái, és óriási hatalmuk van azok felett, akiket magukhoz vonzanak. Jocelyn Dion azok közé tartozott, akik a tápláléklánc alján vannak. Kurvák, stricik,

sztriptíztáncosok, piti utcai dílerek. Alighanem ahhoz is engedélyt kellett kérnie, hogy elvigye az anyját a vasárnapi misére.

– Egy szinttel feljebb vannak a sikeresebb vállalkozók. A motorboltosok, az orgazdák, a bártulajdonosok. Azok, akiket hagynak, mert kimossák a piszkos pénzeket, vagy a klub számára hasznos szolgáltatást nyújtanak. Még feljebb megtaláljuk a teljes jogú tagokat, akik saját drogbiznist visznek. A tetején pedig olyan emberek állnak, akik kapcsolatban vannak a mexikói és columbiai kartellekkel és a többi bandavezérrel a világ minden pontján.

Még sose láttam Claudelt ennyire felindultnak.

– És kik ezek a degeneráltak, akik a gyengékből élnek? A többségnek annyi erkölcsi érzéke és intellektusa sincs, hogy elvégezzen egy normális iskolát, vagy sikerre vigyen egy üzletet a szabadpiacon. Hatalmaskodnak a nőkön, mert a szívük mélyén félnék tőlük. Tanulatlanok, önámítók, és sok esetben testileg tökéletlenek. Ezért tetoválják magukat, macsós neveket adnak maguknak, és bandába verődnek, hogy ezzel erősítsék nihilizmusukat.

Nagy levegőt vett, és lassan megcsóválta a fejét.

– Sonny Barger visszavonult, alighanem az emlékiratait írja. Milliók veszik meg majd a könyvet, Hollywood pedig filmet csinál belőle. Ismét divatba jön *A vadak* romantikája, és újabb generációt téveszt meg a mítosz.

Claudel megdörzsölte az arcát.

– A drogáradat pedig tovább áramlik az iskolaudvarainkra és a reményvesztettek gettóiba.

Megigazította a kabátujját, egyesével beállított minden mandzsettagombot, és felállt. Mikor ismét megszólalt, a hangja kemény volt, mint az edzett acél.

– Ironikus. Miközben az Angyalok végrehajtották a mészárlást a temetőben, ellenfeleik is elküldték a maguk bérgyilkosait. Nem tudom, melyik emberszabású ölte meg George Dorsey-t, és nincs rá bizonyítékom, hogy Lecomte ölte meg Jocelyn Diont, „Pók” Marcotte-ot, és Emily Anne Toussaint. De szerzek! Egy nap szerzek.

Hirtelen a szemembe nézett.

– Nem nyugszom, amíg ezt a gonosz erőt ki nem űzöm a városomból.

– Hiszed, hogy ez lehetséges?

Bólintott, habozott, majd hozzátette:

- Leszünk egy csapat?
- Gondolkodás nélkül bólintottam.
- *Oui.*

40

Másnap reggel sokáig aludtam. Elmentem az edzőterembe, vettem kávé és fánkot, és megosztottam a húgommal. Mikor Harry a kórházba ment, felhívtam a labort. Nem voltak antropológiai esetek, így visszatérhettem a tervemhez, amit Claudel látogatása félbeszakított.

Beáztattam a melegítőket, aztán teljes erővel rávettem magam a hűtőszekrényre. Az egy hónapnál régebbi dolgokat kidobtam. Akárcsak mindent, amit nem tudtam beazonosítani.

Hetek óta nem volt ilyen jó kedvem. Claudel ismét eljött, és elismert, mint értékes kollégát. Biztos voltam benne, hogy ő, Charbonneau és Quickwater addig folytatják a nyomozást, amíg Dorsey és Dion gyilkosai rács mögé nem jutnak.

Bocsánatot kértem Martin Quickwatertől, és úgy tűnt, nem haragszik. Még rám is mosolygott.

LaManche felépült.

A Savannah Osprey gyilkosság megoldódott, a csontjai pedig úton voltak a családjához.

Katy két hét múlva itthon lesz. Az unokaöcsém is rendbe jön, a szónak minden értelmében.

A hajam is visszánő lassan.

Az egyetlen árnyék az életemen a Ryanért való aggodalom. Felfedte az álcáját, hogy megvédje az életemet, és imádkozom, nehogy ez az övébe kerüljön. Nagyon remélem, hogy ez nem volt egy újabb halálos döntés.

És becsületet rút gyanú gyaláz.

Ez a sor még mindig könnyeket csalt a szemembe.

Tudtam, hogy Ryan nem léphet kapcsolatba velem, és fogalmam se volt, mikor láthatom megint.

Nem számít. Tudok várni.

Egy darabka öreg cheddarsajtot dobtam a szemetesbe.

Időbe telhet.

Két üveg megszottyadt zselé. Ki vele!
Most már egész biztos, hogy szükségem van egy főcímdalra.
Felhős az ég, de bennem süt a nap.

Kiadta a Szó Kiadó Kft.
1064 Budapest, Vörösmarty u. 45.
szokiado@szokiado.hu
www.szokiado.hu
Felelős kiadó: Vaisz Péter
Irodalmi vezető: Riediger Livia
Felelős szerkesztő: Detre Józsefné
Tördelés: (VaGy)
Nyomdai előállítás: Kinizsi Nyomda Kft.
Debrecen, 2009
Felelős vezető: Bördős János igazgató